

BARAKA: Bir Küçük (!) Kara Balık

Küçük kara balık, taşar da Samed Behrengi'nin kaleminden hayat bulur Baraka Kültür Merkezi'nde. Küçük kara balık şöyle der: "İşte gündüz, gündüzün sonu gece. Yılın da bir sonu var, ayın da. Karanlığın da...Yeter ki bilelim biz bunu, yeter ki sezelim..." Ve yola koyular öğrenmek ve göstermek için balık kardeşlerine yaşadığı "dere bir avuç su mudur? Yaşam denen şey gerçekten bu mudur?"

Kıbrıs'ın kuzeyine çöken karanlık, 1974 yılının getirdiği işgal koşullarıyla gittikçe zifirleşmeye başlar. Adaya ABD yönlendirmesiyle, Türkiye hükümeti tarafından yapılan "barış hareketi", yıllarca beraber yaşamış ada halklarının barış umutlarını iyice toprağa gömer. Bu tarih sonrasında, "sizi biz kurtardık" söylemini yükselten Türkiye hükümetleri, Kıbrıslı Türk halkını aciz bir pozisyona sokmaya çalışır, "kkct" devletçliğini kurdurarak adını "yavru" koyar ve kendisini de "ana" belletir. O dönemler, Kıbrıs'ta narenciye, çilek, patates ve tahıl yetiştiriciliğine dayalı tarımla uğraşan önemli bir kesim vardı. Alüminyum, plastik, boya ve tekstil fabrikalarının önünü çektiği ve ekonomiye önemli katkıda bulunan bir hafif sanayi mevcuttu. 1980'lerin sonuna kadar İngiltere, Irak ve Suriye gibi ülkelere Kıbrıslı Türklerin emekleriyle üretilen ürünler satılmaktaydı.

Halk üretir, kendi kendine yeterdi... Ancak 1986 yılında, Özal hükümeti, Kıbrıslı Türkleri üretimden koparma çabasına girer ve Kıbrıslı Türkler ilk "paket"le de bu yılda tanışmış olur. Üretimden koparılan Kıbrıslı Türkler, Türkiye'ye bağımlı bir hale getirilirken, kendi geleceklere hakkında söz söyleme özgürlükleri de kısıtlanmış olur.

2000'li yılların başında "bankalar krizi" sonucunda mudilerin meclisi basıp yerle bir etmeleriyle biraz hareketlenen ortam, Annan Planı/referandum döneminde halkın barış söylemleriyle kitlesel eylemlerde biraraya gelmesiyle devam eder. Ancak referandum sonrasında umudunu kaybetmeye başlayan halk, tekrardan sessizliğe bürünür. Bu süreçte, TC'nin uyguladığı asimilasyon politikaları gittikçe katılaşmaya başlar ve bu kapsamda Kıbrıs'ın kuzeyine taşınan ve yoğunluğu gün geçtikçe artan nüfus, Kıbrıslı Türklerin günlük hayatlarında dahi egemen olamamaları sonucunu doğurur. Baraka, somut koşullar çerçevesinde, devrimci bir alternatifin gerekliliğini tespit ederek 2001 yılında yola çıkar ve kültürel alanda çalışmalarına devam ederken daha birçok alanla ilgili mücadelede de motor kuvvet görevi görür.

Bugün, dünya çapında esmeye başlayan neoliberal rüzgarlar, Kıbrıs'ta da etrafını yıkıp geçen bir fırtına etkisi yaratmaya başlamıştır. KTHY ile başlayan özelleştirme furiası, Elektrik Kurumu, Ercan Devlet Havalimanı ve kooperatifler gibi daha birçok kuruluşun özelleştirileceği gündemini önümüze getirmiştir. Kamu sektöründe çalışanların sendikalaşma dahil birçok hakkını kısıtlayan, maaşları budayan Ankara'nın yeni paketi; CTP hükümeti tarafından gündeme getirilmiş, UBP hükümeti tarafından uygulanmaya başlanmıştır. Halkın "göç yasası" olarak isimlendirildiği bu en son uygulama, öfkemizi körüklemiş, isyan ateşini başlatmıştır.

Bu öfkeyi hissetmesi gereken yerin TC Elçiliği olduğunu düşünen Baraka, 27 Ocak tarihinde, birkaç örgütle beraber Elçilik önünde bir şok eylem

düzenleyerek "Ankara Elini Yakamızdan Çek" pankartını açtı. Polislerin dağılmalarını söylemeleri üzerine slogan atmaya devam eden Baraka aktivistleri, kısa bir açıklamanın ardından eylemlerini sona erdirdiler. Aynı günün gecesinde Baraka'ya Ankara karşıtı pankart açtığı için siyah çelenk bırakmaya gelen DP'li gençler, eylemlerini bitirdikten sonra Baraka aktivistleri tarafından tartışma amaçlı içeriye davet edildiler. "Burada bir avuç Kıbrıslı kaldık" diyerek söze başlayan gençlere Türkiye kökenli göçmen kardeşlerimizin de bu halkın bir parçası olduğu anlatılmak durumunda kalındı...

Birçok sendikanın biraraya gelerek oluşturduğu Sendikal Platform, halkın sesini yükseltme talebi üzerine ilk kitlesel mitingi 28 Ocak tarihinde organize etti. "Toplumsal Varoluş" için İnönü Meydanı'na dolduran yaklaşık kırk bin insan özgürlüğe olan özlemlerini dile getirdiler. Baraka, alana yine "Ankara Elini Yakamızdan Çek" pankartı ile girdi. Bir grup kendini bilmez faşist pankarta müdahale etmek isteyince kısa süreli bir kapışma oldu ve el koyulan pankartımız geri alınarak tekrardan göklere yükseltildi. Aynı gün sahnede olan Baraka Müzik Topluluğu Sol Anahtar, kendini sendika ağası zanneden Kamu-Sen genel başkanı Mehmet Özkardaş'ın tüm müdahalelerine rağmen şarkılarını kitlelerle birlikte seslendirerek halktan yoğun alkış aldı, halkın coşkusuyla coştı... Baraka'nın kararlı tutumundan, doğru konulanmasından ve her gün artan kitlesinden rahatsız olan faşist odaklar çarpıtmalar yaparak tüm oklarını Baraka'ya yönlendirdi. 31 Ocak tarihinde dernek binamızın önünde, sözde eylem yapmak için toplanma emrini alan birkaç insan, Genç Mücahitler ismi altında bir basın açıklaması okuyarak üzerinde "O...Çocukları" yazan bir pankart açtılar. Yaptıkları basın açıklamasıyla tehditler savuran bu insanların böyle bir pankart açması hiçbir fikrinsel dayanağı olmayan bir girişimdi. Tekbir getirerek binamızın önünden ayrılan bu birkaç insan halkın büyük tepkisiyle karşılaştı, tüm Kıbrıslı Türk halkı Baraka'yı sahiplenerek desteklerini belirtti.

Baraka'nın halk arasında gittikçe yerleşen meşruluğu artık sadece sağ kesimin değil soldan birçok çevrenin de gözüne batan bir çöptür. Bunu, 2 Mart II. Toplumsal Varoluş Mitingi sonrası medyada Baraka'ya yapılan karartma; Baraka'ya sanki yokmuş gibi davranılması fazlasıyla kanıtlanmıştır. I.Toplumsal Varoluş mitingi ardından Baraka'nın "gereğinden fazla" gündeme düşmesi, kabul görmesi, Baraka'nın ilk mitingde taşıdığı ve çeşitli yerlerden tepki aldığı pankartının ikinci mitingde birçok örgüt ve sendika tarafından taşınması; revizyonist CTP'nin iktidara gelme arzusunun önüne dikilen bir engel teşkil ederken Baraka'nın "Bütün Halklar Kardeşler" şiarı Kıbrıs milliyetçiliğine saplanmış birçok sol kesimin kulaklarını tırmalamaktadır. Arkasına halkın nefesini alan Baraka, önüne çıkan engelleri devirmekten hiç tereddüt etmeyecek; halkın yanında, halkla birlikte mücadele etmeye devam edecektir. Kıbrıslı Türk halkının kimseye bağımlı olmadığını göstermek için... "Besleme" diyenlere hak ettikleri cevabı verebilmek için... Faşizmi yok edip eşitlikçi bir Kıbrıs'a yelken açmak için... İktidar hırsıyla tutuşanların gözünü açıp, "halkın sesine kulak ver" demek için... Halkın yaktığı "Toplumsal Varoluş" ateşinin bir yangın olup dünyayı sarması için... Baraka halkın yanında, halkla birlikte mücadele etmeye devam edecektir...

Küçük kara balık yola çıkacağında yaşlı balıklar onu tehdit eder, çizmeyi aşmamasını söylerler. Bazıları sırtını sıvazlayıp "gençlik hevesi, gel vazgeç" der... Küçük kara balık kararlıdır ve yola koyulur. İlerler de kat kat yol alır... Yolda edindiği dostların ona anlattıklarıyla kurtulup koca bir pelikanın torbasından yeni nehirler, yeni denizler görür. Kararlıdır yolun sonuna gitmeye; karabatağa yem olmak pahasına...Kararlıdır sonuna kadar gitmeye; yol göstermek için balık kardeşlerine, ateşlemek için umut kıvılcımını diğer küçük balıkların yüreklerinde...

Baraka 10 yıldır yolculuğuna devam ediyor... 1 Mayıs'da ve 1 Eylül'de kitlesiyle alanları kaplarken, sahneden de Sol Anahtar aracılığıyla insanlarla iletişim kuruyor. Baraka Tiyatro Ekibinin günümüze uyarlayarak her yıl sahnelediği oyunlar hem güldürüp hem düşündürüyor, halkın sorunları sahnede tartışılıyor. İlk kez geçtiğimiz yıl Baraka'nın çağrısı ile sokağa taşınan 8 Mart mücadelesi, bu yıl da birçok örgütle birlikte düzenlenmiş, toplumsal cinsiyet eşitliği talebi sokaklarda çınlanmıştır.

Baraka on yıldır yolculuğuna devam ediyor... Artık kendi ayakları üzerinde durabilen bir örgüt olmanın özgüveniyle arkaya dönüp baktığında kendisini vareden onurlu ve kararlı bir geçmişin varlığını görmek adımlarını kuvvetlendiriyor. Halkın yanında mücadelesini sürdüren Baraka, aynı paralelde birçok üretime de imza atıyor. Baraka Tiyatro Ekibi, nisan ayı boyunca Kıbrıs tarihinden bir kesiti anlatan "Ermişliğin Ezgisi" adlı oyunu sahneye koyacak. Sol Anahtar Müzik Topluluğu yazda çıkacak yeni albümü için çalışırken, albüm öncesi, sevenlerine küçük bir sürpriz yapmaya hazırlanıyor. Soluk Müzik Topluluğu büyük bir heyecanla her pazartesi bir araya geliyor. Baraka Film Atölyesi, üzerinde çalıştığı "Baraka" belgeselini yaz sonu insanlara sunmak için can atıyor. 2005'ten bu yana sizlerle buluşturdığımız dergimiz Argasdi 22. sayısında "Bağımsızlık" temasını dosya konusuna taşıyor.

Baraka on yıldır mücadelesine devam ediyor... Çünkü; "mücadele edenler her zaman kazanır da, kazananlar her zaman mücadele edenler olacaktır".

SAHİBİ

Baraka

"BAŞKA BİR KÜLTÜR MÜMKÜN"

Mahmut Paşa Sokak No:41 Lefkoşa
0392 228 08 18
argasdi@baraka.cc
www.baraka.cc

Baskı: Selva Offset Ltd. 2335997

Hammaliye Kurulu:
Münür Rahvancıoğlu,
Besim Baysal, Şifa Alçıcioğlu,
Başak Önel

Grafik Tasarım: Ömer Tatlısu

Argasdi, ehlileştirilemeyen bir ottur. Susuz, güneşsiz de kalsa, bıkmadan usanmadan, başkalarını bıktırmak pahasına inatla bitiveren bir ot!

Argasdi, Baraka Kültür Merkezi'nin kolektif olarak oluşturduğu değerleri çerçevesinde, toplumu, dünyayı, politikayı, sanatı ve kültürü kavrayışını okurlarıyla paylaşmak ve tartışmak için bir ifade aracıdır. Açık söylemek gerekirse -ki gerekir- yazarları, çizerleri ve muhabirleri tarafından. Eşitlikçi, özgürlükçü, cinsiyetçilikten ve milliyetçilikten uzak, ekolojist, anti-kapitalist taraftan yazarlar, çizerler.

Argasdi, yazarları ve okurları tarafından yaşatılmayı ilke edinir, reklam almaz.

Okurlarının eleştirisi ve katkılarını tartışmaya, kendini ve okurlarını daha iyiye, daha güzele doğru evriltmeye açıktır. Hatta buna bayılır...

Argasdi'de yer alan görüşler, sadece yazarına değil Baraka Kültür Merkezi'ne de mal edilebilir.

Mitinglerin Bilançosu

Mustafa Keleşzade
mustafa-keleszade@hotmail.com

Kıbrıs tarihinin en kitlesel, en olaylı ve en önemli eylemlilik süreçlerinden birini yaşamaktayız. Halkımız son üç ayda daha önce hiç tecrübe etmediği olayları tecrübe etti. Önce Sendikal Platform'un çağrısı ile 28 Ocak Mitingi gerçekleşti. 28 Ocak'ta onbinler İnönü Meydanı'nı doldurdular. Mitingin ardından ise Tayyip'in ve kurmaylarının tepkileri ve gerçekleştirilen faşist saldırılar geldi. Kıbrıs'a Türkiye'den hem tehditler, hem de dayanışma mesajları yağdı. 2 Mart'ta, halkın tepkisi bu seferde Tayyip'in sözleri ve faşist saldırıların etkisi ile daha da arttı ve Kıbrıs tarihinin belki de en kalabalık miting ortaya çıktı. Bütün bunlar olurken tartışmalar ve suçlamalar da bir yandan devam etti. Ajanlık ve provokatörlük suçlamaları havada uçuşturdu. Hem de sadece mitinglere karşı olanlarla mitinglere katılanlar arasında da olmadı. Mitingin katılımcıları arasında da bu suçlamalar oluştu. Mitingleri desteklediğini söyleyen gruplar farklı ve birbirine çelişen amaçlar sundu. Bir grup mitinglerin hedefi olarak UBP'yi işaret ederken, öbür grup hedefe AKP'yi bir başka grup ise Ankara'yı koyduğunu ilan etti. Ama yine de hiçbir grup ben bu alana gelmeyeceğim deyemedi. Türkiye'de ise Annan Planı sürecinde mitinglerin bir numaralı destekçisi olan AKP hükümeti, bu süreçte tam tersine bir numaralı düşman olarak ortaya çıktı. Bu karışık durumu aydınlatmak ve geleceği daha iyi analiz etmek için bu yazıda Toplumsal Varoluş mitinglerini tartışacağız.

Sürecin Temelleri

Toplumsal Varoluş mitingleri yıl olarak 2011'de gerçekleşse de aslında bu mitinglerin ateşleyicisi olan ekonomik paketler 1980'lere kadar uzanırlar. 1980 darbesinin çocuğu olan Turgut Özal adaya ilk ekonomik paketi getirir ve Kıbrıs politikasını açıklar: "Siz üretmeyin ben size yollarım". Yani üretimsizleştirme ve bağımlılaştırma. 1990'ların sonlarında ise Kıbrıslı Türkler artık varlıklarını tehdit eder duruma gelen bu paketlere karşı ayaklanmaya başladılar. Mudi krizi ile meclis işgal edilir, ardından 2000'lerin başında dayatmalara karşı isyan, miting formunu alır. Bu Memleket Bizim Platformu öncülüğünde mitingler yapılır. O dönem muhalefetin liderliğini alan CTP halka kurtuluş yolu olarak AB'yi ve CTP'yi hükümete getirmeyi sunar. Yani halkın isyanının hedefini mevcut hükümete çevirmesini ve kendi hükümetini hazırlamasını bilir. Bunun sonucunda da önünde hiç bir güç duramayacak olan halk isyanı hedef olarak gördüğü mevcut hükümeti devirmesini bilir. Lakin halkın hükümete getirdiği CTP dayatma politikaları uygulamaya devam eder. Sosyal Güvenlik Yasası'nı geçirir, ekolojik yıkımı başlatır, asimilasyon politikalarına karşı durmaz ve Göç Yasası'nı meclise getirir. Bu olaylar Kıbrıslı Türk halkı üzerinde büyük bir yıkıma sebep olur. Tüm uğraşların sonunda umutların sembolü olarak hükümete gelen CTP sergilediği politikalarla halkın umutlarını elinden alır. Bunun sonucunda da halk CTP'yi cezalandırır ve ilk seçimlerde hükümetten

indirir. Günümüzdeki isyanın temellerine bakarsak yine benzer dinamikleri görebiliriz; halkın refahını ve kazanılmış haklarını elinden alan yasalar; AKP döneminde İslami bir karakter de alan kültürümüze ve yaşam tarzımıza yönelik şöven milliyetçi saldırılar. Yani aslında bugün gerçekleştirilen Toplumsal Varoluş Mitingleri bir anda ortaya çıkan eylemlilikler değil, aksine yıllar yılı sürdürülen dayatmaların ve bunlara karşı sürdürülen direnişin patlama noktasıdır.

Süreçte Taraflar: Provokatör kim?

Mitingler her ne kadar geniş çaplı kabul gören bir toplumsal varoluş şiarına sahip olsa da bu şiarın altını farklı dolduran yapılardan bahsetmek de gerekir. Sürece dahil olmayan oluşumlar olarak hükümetteki işbirlikçi UBP ve doğrudan onun çevresini oluşturan yapılar gösterilebilir. Sürece katılan yapılar içerisinde ise üç farklı görüş kendini göstermektedir. Bunlardan ilki, ki buna ulusalcı görüş diyebiliriz, Türkiye'de AKP hükümetinin politikalarından memnun olmayan ve Türkiye'de CHP, MHP gibi ulusalcı siyasi görüşler ile yakın ilişkileri olan yapılarıdır. Bu görüşün temel temsilcileri olarak Demokrat Parti'yi ve Kamu-Sen'i gösterebiliriz. Bu görüş AKP'ye ve UBP'ye karşı geliştirilecek söylemleri sahiplenirken, doğrudan Ankara'ya, yani gelmiş geçmiş Türkiye egemenlerine yöneltilen söylemlere ise anavatan söylemine olan bağlılığında ötürü karşı çıkar. Yani Türkiye ile olan bağımlılık ilişkisinin devamını savunurken, bu ilişkinin daha düzeyli bir görüntüye sahip olmasını da savunur. İkinci görüş olarak ise CTP'nin temsilcisi olduğu görüşü gösterebiliriz. Bu görüş, hali hazırda 2000'lerin başında AKP ile geliştirilen iyi ilişkilerinden ötürü, değil Türkiye'ye, AKP'ye dahi karşı çıkamayan, lakin ilk görüşten farklı olarak adanın birleşmesini ve AB'ye girişi hedefine koyabilen bir görüştür. Yani 2000'lerde geliştirdiği söylemlerle etliye sütlüye dokunmadan adanın mevcut işbirlikçi hükümetini devirmeyi ve yeniden hükümete gelmeyi hedefine koyar. Bunların yanında 2000'lerin ilk yarısında yaşanan yıkımın da yükselişinde katkısı olan ve doğrudan tabandan gelen üçüncü bir görüşten de bahsedebiliriz. Bu görüşü en basit şekilde bağımsızlıkçılar olarak tanımlamak mümkün. Kıbrıslı Türklerin Türkiye ile olan bağımlılık ilişkisinin ortadan kaldırılması temel şiarını taşıyan bu görüş mücadelesinin hedefine Ankara'yı koymaktadır. Bu görüşün temel temsilcisi olarak güçlü bir siyasal yapıdan bahsetmek mümkün değildir. Lakin, bu görüşün bağımsızlıkçı sendikaların, demokratik kitle örgütlerinin, gençlik hareketinin ve mecliste temsil edilmeyen bağımsızlıkçı siyasi partilerin oluşturduğu bir görüş olduğunu söyleyebiliriz. Baraka da kendisini bu bağımsızlıkçı görüşün içerisine konumlandırmaktadır. Ajanlık ve provokatörlük suçlamaları da işte tam olarak bu görüşü sahiplenen yapıları yöneltilmektedir. Bunun sebebi de açıktır. Birinci ve ikinci grup mensupları, rejimin devamını ama hükümeti kendi ellerine almayı hedef olarak koyarken, üçüncü grup ise hedef olarak rejimi değiştirmeyi önüne koymaktadır. Yani birinci ve ikinci görüş rejimin devamlılığı noktasında kendi

aralarında uzlaşabilirken, üçüncü görüş ise doğrudan farklı bir alternatif oluşturmaktadır. Hedefler arasındaki çatışma doğrultusunda birinci ve ikinci grup tarafından bir tehlike ve provokasyon olarak görülmektedir. Bu görüşün doğru tarafı şudur, sadece hükümeti amaçlayan bir bakış açısında halkın bağımsızlık talebinin yükseltilmesi oyunlarına çomak sokacak ve eylem amaçlarını tehdit etmiş olacaktır. Ama tersinden de bakarsak, bu mücadelede bağımsızlık talebini dillendirmek için bir araya gelen yapılar için ise hükümet propagandası yapan yapılar provokatör konumuna gelmektedir. Yani aslında kimin provokatör olarak görüleceği tam olarak amaçlar arası bir hegemonya mücadelesidir.

Mitingler Sonrası AKP'nin Tavrı ve Mitinglerin Kazandırdıkları

İlk miting sonucunda bağımsızlıkçı görüşün artık inkar edilemez bir noktaya geldiği görülmektedir. Alanı domine eden bu görüş alanla sınırlı kalmayıp Türkiye egemenlerinin de dikkatini çekmiştir. Bunun sonucunda da Tayyip'in "besleme" açıklaması gelmiştir. Bu açıklamanın iki temel sebebi görülmektedir. Birincisi, Türkiye'de genel seçimlerin yaklaşmış olması, Türkiye halklarının ve özelden Türk milliyetçisi kesimin zihninde medya aracılığı ile yaratılan "Kıbrıslılar bizden besleniyor" fikrinin açığa çıkartılması yolu ile oy toplanması girişimidir. İkinci sebep ise çok daha basit bir olguya dayanmaktadır. Kıbrıslı Türklerin bu sefer kendileri ile bağı olmayan bir hareket başlatması ve Türkiye egemenlerinin hareketi denetleme gücüne sahip olmaması. Yani Türkiye egemenlerinin Kıbrıs'ta da Tunus benzeri bir hareketin oluşmasından korkmaları. Annan Planı sürecinde CTP ile olan ilişkileri hareketin gidişatını gözlemlemeleri ve müdahale edebilmelerini sağlamaktayken, şu anda hareketin kendi iç dinamikleriyle ve doğrudan tabanda bağımsızlıkçı bir hareket olarak oluşması Türkiye'nin adadaki meşruluğunu sarsabilmektedir. Bu sebeplerle Tayyip ilk miting sonrası halkı sindirmeye yönelik bir politika izlemişti. Fakat, ikinci miting bu politikanın ters teptiğini göstermiştir. Halk daha coşkulu ve kitlesel bir şekilde miting katılırken, bağımsızlıkçı sloganlar daha duyulur, pankartlar ise daha yaygın bir hale gelmişti. Bunun sonucunda da Tayyip ve şürekası ikinci miting sonrası susmayı tercih etmiş ve kendi etki alanlarındaki basın kurumlarında da mitingin yaygın çıkmamasını sağlamıştır. Lakin Türkiye solunun dayanışması ve Kıbrıslı Türk üniversite öğrencilerinin eylemleri, Türkiye halklarının da Kıbrıs'taki mücadeleden büyük ölçüde haberdar olmasını getirmiştir. Bu sürecin mücadelemize en büyük katkısı ise bağımsızlıkçı hareketin artık reddedilemez bir şekilde ortaya çıkması, gençlik arasında da yaygınlaşması ve Türkiye solunun da varoluş çığlığına cevap vermesidir. Önümüzdeki süreçte biz devrimcilerin görevi, yeni alevlenen bu ateşi yavaş yavaş güçlendirmektir. Bu ateş tüm baskılara ve karalamalara rağmen halkları kardeş bir dünyada, halkları kardeş bir Kıbrıs için yanmaya devam edecektir. ☒

28 Ocak Mitingi

Grevler Yasaklandı

Sendikal Platform'un belirlediği eylem planı çerçevesinde bir çok iş yerinde süresiz grev ilan edildi. Hükümet uzun süre bu grevlere duyarlı kaldıktan sonra önce okullardaki sonra da Mahkemeler ve Nüfus Kayıt Dairesi'ndeki grevleri yasakladı. Bizler hükümeti bu yasakçı ve faşizan tutumundan dolayı şiddetle kınıyoruz. ☒

Afrika Gazetesi'ne Silahlı Saldırı

25 Şubat akşamı Afrika Gazetesi'nin kapısına bir tehdit notu bırakılıp iki el ateş açıldı. Olayı hemen her kesimden insan kınadı. Baraka'dan da bir kaç aktivist arkadaşımız olay gecesi gazete binasına giderek destek belirttiler. Birlik mesajlarının her yerden akın akın gelmesi ise olayın teselli edici tek yönüydü. Bizler, basın özgürlüğüne sıkılan bu kurşunu nefretle kınadığımızı bir kez daha belirtiyoruz. ☒

Talat İş Başında

İkinci Cumhurbaşkanı Mehmet Ali Talat yaşanan son gelişmelerin ardından apar topar bir itfaiyeci edasıyla Ankara gitti ve TC devleti yetkilileriyle görüştü. Adaya dönüşünde ise çok ilginç açıklamalar yaptı. "Eylemlerin TC karşıtlığına dönüşmesi yanlış", "Açılan pankartları onaylamıyorum", "Marjinal olmaktan kaçınırım", "2 Mart mitingi için özel önlem alınması gerekir", "Kendi paketimizi kendimiz hazırlayalım" gibi açıklamaları en dikkat çekici olanlarıydı. TC Devletinin en güzide işbirlikçilerden M.A. Talat'ın bu açıklamalarını çok da dikkate almadık açıkçası. Sözü fazla uzatmadan Sn. Talat'a söylenmesi gerekeni hemen söyleyelim; "Gölge etme, başka ihsan istemez". ☒

28 Ocak günü İnönü Meydanı'nda Sendikal Platform önderliğinde büyük bir miting gerçekleştirildi. Mitingin adına ise "Toplumsal Varoluş Mitingi" denildi. On binlerce insan miting alanına doluştu. Yıllardan sonra İnönü Meydanı'nın gördüğü en kalabalık mitinglerden birisi olması dışında bu mitingin daha bir çok özelliğini sıralayabiliriz. Mesela, neden yapıldığı konusunda çeşitli dedikoduları çıkan belki de tarihte görülmemiş ilk mitingdi bu. Kimilerine göre bu miting UBP'ye ve onun hazırladığı ekonomik paketlere, kimilerine göre UBP'ye ve Ankara'nın ona dayattığı ekonomik paketlere, kimilerine göre ise UBP hükümetinin bir kukla hükümeti olmasından dolayı UBP'ye değil de sadece AKP'ye karşıydı. Biz Baraka olarak hedefin doğru tespitinin basit bir denklemle yapılabileceğini düşünüyoruz. Başlayalım o zaman. kktc Kıbrıslı Türkler tarafından tek başına mı yönetiliyor? Cevap çok basit; hayır. O zaman kktc'de "iktidar" olan herhangi bir partiyi hedef tahtasına koymak doğru değil çünkü zaten memleketi onlar yönetmiyor, işbirlikçilik yapıyorlar. Peki kktc kimler tarafından yönetiliyor? Türkiye Cumhuriyeti Devleti. Peki Türkiye Cumhuriyeti Devleti hangi merkezden yönetiliyor? Hiç kuşkusuz Ankara. Yani aslında bizi Ankara yönetiyor. Peki şu an Ankara'daki koltuklarda oturan AKP hükümeti daha ortada yokken bile ülkemize şimdiki gibi ekonomik paketler gelmiyor muydu? Evet geliyordu. O zaman doğru hedef sadece AKP de olamaz. Yıllardan beridir bu paketler ve yok etme politikaları Ankara tarafından bizim işbirlikçi kuklalara dayatılıyor ve açık ortadadır ki bu, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin Kıbrıs'ta uyguladığı devlet politikasıdır. O zaman hedef çok açık; Ankara. İşte Baraka da "Ankara Elini Yakamızdan Çek" pankartını alıp 28 Ocak mitingine katıldı. Ancak bu pankart, Ankara'ya laf edilmesini hazmedeyen ülkemizin pek "değerli" kukla adaylarından DP tarafından saldırıya uğradı. Pankartımıza müdahale edilmesine elbette ki karşı koyduk. Kısa süreliğine olsa bile onların eline geçen pankartımızı, dik duruşumuz sayesinde dakikalar sonra geri aldık ve tekrardan açtık. Tekrardan vurgulamakta yarar var. Mücadelemizde asla geri adım atmayacağız ve başımız dik bir şekilde karanlığın üzerine yürümeye devam edeceğiz. ☒

Besleme Krizi

28 Ocak mitinginin ardından pek çok gelişme yaşandı. Kimilerine göre TC-kktc ilişkileri bugüne dek hiç olmadığı kadar gerilmişti. Kuşkusuz yaşanan gelişmelerin içerisinde bir kaç tanesini özellikle ayırmak gerekir. TC Başbakanı R.T. Erdoğan 28 Ocak mitinginin ardından Kıbrıslı Türkler hakkında kabul edilmesi mümkün olmayan çok ağır sözler söyledi. Örneğin "Benim orada askerim var, şehidim-gazim var, stratejik çıkarım var. Sen kim oluyorsun be adam?" ve "Bizim sırtımızdan besleniyorlar, üstüne bir de eylem yapıyorlar" sözleri R.T. Erdoğan'ın çizmeyi iyice aştığını gösterdi. Bunun Türkiye'de yaklaşan seçimler arifesinde seçime yönelik bir şov olduğunu görmek aslında çok da zor değil. Bu arada unutmadan, Erdoğan hazretleri bizim kuklalara bir de talimat vermiş, "Sakıncalı pankartların sahiplerini yakalayıp içeri at" diye. Bir padişah edasındaki Erdoğan'a verilecek cevap aslında çok basit ; "Biz Kıbrıslı Türküz. Esas sen kimsin?" ☒

Haydi Kendi Evimizin "Efendi"si Olalım!

Son dönemde ortaya çıkan ve azımsanamayacak bir büyüklükte olan toplumsal muhalefeti kendine doğru çekmeye çalışıp kuklalık yarışında ipi en önde göğüslemek isteyen partilerimizden biri de hiç kuşkusuz ki Demokrat Parti'dir. DP Genel Başkanı Serdar Denktaş şubat ayı içerisinde meclisin karşısındaki Şehitler Abidesi'nin önünde kişisel olduğunu söylediği bir imza kampanyası başlattı. Kampanyanın sloganı olarak da "Tek İstedğimiz Kendi Evimizin Efendisi Olmak" belirlendi. Efendi kelimesinin çok ataerkil ve cinsiyetçi olması ve başkalarını ezen kişi olmayı ifade etmesine rağmen ilk bakışta kendi kendimizi yönetme talebini ortaya koyduğu için kabul edilebilir görünüyor. Buraya kadar ciddi bir sorun yok gibi. Ancak çok değil Haziran 2010'a dönecek olursak, DP'nin şimdilerde yerden yere vurduğu ve yaşanan gelişmelerin tek sorumlusu olarak gördüğü UBP ile seçim ittifakı yaptığını görürüz. E bu ne perhiz ne de lahana turşusu! Serdar Denktaş'ın dikkat çeken ve kampanya boyunca ısrarla üzerinde durduğu nokta ise Ankara karşıtlığının doğru bir davranış olmadığıydı. Şimdi insanın aklına şu soru geliyor; Biz bugüne kadar kendi kendimizi yönetmek istemiyorduk da TC devleti "Tamam o zaman ben yöneteyim sizi" mi dedi? Ya da bizim kendi kendimizi yönetemiyor oluşumuzun sorumlusu Güney Afrika Cumhuriyeti devleti mi ki Türkiye Cumhuriyeti devletine laf söyletmiyorsunuz? Sırf muhalefet yapmak ve hükümete nasıl çıkarım hesaplarıyla hareket edip bu halkla dalga geçmek doğru bir davranış mı sizce? ☒

Yeni Vali Ataması

Şubatın ilk haftasında şok bir gelişme yaşandı. Yaşanan bir çok gerilimin ardından TC Lefkoşa Büyükelçisi Kaya Türkmen görevden alınarak, yerine Kıbrıslı Türkler aleyhinde yaptığı açıklamalarla bilinen ve bir çok kesimden büyük tepki toplayan, Derviş Eroğlu'nun bile istemediğini Ankara'ya bildirdiği, TC Yardım Heyeti Başkanı Halil İbrahim Akça atandı. Ankara, adeta "güç bende, ayağınızı denk alın" demek istiyordu bizlere. Bu görev değişikliğine toplumun her kesiminden tepki yağdı ve kim gelirse gelsin boyun eğilmeyeceği mesajı net bir şekilde verildi. Daha önce eski görevinden alınması için Ankara'ya mektup yollayan Eroğlu'nun bu karara onay vermesi ise tükürdüğünü yalamak olarak yorumlandı. Ve bir kez daha ortaya çıktı ki aslında kktc diye bir devlet yok. Çatılasanız da yok, patlısanız da yok. Ne diyelim, buyurun dostlar buyurun Halil İbrahim sofrasına. ☒

2 Mart Mitingi ve Aydın Denктаş

28 Ocak mitinginin ardından 2 Mart günü de geniş katılımlı bir "Toplumsal Varoluş" mitingi düzenlendi. Mitinge katılım konusunda kuzey Kıbrıs'ın tarihinde görmüş olduğu en kalabalık miting yorumu yapılsa da bizler için sayının değil niteliğin önemli olmasından dolayı bunun çok da önemli bir konu olmadığını düşünüyoruz. 28

Ocak'takinin aksine bu kez Baraka'ya her hangi bir saldırı olmazken, diğer bazı örgütlere müdahale edildi. KTOEÖS, Barikat Gazetesi ve Yasemin Hareketi'nin pankartları polis tarafından küfür içermesine rağmen engellendi. Öte yandan alana Kıbrıs Cumhuriyeti bayraklarıyla girmek isteyen Yasemin Hareketi grubuna da polis müdahale etti ve bayrakların miting alanına girişine izin verilmedi. Polisin bu yasakçı ve faşizan tutumu elbette ki kabul edilebilir değildir. Mitingin ardından Baraka ve diğer bazı örgütler bu konu ile ilgili ortak bir basın açıklaması yapıp polisin tutumunu eleştirdiler. 2 Mart mitinginde 28 Ocak mitinginden farklı olarak göze çarpan bir diğer nokta ise çok sayıda TC ve kktc bayrağının alanda olmasıydı. Kuşkusuz Rauf Denктаş'ın eşi Aydın Denктаş'ın elinde TC bayrağı ile mitinge katılması bazıları tarafından şaşkınlıkla karşılandı ancak oğlunun başkanı olduğu Demokrat Parti'nin kortejinde yürümesi elbette ki tesadüf değildi. DP gibi şükrancı ve faşist bir partinin böyle bir mitingde yer alması ne kadar doğruysa Aydın Denктаş'ın da bu mitingde gelmesi o kadar doğruydur aslında. Böyle giderse bir bakarsınız Rauf Denктаş'ı da görürüz bu mitinglerde, belli mi olur? ☒

Su Gelir Güldür Güldür

Yıllardan beridir TC Devleti'nin Kıbrıs'ın kuzeyinde uyguladığı devlet politikası çok nettir; Asimilasyon, üretimsizleştirme, asalaklaştırma, bağımlılaştırma vs. Önce köylerimizin isimleri değişti sonra fabrikalarımız tek tek kapatıldı. Son olarak da KTHY altında birçok mağdur bırakarak batırıldı. Ama yetmedi.

Telekomünikasyon, Ercan, Kib-Tek var daha sırada. Bu aralar Tayyip'in dediğine de bakılacak olursa stratejik çıkar biraz susamış galiba. Su yolluyor kendisi bize büyük bir gururla, övüne övüne. İşelim kana kana diye. Daha şimdiden "Ulan soysuzlar suyunuzu bile ben yolluyorum" laflarını duyuyor gibiyiz... ☒

Kuklalık Yarışında Son Durum

Lütfen yandaki fotoğrafta elleri havada görünen bu yüzlere iyice bir bakın. Ne görüyorsunuz? Tanıdık geliyorlar değil mi? Serdar Denктаş, Ferdi Sabit Soyer, Ertuğrul Hasipoğlu, Mehmet Çakıcı ve Turgay Avcı şubat ayının ortasında bir panele katılmak için gittikleri

Ankara'da veriyorlar bu poz. Üstüne basa basa hepsi aynı şeyi söylüyor ve adeta el pençe divan yalvarıyorlar uşaklık ettiklerine: "Nolur bize besleme demeyin", "Yemin ediyoruz ki bu mitingler TC'ye karşı değildir" vs vs. Zaten biz bu mitingleri TC'ye karşı yapmadık ki, bayıra karşı yaptık. Nerden çıkardınız allah aşkına TC'ye karşı yapıldığını. Hava güzeldi, 50-60 bin civarında insan, İnönü Meydanı'na güneşlenmeye gittik. Tamam biraz kalabalık gelmiş olabiliriz ama ne yapalım, biliyorsunuz biz biraz kalabalıyız. Şaka bir yana sendikaların sıkça kullandığı bir sloganları vardır; "Tanı bunları, bunlar ekmeğine, sütüne, geleceğine göz koyanlardır" denir. Bu fotoğraf için yapılacak yorum aslında bu slogana çok benzer. "Tanı bunları, bunlar işbirlikçilik ve kuklalık yarışına girenlerdir, bunlar bu halka ihanet etmek için sırada bekleyenlerdir. Tanı bunları!" Tanıdınız değil mi? ☒

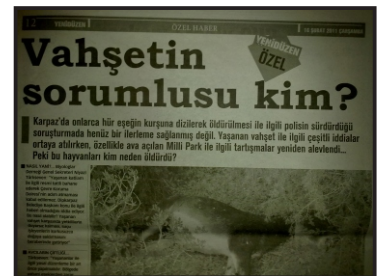
Mağusa Limanı'ndaki Tartışmalı Kum

Geçtiğimiz aylarda gündemimizi en çok meşgul eden konulardan birisi de Mağusa Limanı'na dökülen ve kanserojen madde içerdiği iddia edilen kum oldu. Çeşitli sendikalardan tepkiler gelirken, hükümet kanadı ise kumun zararsız olduğunu iddia ediyordu. Son olarak hükümetten yapılan resmi açıklamaya göre kumun zararsız olduğu "tespit edilmişti". Ancak Tabibler Birliği kumun kesinlikle zararlı olduğunu iddia ediyordu. Anlayacağınız brucella krizinin bir benzerini yaşıyoruz bu günlerde. Bu kum zararlı mı değil mi? Eğer zararsızsa neden Mağusa Limanı'nı bir çöplük gibi kullanıp bu kumu oraya döktüler? Burası çöplük mü? Halk bu soruların cevaplarını bekliyor ve bu tartışmalı kum meselesinin bir an önce çözüme kavuşmasını istiyor. ☒

Karpaz Eşekleri Katlediliyor

Çok yoğun bir gündemin içerisinde herkes oradan oraya koşuştururken Karpaz'dan çok acı bir haber geldi. Kendilerine insan denilmesi için üç şahit gereken yaratıklar tarafından çok sayıda Karpaz Eşeği öldürülmüştü. Karpaz'da yaşayan ve Kıbrıs adasının sembollerinden birisi olan Hür Eşeklerin öldürülmesi asla kabul edilebilir bir şey değildir. Hangi sebeple olursa olsun bir canlının yaşamına son vermek doğru bir davranış olamaz. Kültürümüzün önemli bir parçası olduğunu düşündüğümüz Karpaz Eşeklerinin öldürülmesini kınıyor ve herkesi hür eşeklerimize sahip çıkmaya çağırıyoruz. ☒

Medyanın bağımsızlığına dair bir deneme...

Medya ve ...

Hasan YIKICI
hasan_ykc@yahoo.com

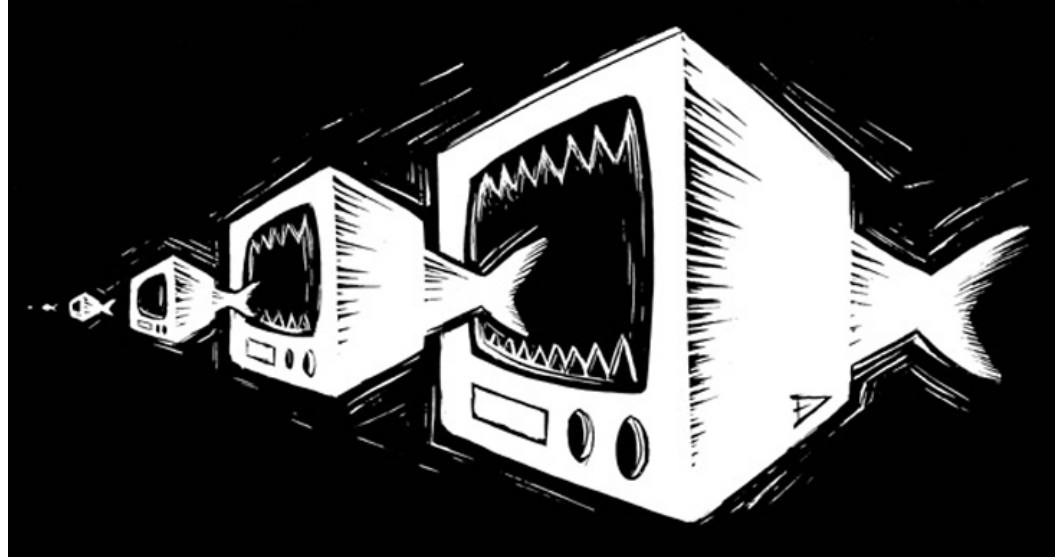
İlk insanların mağara duvarı üzerine çizdiği resim, insanların kendi aralarındaki iletişim ihtiyacının bir sonucu olarak - o dönem için karmaşık ve şaşırtıcı bir şekilde ortaya çıkmıştı. Üretim araçları bir mağara duvarı ve gündelik hayat içerisinde kullanılan delici, kesici ve çizici aletlerden ibaret olan insan, kuşkusuz bunları mükemmel bir şekilde kullanma arayışındaydı. Çünkü aracın kendisi kadar, kullanıcının araç üzerindeki egemenliği de iletişim ihtiyacının istenilir bir şekilde sağlanması için gerekiyordu.

İnsanlık tarihinin seyri iletişim ihtiyacını mükemmel bir şekilde karşılama arayışı içinde şekillendi. Mükemmelliğin içi ise hız ve bilgi edinme arzusuyla dolduruldu. Fakat söz konusu 'mükemmelliğin' hız ve bilgi edinme grafiği birbirine doğru orantılı seyretmedi. Hız, nitelikli bilgi edinme arzusunu gölgesinde bıraktı ve iletişimin, dolayısıyla da medya dediğimiz ilişkiler bütününe gelişimine egemen oldu.

Kapitalist modernitenin ilerleme mitiyle beslenen bu durumun anlaşılması kuşkusuz iktidar ve mülkiyet ilişkilerinin sorgulanmasından geçmektedir.

Kapitalizm ve kitle iletişimi

Yukarıdaki paragrafta iletişimin gelişiminde belirleyici bir etken olarak hız faktörünün de ortaya konulmasının nedeni, bu satırların yazarının hız ile arasında olan hoşnutsuzluk ilişkisi değildir. Hız faktörünün belirleyici bir etken olarak iletişimin hem biçimini hem de içeriğini etkilemesinin ve belirlemesinin nedeni doğrudan sermayeyle ilgilidir. Her tarihsel dönemde iletişim kuşkusuz bir önceki döneme göre daha hızlı olmuştur. (Bu daha sağlıklı olduğu anlamına gelmez) Bundan dolayı her dönemin kendine özgü değişkenleri ve farklılıkları vardır. Fakat değişmeyen ve her dönem aynı kalan tek şey üretim araçlarını egemenliğinde bulduranların, topluma egemen olan fikirlerin de taşıyıcısı olmasıdır. Toplumsal yaşamın -özellikle 18.-19.yy'larla birlikte, örgütlenmesi kapitalist uygarlığın kaburga ideolojisi olan ilerleme miti ve rekabetçilik anlayışıyla gerçekleştirildi. Dolayısıyla kapitalizmin kurucu öğeleri, meta üretimi, kar ve sermaye birikimi, toplumsal üretimin her alanında belirleyici etken haline gelecekti. Söz konusu olgu medya ve iletişim için de geçerli olacaktı. Bu üç ana unsurun birleştiği

nokta ise kuşkusuz hız idi. Üretim karakteri, meta üretimine yani sermaye birikimine ve artı-değere dayalı olduğu için hız da kaçınılmaz bir durum haline gelecekti. Toplumsal yaşantıyı belirlediği gibi bu durum haliyle medyayı ve iletişimin karakterini de belirleyecekti.

Dolayısıyla bir yandan maddi üretim alt yapısı, öte yandan da bu üretim ilişkilerinin doğurduğu toplumsal bilinç "medya ile iktidar" ve "medya ile toplum" arasındaki bağımlılık-bağımsızlık ilişkisini bir sorunsal olarak ortaya çıkardı. Kuşkusuz bu durum esas olarak modernizmle birlikte kitle iletişiminin gelişmeye başlaması, özellikle de ilkin gazetelerin ve ardından da televizyonların ortaya çıkması ile kapsamlı bir konu haline gelmiştir.

Kitle iletişiminin işlevi ve iktidar ilişkileri

Marx ve Engels, toplumda egemen olan fikirlerin üretim araçlarını egemenliğinde bulduran sınıfın fikirleri olduğunu yazar. Bu ilişkiler o kadar iç içe geçmiştir ki, herhangi bir üretim aracına sahip olmayanlar dahi egemen sınıfın düşüncelerini taşırlar. Marx'ın ve Engels'in görüşlerini önce Gramsci, hegemonya; ardından da Naom Chomsky, rıza imalatı kavramlarıyla yorumlarlar ve geliştirirler. Her iki düşünür de, -ama özellikle Chomsky- çalışmalarında kitle iletişimine özel olarak yer verir. Çünkü Gramsci'de, egemen sınıfın, iktidar mekanizmalarına başvurmaksızın, şiddete ve zora dayanmadan toplum üzerinde egemenliğini sağlamanın önemli araçlarından biri medyadır.

Chomsky ise medyanın sahiplik ilişkileri ve ekonomi politiği üzerinde durarak, propaganda modeli, kamuoyu oluşturulması ve rıza imalatı teorilerini geliştirir. Medyadaki bağımlılık ilişkilerinin anlaşılması ve analiz edilmesi bakımından belli başlı kriterleri ortaya koyar. Bunlar arasında özellikle şunlar vurgulanabilir: Kitle iletişim araçlarının sahibinin zenginliği, ve hakim kitle iletişim firmalarının kar odaklı olması; kitle iletişim araçlarının asli gelir kaynağı olarak reklamlar; medyanın, hükümet, iş alemi ve -- bu asli kaynaklarca ve gücün temsilcilerince finanse edilen ve onaylanan-- "uzmanlar" tarafından sağlanan bilgiye dayanması.*

Edward Herman ile kaleme aldıkları "Rıza İmalatı" isimli kitaplarında Chomsky haberlerin bu süzgeçlerden geçerek şekillendirildiğini belirtir. Chomsky'e göre bilgi bu filtrelerden geçtikten sonra iktidarın propagandası için kullanıma hazır hale gelir. Propagandanın kamuoyu yaratımı için önemine dikkat çeken Chomsky için propagandaya demokratik rejimlerde totaliter rejimlere oranla daha fazla ihtiyaç duyulur.

Medya ve bağımsızlık

Marx ve Engels'in sunduğu teorik çerçeve ve Gramsci ve Chomsky'nin (Althusser'in de hakkını yememek lazım) derinleştirdiği fikirler medyaya dair eleştirel fikirlerin sahiplik ilişkileri ve ekonomi politik üzerinden inşa edilmesini önerir. Burada bahsetmediğimiz Frankfurt okulu ile başlayan kültürelci eleştirel kanal da medyaya dair önemli ve değerli fikirler ortaya koymuştur. Fakat mevzu medyanın bağımlılık-bağımsızlık hususu olunca giriş ekonomisi politikten yapmakta fayda var.

Peki söz konusu üretim ve iktidar ilişkileri içerisinde bağımsız bir medyadan söz edebilir miyiz? Veya daha farklı bir boyuttan yaklaşılıp medyanın bağımsızlığından söz edebilir miyiz? İktidarı sorgulamak ve gerçek anlamda eleştirel bir pozisyon alabilmek için ilkin egemen iktidar ilişkilerinden bağımsız bir kurucu güce sahip olmak gerekmektedir. Toplumsal yaşam içinde alternatif bir kanal olarak bu anlamda bağımsız bir medyadan söz edebiliriz.** Fakat sermayenin egemen olduğu ve sermaye ideolojisinin üretiminin bir aracı olarak kendisini var kılan bir medyanın bağımsızlığından söz edemeyiz.☒

*Söz konusu süzgeçler arasında Chomsky ve Herman'ın belirttiği komünizm karşıtlığı da var. Her ne kadar şu an günümüzde böyle bir durum açık bir şekilde görülme de bu ana akım medyanın tarihsel rolü ve işlevi bakımından değişmiş olduğu anlamına gelmemeli.

**Yazılı basın dahilinde olmasa da günümüzde internet üzerinden gelişen muhalif ve korsan kitle iletişimi alternatif bir damar yaratmaktadır.

Dosya: Bağımsızlık

28 Ocak ve 2 Mart 2011 tarihlerinde gerçekleşen Toplumsal Varoluş Mitingleri ışığında bu sayımızda Bağımsızlık konusunu dosya olarak gündemimize aldık. Geçtiğimiz sayılarda Kıbrıs sorununun bir bağımsızlık sorunu olduğunu vurgulamıştık. Kıbrıs'ın tamamının emperyalizmin neo-liberal yeni-sömürgeci olduğu, bunun olumsuz sonuçlarının adada yaşayan tüm halkları etkilediği ancak Kıbrıslı Türkler açısından durumun artık katlanılmaz düzeye geldiği ise gayet net biliniyor. Ekonomik, siyasi, askeri bağımlılık ilişkilerinin ve bunların sonucu da denilebilecek sosyo-politik baskıların, dinsel, kültürel sonuçları ile beraber Kıbrıslı Türkleri bir varlık-yokluk ikilemi ile başbaşa bırakması, halkımızı gerçek bir çıkış arama noktasına getirmiştir. Toplumsal Varoluş

Mitingleri, ekonomik olarak bağımlı kılınmış, askeri olarak baskı altına alınmış, siyasi olarak iradesizleştirilmiş ve kültürel olarak yok olma noktasına getirilmiş bir halkın, direnişi olarak algılanmalıdır.

Argasdi Hammaliye Kurulu olarak bu sayımızla, halkımızın çıkış arayışına fikirsel bir katkı sunmaya çalışıyoruz. Dosyamız bağımsızlık tartışmasına bir giriş olarak algılanmalı, çok daha bütünlüklü tahliller için bir kılavuz olarak değerlendirilmelidir. Ülkemizin mevcut durumundan ötürü daha çok politik içeriği ile kavranan bağımsızlık, siyasal partiler dışında kalan alan örgütleri (demokratik kitle örgütleri) açısından da yaşamsal bir ilkedir. Bundan da öte ekonomik anlamda kendine yeterlilikten tutun da kişisel (bireysel) bağımsızlığa kadar önemli tartışma başlıkları vardır. Sayfalarımız

yettiğince tüm bu başlıklara ilişkin ipuçlarını ortaya koymaya, konu ile daha derinlemesine ilgilenecek olanlara zemin sağlamaya çalıştık.

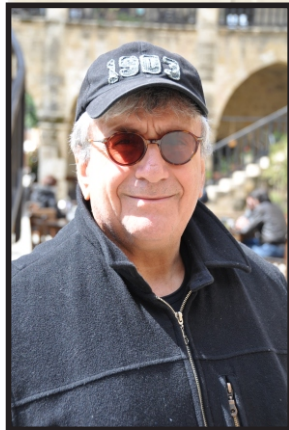
Toplumsal ilişkilerin her boyutunun mutlak kavramlarla kavranamayacağı, mutlak bağımsızlık veya mutlak bağımlılık durumlarının varsayılmayacağı bilinen bir gerçektir. Bu anlamda özellikle bağımsızlık/bağımlılık ilişkilerinde her zaman bir karşılıklılık ilişkisi mevcuttur. Önemli olan bu karşılıklılık ilişkisinin eşitlik, özgürlük ve dayanışma temelinde örgütlenip örgütlenmediğidir. Bizim bağımsızlıktan anladığımız, bir yalıtılmışlık ve yalnızlık değil; onurluluk, irade sahibi olma, kendi kaderini belirleme hak ve yetisine sahip olma fırsattır. Bu temelde bağımsızlık biz sosyalistler için ekmek kadar, su kadar önemli ve yaşamsaldır. İyi okumalar...☒

Mehmet Kahya: “Bağımsızlık güzel bir şey. Bağımsızlık olması için devrim gerekir. Mükemmel ve zor bir hedef. Bunu sürükleyecek insan lazım. Bunun için de Che Guevara gibi insanlara ihtiyaç var.”

İbrahim Hasoğlu:

“Bağımsızlık için Zürih ve Londra Antlaşmaları'na dönmek lazım. Kıbrıs Cumhuriyeti'ne dönmek lazım. Başka türlü olamaz. Çünkü Kıbrıs Cumhuriyeti BM üyesidir, AB'nin bir parçasıdır.”

Metin Şadi: “Kişinin veya bir halkın kendi iradesini kullanabileceği maddi ve manevi olgunluk durumuna gelmesi.”

Ayhan Köseoğlu: “Bağımsızlık insan gibi yaşamaktır. Bir başkasının bağımsızlığına tecavüz etmeden özgürce yaşamaktır.”

Kıbrıslı Türklere TC Müdahaleleri

Besim Baysal
besimbaysal@lycos.com

Türkiye Cumhuriyeti 1950'li yılların sonlarına kadar bir devlet politikası olarak Kıbrıs sorunu diye bir sorunu olmadığını Kıbrıslı Türk liderliğine sürekli yinelemişti. İngiliz Sömürge İdaresi'nin yönlendirmeleri ile Ankara'ya gidip gelen liderlik bu politikayı değiştirememiştir. Kıbrıs Cumhuriyeti'nin kuruluş antlaşmaları olan Zürih ve Londra Antlaşmalarına ABD ve İngiltere'nin itelemesi ile taraf olan Türkiye, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin garantör ülkelerinden biri olmuştur. Türkiye'ye 20 Temmuz 1974'deki askeri müdahaleyi yapma hakkını bu antlaşmalar vermektedir. ABD'nin Akdeniz'de bir başka Küba istememesi nedeniyle TC ordusu bir NATO gücü olarak Kıbrıs'ın kuzeyine konuşlanmış ve 37 seneden beridir bu görevini yerine getirmektedir. 20 Temmuz 1974 ise; Kıbrıslı Türkler için önceleri bir varoluş tarihi olarak kabul edilirken bugün 37 yıldır ülkemizin kuzeyinde yaşananlardan dolayı Kıbrıs sorununun gerçekleri tüm çıplaklığı ile ortaya çıkmaktadır.

Asimilasyon

Kıbrıslı Türklere ait yerleşim yerlerinin isimleri 1958'den itibaren Türkiye'den gelen çeşitli rütbedeki subay ve astsubaylarca değiştirilmiştir. Bu kişilerin içindeki en önemli isim Celal Hordan denen görevlidir. Birçok yerin isminin değiştirilmesinde görev almış bir kişidir.

1958 sonrası değiştirilen Kıbrıslı Türk köylerinin isimleri yetmemiş, karma yaşanan köyler ve yerleşim yerleriyle, 1974 sonrası Kıbrıslı Elen köylerinin isimleri de değiştirilmiştir. Kıbrıslı Maronitlerin köyleri ile birlikte 1974 sonrası yaklaşık 140 köyün isimleri değiştirilmiştir. Şehirlerdeki mahalle ve sokak isimleri de "Türkçeleştirilmiştir". Bu saldırılar 2000'li yıllara kadar devam etmiştir. Kermiya 2004 yılında Metehan olarak değiştirilmiş, ayrıca Çağlayan Çocuk Bahçesi'nin de adı LTB başkanı Cemal Bulutoğulları'nın Ankara Belediye Başkanı Melih Gökçek'e boyun eğmesi ve CTP'li belediye meclis üyelerinin oyları ile Ankara Çağlayan Parkı olarak değiştirilmiştir.

Kıbrıslı Türklerin özellikle 1963'te boşaltmak zorunda kaldığı kendi evlerine ve köylerine askerlerin yerleştirilmesi ile insanlarımızın bir kısmı kendi evlerine dönemedi. Bu yerleşim yerlerinden biri her yıl 1963 olaylarından dolayı anması da yapılan Ayvasıl köyüdür. Bugün adı Türkeli olarak değiştirilmiştir. Ayvasıl, TC askeri birliklerinin kontrolü altındadır ve sivil yerleşime açılmamıştır.

Kıbrıslı Türklerin atalarından gelen isimler ve toplumsal geleneklerinden gelen lakaplar "gavurca" oldukları

gereğiyle ortadan kaldırılarak çeşitli uyduruk soyadları verilmiştir. Bu konu Argasdi'nin Asimilasyon özel sayısında daha geniş olarak işlenmiştir.

Siyasi ve Ekonomik

TC Yardım Heyeti'nin kurulması ile mevcut yapının bürokrat ve seçilmişleri yetkisizleştirilmiştir. Bu bağımlı yapının kronikleşmesi adına hem Denктаş'ın devlet başkanlığını devam ettirmesi hem de sol muhalefetin önünün kesilmesi için kktc'nin ilanı gerçekleştirilmiştir. Sanayi Holding gibi Kıbrıslı Elenlerden kalan hafif sanayi fabrikalarını işleten kurumların kapatılması sağlanmıştır. KKTC Merkez Bankası müdürü TC devleti bürokratlarından belirlenmekte ve TC Yardım heyetindeki bürokratlara bakanlar üzerinde yetki verilmekte böylece ekonomik ve siyasal yapıımız TC'den idare edilmektedir.

Yine 1974 sonrası; kontrolsüz nüfus akışı için ülkemize kimlikle giriş uygulamasına geçilmiştir. Bu kontrolüne izin verilmeyen nüfus sürekli baskı altında tutularak ve Kıbrıslı-Türkiyeli çelişkisi yaratılarak seçimlerde siyasi irade yönlendirilmektedir. Buna karşı çıkan gruplarla da zaman zaman hesaplaşmalara gidilmektedir. Özellikle 1996'da Değirmenlik'ten bir grup Kürt kökenli nüfus sınır dışı edilmiştir.

1987'den itibaren kullanılan kktc mühürü ile Avrupa'nın Kıbrıs'ın kuzeyinden giden ürünlere vergi getirmesi sağlanmış ve üretim; ticaret engellendiği için iç piyasada tüketilenler dışında tamamen bitirilmiştir. Tarım ve hayvancılık da tekelleşme neticesinde birkaç sermayedarın elinde kalmıştır.

Askeri ve Güvenlik

1974 öncesi savunma ve güvenlik konularında yetkisi olan Kıbrıslı Türkler 1974 sonrası GKK'nın oluşturulması ve Barış Kuvvetleri denen yapıya bağlanması ile tüm yetki ve gücünü resmen TC Genel Kurmay Başkanlığı'na aktarılmak zorunda kalmıştır. 1985 Anayasası'na kadar gelen Geçici 10. Madde ile ülkenin tüm kontrolü Anayasa ile Ankara'ya Genel Kurmay Başkanlığı'na devredilmiştir. Sivil yönetime ve seçilmişlere hiç bir yetki verilmeyerek İtfaiye ve Polis, GKK üzerinden Ankara'nın kontrolüne verilmiştir.

Çıkartmanın ilk yıllarından itibaren yerleştirilen 50,000 civarı asker, sürekli gündeme gelen BM planlarına (DeCuellar Belgesi, Gali Fikirler Dizisi, Annan Planı vs.) ve 2004 yılında kapıların açılması ile iki taraflı geçişlerin başlamasına rağmen azaltılmamıştır.

Ülkemizde bulunan askerlerin ve ailelerinin hemen hemen tüm ihtiyaçları Türkiye'den karşılanmaktadır. Yıllarca askeri marketler (Ordu Pazarı) vergisiz ve gümrüksüz mal satarak yerli piyasayı darmadağın etmişlerdir. Elektrik ve su ihtiyacı karşılanmış ancak ödemeler

yıllarca yapılmamıştır.

Seçimler

1960'lardan itibaren TC'nin müdahaleleri açıktır. Dr. Fazıl Küçük'ün "beni anavatanla karşı karşıya getirmeyin" diyerek çekildiği 1972'deki seçimlerde Ahmet Mithat Berberoğlu TC Elçiliği'ne çağrılarak uydurma bir gerekçe ile tutuklanmış ve seçimlerden el çektilmiş. Denктаş'ın toplum liderliği bu koşullarda gerçekleşmiştir.

1981 Devlet Başkanlığı seçimlerinde Ziya Rızık ve Denктаş arasında seçimlerin ikinci tura kalacağı kesinleşmişken ve ikinci tura kalması halinde Ziya Rızık'ın kazanması yüksek bir ihtimalken; TRT'den verilen haberle Denктаş devlet başkanı ilan edilmiştir.

2000 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde ise Denктаş ile ikinci tura kalan aday Derviş Eroğlu konutunun önünde patlayan ses bombasının ardından Ankara'nın tehditine boyun eğerek adaylıktan çekilmiştir.

Seçimlere müdahale etmek için Ankara'daki hükümetlerin ve TC Elçiliği'nin girişimleri ile seçimler için partiler de kurdurtulmuştur. YDP (Yeniden Doğuş Partisi) ve ÖRP (Özgürlük ve Reform Partisi) bu partilerden ikisidir.

Doğal Yaşam ve Yozlaşma

TC sermayesine orman arazileri ve değeri para ile ölçülemeyecek sahiller peşkeş çekilmiştir. Bu sahillere Karpaz'da ve Girne'de oteller inşa edilmiştir. Tamamı kumarhane turizmi gerçekleştirmektedir. Annan Planı sonrası inşaat patlaması ile Kıbrıslı Elenlerden kalan önemli bir arazi betonlaştırılmıştır. Turizm destek fonları ve Kalkınma Bankası kredileri ile Ankara'nın yandaş sermayesi beslenmektedir. Kıbrıslı Elen sermayesinden kalan tüm oteller hala sermayenin iştahını kabartmaktadır. Devlette kalan oteller TC sermayesine satılmıştır. Mare Monte, Mimoza, Salamis Bay Hotel gibi oteller devletin kontrolünden TC sermayesine geçmiştir. Türkiye'de yasaklanan kumar Kıbrıs'a kaydırılmış, ülkemiz TC'nin kumarhane ve kerhane cenneti haline getirilmiştir. KTHY yıllarca Ankara'nın atadığı bürokratlarca idare edilmiş ve Ankara istediği anda da tasfiye kararı verilerek yüzlerce kişi işsiz bırakılmıştır.

Diğer taraftan İsrail ve ABD sermayesi de kuzeyin kontrolünde TC'ye yardım edebilmek için Karpaz'daki birçok araziye bağlanmış ve marina inşaatı ile ayrı bir yapı oluşturmanın hazırlıklarını yapmaktadır.

Kıbrıs halklarının bağımsızlığının önkoşulu anavatanlardan yani ABD'nin ve AB'nin taşeronlarından bağımsızlıktan geçmektedir. Her türlü bağımlılık ilişkilerini yeniden ve yeniden üreten varolan bağımlı ilişkinin son bulması hem Kıbrıslı Elenlerin hem de Kıbrıslı Türklerin ortak mücadelesini zorunlu kılmaktadır. ☒

KIBRIS'IN BAĞIMSIZLIK YOLU

Ali Şahin
aiossemeon@hotmail.com

"Kıbrıslıları tarihsizleştiren, Kıbrıs Rum Burjuvazisi ve Kıbrıs Türk Yukarı Sınıfı, Kıbrıs'ın geleceği açısından ölüdürler. Onların tarihsel misyonu, tarihsel olarak, sosyalist güçlere devredildi... Kendi kendini gerçekleştiremeyen Kıbrıs Rum Burjuvazisi ile Kıbrıs Türk Yukarı Sınıfı, bağımsız bir Kıbrıs gerçekleştiremezler..."

Kıbrıs, özellikle son dönemlerde, kuzeyinde yaşanan toplumsal haykırışlarla tekrardan hareketli günler yaşamaktadır. Özellikle mitinglerde dillendirilen bağımsızlık ve kendi kendini yönetme talepleri, Kıbrıs'ın bağımsızlığı meselesini tekrardan gündeme oturmuştur. Kıbrıs'ın bağımsızlığı ve özgürlüğü mücadelesinin doğru bir temelde yürütülmesi –ve bununla doğrudan bağlantılı olarak başarıya ulaşması- gerçekte örtüşen siyasi tahlillerin ve hattın örülmesiyle mümkündür. İdeolojik olarak bu netleştirilmediği sürece, bu kavram içi boş bir şekilde havada duracak ve türlü demagoji ve kafa karışıklıklarıyla mücadelenin yürütülmesine engel olacaktır.

Konu Kıbrıs'ın bağımsızlığı olunca, yapılması gerekenlerden ilki sorunun sahibi öznelerin tespitidir. Farklı zamanlarda dergimizde incelediğimiz adadaki iki halkın varlığı konusu bu doğru siyasi hattın başlangıç noktasını yani zeminini oluşturacaktır. Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Elen halkları gerçeğinin kabulü, her şeyden önce bağımsızlık mücadelesinin öznelerini ve bu öznelerin yükümlülüklerinin anlaşılmasını beraberinde getirecektir. Kıbrıs sorunu, dolayısıyla Kıbrıs'ın bağımsızlığı sorunu Kıbrıslı Türklerin ve Kıbrıslı Elenlerin sorunudur. Ezilenlerin kurtuluşunun ancak kendi eserleri olabileceği gerçeği, bu soruna dair halkların lehine bir dönüşümün kimler tarafından gerçekleştirilebileceğinin yanıtıdır. Dolayısıyla sorunun çözümüne dair gökten beklenen herhangi bir kutsal kitaplı şahsiyet, biçimsel değişiklikler dışında bir fark yaratmayacak, ada halklarının meselesi aynen devam edecektir. Sorun Kıbrıs halklarının emperyalist tahakkümden kurtulması sorunudur. Bu, barış ve bağımsızlık kavramlarını içi boş bir şekilde anlayanlarla devrimci çizginin ayırım noktasını oluşturan etkenlerin başındadır. Çünkü bizim için bağımsızlık sadece ayrı bir bayrağa ve fiziki sınırlara indirgenebilecek bir kavram değildir. Bizim için bağımsızlık tüm hatlarıyla (ekonomik, politik, kültürel, askeri) kendi kendini belirleyebilmektir. Bu anlayış diğer

dünya halklarıyla etkileşimi değil, bir devlet politikası olarak zora ve baskıya dayalı bir ilişkiyi reddeder. Evet sorun emperyalizmin adadan kovulması sorunudur ve tarihsel gelişimi gereği sınıf endeksli bir mücadelenin öznelerine kalmıştır. Bu mücadele çift taraflı bir mücadele olmak zorundadır. Bugün ne Kıbrıslı Türkler ne de Kıbrıslı Elenler tek başlarına bağımsızlık elde edemezler. Dolayısıyla Kıbrıs'ın bağımsızlığı için ada halklarının bir araya gelmesi her şeyden önce bir zorunluluktur. Bu sonuç her samimi yurtseverin kaçınılmazıdır. Otuza yakın yıllık tecrübesiyle kktc yi savunarak bağımsızlık elde edebileceğini düşünenlerin düş kırıklığı, bu imkansızlığın öyküsüdür(1). Farklılıkları olsa da Kıbrıslı Elenler için de durum genel hatlarıyla pek farklı değildir(2). Bugün emperyalizm taşeronları Türkiye ve Yunanistan aracılığıyla adada varlığını sürdürmektedir. Tabi buna İngiliz Üsleri de eklenmelidir. Ancak emperyalizmin ada üstündeki taşıyıcı kolonları bizzat Türkiye ve Yunanistan'ın kendisidir. Anavatan ve yardım söylemleriyle yıllardır adada bulunan bu ülkeler karşılıklı nefret tohumlarını ekerek düşmanlığın garantörleri olmuşlardır. Yapılması gereken ada halklarının ortak mücadelesini yaratmaktır. Bu mücadele iki halkın devrimcilerinin kendi halkları içinde birer öncü olup bir güç birliği yaratmasıyla mümkün olacaktır. Bu güç birliği hem bağımsızlığın kapısını aralayacak hem de barışın ve halkların kardeşliğinin temelini atacaktır. Bu öncüleşme süreci ve mücadelesi ilk adımda iki halkın kendi "anavatanlarına" karşı verecekleri mücadeleyle başlayacak ve ilerleyecektir. Kıbrıslı Türkler Türkiye devletinin (halklarına karşı değil)

politikalarına (dolayısıyla ABD'nin), Kıbrıslı Elenler de Yunanistan'ın ve AB'nin politikalarına karşı koordineli bir şekilde mücadele etmek zorundadırlar. Mücadelenin yükseltilmesi ortak cepheyi oluşturacaktır. Emperyalist tahakküm ancak bu şekilde yok edilebilir. Bu koordineli mücadele iki halk arasındaki güven ortamını yeniden oluşturacaktır. O zaman dış güçlerin sözde gerekçeleri olan garantörlük gereksiz olacak ve halkların birbirine kırdırılmasının önüne geçilebilecektir. Bu kardeşlik Kıbrıs'ın bağımsızlık yolu ve emperyalizmin kovulmasının tek koşuludur.

Bugün, demokratik unsurları da içine katacak olsak bile şunu açıkça söyleyebiliriz ki; dış dinamiklere dayalı bir çözüm ve bağımsızlık beklentisi ilahi adaleti beklemekten başka bir şey değildir. Çözüm, ada halklarının söz, yetki, karar için güçlerinin seferber edilmesidir. Gerçek bağımsızlık ancak bu yolla gelecektir.☒

(1) Tüm bunlara rağmen yalanı savunarak kuklacının oynattığı kukla olmayı merakla bekleyenler de az değildir. Bu kesimler toplumsal düşünmekle alakası olmayan, samimi olsun veya olmasın bir bayrağın gölgesinde çanak yalamakla meşgul olanlardır ve bunların halklarına verebilecekleri yalan ve acıdan başka bir şey değildir.

(2) Söz edilen farklılıklar Kıbrıslı Elenlerle Yunanistan arasında özellikle 1967-1974 yıllarında gerçekleşen mücadeleyle ilgilidir. Bu süreç Kıbrıslı Elenlerle Yunanistan arasındaki emreden-kafa sallayan ilişkisini emre karşılık hayır diyebilen bir boyuta getirmiştir.

Ekonomik Bağımsızlık Mümkün Mü?

Tahsin Oygur
tahsinoygar@yahoo.com

Kıbrıslı Türk halkı, TC tarafından yıllardan beri maruz kalmış olduğu üretimden koparıma, kimliksizleştirme, Türkleştirme, Sünnileştirme, ekonomik kalkınma paketi yalanıyla halkın öz kuruluşlarının satılmasına, kontrolsüz nüfus aktarımına ve sermayenin krizinin çalışan ve emekli kesimlerin maaşlarından kesintiler ile aşılması girişimlerine karşı ayağa kalkmıştır. Bu isyan, bağımsızlık ve kendi kendini yönetme istencine dönüşürken gerek AKP yetkililerinin, gerekse kktc'deki işbirlikçilerin açık açık "Türkiye elini kuzey Kıbrıs'tan çekerse mahvolursunuz" argümanları ve tehditleri daha çok duyulur olmaya başlamıştır. Esas olarak 28 Ocak 2011 mitinginin sonrasında, hemen hemen tüm tartışmalarda bu yapay korku yaratılmaya çalışıldı.

Türkiye'nin ekonomik yardım niteliğinde verdiklerinin fazlasını geri aldığı tartışılmaz bir gerçek: Mesela Kıbrıs'ta Türkiye sermayesinin aldığı devlet ihaleleri, yaratılmış olan siyasi durum sayesinde Türkiye'den yapılmak zorunda kalınan ithalat ve en önemlisi Akdeniz'in göbeğinde Ortadoğu'nun kontrolünü, Türkiye'nin güney sınır hattının korunmasını garantiye alan paha biçilmez bir üs. Tüm bunlar sadece iktisadi anlamda bakıldığında bile Türkiye egemenlerinin ülkemizden ciddi bir kazanç elde ettiğinin göstergesidir. O zaman "verecek kardeşim bu parayı, hatta fazlasını, biz de ekonomik sıkıntı yaşamayacağız" demek hem bir onursuzluktur hem de ekonomik bağımsızlık isteğimize bir vazgeçiş. Kıbrıs'ın kuzeyinde yaratılan bu sistem kendi işbirlikçilerini, Kıbrıslı Türk ticaret burjuvazisini, TC sermayesi ve mafyasını beslemekten başka bir işe yaramıyor.

Ekonomik olarak bağımsız olabilmek için ne yapmalıyız?

Bu soruya Kıbrıs'ın kuzeyinde çeşitli çevrelerce farklı cevaplar veriliyor. Mahvoluruz diyenlerin dışında bazı kesimler yolumuzu AB'ye çevirerek, Kıbrıs Cumhuriyeti'ni sıkıştırır, Türkiye'nin garantörlüğünde kendi kapitalist sistemimizi kurar geliştiririz fikriyle kendi paketlerini hazırlıyorlar. AB gibi emperyalist bir yapıya yönelerek, Kıbrıslı Elen halkını düşmanlaştırarak, samimiyetle herhangi bir barış sürecinin olamayacağı açıkken, kapitalizmin ağır sömürsünün ezilen halkları antikapitalist bir çözüm olmadan ekonomik bağımsızlığa götüremeyeceği de açıktır.

Bazıları ise şu an var olan Kıbrıs Cumhuriyeti'ne dönüş ve onun üzerinden

AB'nin avantajlarından yararlanarak güneydeki kapitalizme dahil olma niyetinde. Gerçek şu ki AB'nin bugün Kıbrıslı Elenlere uyguladığı neoliberal politikalar ortadadır ve kendisi zaten bağımsız olmayan Kıbrıs Cumhuriyeti'nin Kıbrıs halklarına ne kadar ekonomik bağımsızlık sunacağı tartışma konusudur ve bunu savunmak abesle iştigaldir.

Bir diğer kesim ise Kıbrıs'ın kuzeyinde serbest bölge yaratarak, Kıbrıslı Elenleri düşman görerek ve Kıbrıslı Türk milliyetçiliğini savunarak ekonomik bağımsızlık kazanılabileceğini düşünüyor. Şövenist, hastalıklı düşünceleri bir yana serbest bölge Kıbrıslı Türk halkı için tam bir intihardır. Yabancı ve yerli sermaye için "uygun zemin" yaratmak serbest bölgelerde birincil hedef. Kıbrıslı Türk halkı; hiçbir kural tanımayan, sendikanın olmadığı, gümrük duvarsız ve hukuksuz ticaret bölgelerinde köleleştirilirken sadece sermayeyi zenginleştirecektir.

Öncelikle şunu ortaya koymak gerekir ki ekonomik bağımsızlık siyasal bağımsızlıktan ayrı düşünülemez. Siyasal bağımsızlık ekonomik bağımsızlığa zemin hazırlarken ekonomik bağımsızlık da siyasal bağımsızlığı belirler.

1974 sonrası Kıbrıslı Türk halkının; kuzeyde istihdam yaratan ve üretim yapan hafif sanayisi, onlarca fabrikadan oluşan Sanayi Holding'i, çorap fabrikaları, bisküvi fabrikaları, makarna ve dondurma fabrikaları, ayakkabı fabrikası, plastik boru fabrikaları, tava fabrikası, konfeksiyon atölyeleri, kolektif üretimin ve dayanışmanın en güzel

örnekleri olan köy kooperatifleri, tarım alanında ise patates, çilek, harup, üzüm ve narenciyesiyle ciddi bir üretimi vardı. Ne var ki bu üretim alanları, dönemin Özal hükümetince "sizin üretim yapmanıza gerek yoktur" denilerek resmen başlayan ve gelmiş geçmiş diğer tüm hükümetlerce de uygulanan üretimden koparma politikaları ile kapatılmış veya batırılmıştır.

Kıbrıslı Türk halkı, Türkiye'den gelen ve geleceğini Kıbrıs'ta gören göçmenler dahil, kendi seçeneğini yaratmalıdır.

Yaratılacak olan bu seçenek pek tabii ki, geçmişte yaşanan zengin üretim deneyimlerinden beslenirken günümüz koşullarıyla da harmanlanmalıdır. Bu noktada öncelikle kuzeydeki nüfusun belirsizlik sorunu çözülüp, planlı bir ekonominin inşasına başlanmalıdır. Çarpık kapitalizm, üretimden kopartılmışlık ve kuzeyde yaratılan sosyo-ekonomik yapının burada yaşayan insanlar üzerindeki etkileri tartışılıp başka bir insanın, başka bir kültürün yaratılmasının önü açılmalıdır. Sosyalist bir anlayışla toplumsal ihtiyaçlar belirlenip bu doğrultuda üretim araçları kamulaştırılırken özyönetimler teşvik edilmelidir. Ekonomik bağımsızlığı sağlama olarak adanın tam bağımsız olabilmesi, Kıbrıslı Elen halkı ile ortak bağımsız sosyalist bir Kıbrıs'ı yaratma mücadelesinden geçecektir. Kuşkusuz bu mücadele, Türkiye ve Yunanistan halklarıyla dayanışmayı da içermelidir. Kendini gerçekleştirmek için nasıl ki bir birey ekonomik bağımsızlığını kazanmalıysa, Kıbrıslı Türk halkının da kendini gerçekleştirebilmesi kendi ekonomik bağımsızlığını kazanması ile mümkün olacaktır. ☐

Bağımsızlık Mücadeleleri ve Sosyalistler

Münür Rahvancıoğlu
munurrahvancioglu@yahoo.com

Sosyalizm mücadelesi temel olarak enternasyonalist bir mücadeledir. Feodal toplumdaki kapitalist sisteme geçiş sürecinde işçi sınıfının bağımsız bir politik özne olarak tarih sahnesine çıkışı, enternasyonal dayanışmayı ve eş zamanlı olarak sosyalizm mücadelesini de gündeme taşıdı. Bu bağlamda özellikle emperyalist çağın (1900'lü yıllar) başlarına kadar sosyalizm tartışmaları ağırlıklı olarak ileri kapitalist ülkelerin gündeminde yer buldu. Sömürge ülkelerde sosyalizm tartışmalarının başlaması ise; bağımsızlık mücadelelerinin yükselmesi ve bu mücadeleler içinde siyasal bir özne olarak işçi sınıfının biçimlenmesi ile paralel bir seyir izler. Demek ki sosyalizm, günümüzün emperyalist ve yeni-sömürge ülkelerinin gündemine farklı tarihsel dönemlerde ve farklı politik-ekonomik koşullar altında girmiştir. Ve emperyalist ülkelerin her birinin kendi özgün koşullarında yürütülecek sosyalizm mücadelelerinin bazı farklılıklar içermesi gerektiği gibi; genel olarak emperyalist ülkelerin işçi sınıfı ile yeni-sömürge ülkelerin işçi sınıflarının yürüteceği mücadelelerde farklılıklar olması da doğaldır. İşte bağımsızlık sorunu, emperyalist ülkeler ile yeni-sömürge ülkeler arasındaki bu farklılıklardan biridir.

Kapitalizmin 1. Emperyalist Bunalım Dönemi aynı zamanda (Osmanlı İmparatorluğu, Çarlık Rusyası, Avusturya Macaristan İmparatorluğu gibi) çokuluslu imparatorlukların da dağılma süreci ile çakışmıştır. Bu süreçte tekeller sermaye, imparatorlukların parçalanıp yarı sömürgeleşmeye dönüştürülmesi (klasik sömürgecilik) politikasını uygulamaya koyarken, dünya sosyalist hareketi de demokratik devrim programını geliştirmiştir. Bu programın en bilinen ilkesi "halkların kendi kaderlerini tayin hakkı"dır. 2. Paylaşım Savaşı'nın sona ermesi ile birlikte klasik sömürgecilik sistemi krize girmiş ve artan ABD hegemonyası ile birlikte dünya emperyalist sistemi klasik sömürgecilikten yeni-sömürgecilik politikalarına doğru ilerlemeye başlamıştır. Klasik sömürgecilik sisteminin içine girdiği kriz (ekonomik boyutları bir yana bırakılırsa) kendisini en belirgin bir şekilde ulusal kurtuluş mücadelelerinde (bağımsızlık savaşlarında) göstermiştir. Daha önce sömürgeleştirilen halklar, bağımsızlık için ayaklanırken, ekonomik olarak

bağımlı siyasal olarak da görünüşte bağımsız devletler oluşturularak dünya emperyalist sistemi yeniden yapılandırılmaya çalışılmıştır. Dünya sosyalist hareketinin bu dönemde sömürge-yarı-sömürge-yeni-sömürge ülkelerdeki politikası tam bağımsızlık şeklinde olmuş, demokratik devrim programının birçok ögesi bu bağlamda yol gösterici nitelik arz etmiştir. Ancak demokratik devrim mücadelesinin kendi dönemi içerisinde bazı politik-stratejik-sınıfsal biçimlere öncelik verilmesi gibi, ulusal bağımsızlık mücadelelerinde de farklı önceliklerin yer bulduğunu vurgulamak gerekiyor.

İşte sosyalistler arasında bağımsızlık (bağımsızlık mücadeleleri) konusu böylesi bir tarihsel bağlamda tartışılmaya başlanmıştır. Günümüzde yeni-sömürgecilik sisteminin içerisine girdiği kriz ve neo-liberal 4. Bunalım Dönemi koşullarında bu tartışmalar yeni yeni boyutlar kazanmaktadır. Ulusal

bağımsızlık konusu ile ilgili en çok öne çıkan tartışma başlıklarına dair genel hatları ile bir çerçeve çizmek gerekirse bunlar: Bağımsızlık-sosyalizm ilişkisi, bağımsızlık mücadelesinde önderlik sorunu ve ulusal bağımsızlık-enternasyonalizm tartışmalarıdır. Bazı sosyalist akımlar bağımsızlık kavramına mesafeli yaklaşırken, bunun burjuva bir talep olduğunu, işçi sınıfının kurtuluşunu değil burjuvazinin taleplerini temsil ettiğini iddia etmektedirler.

Bağımsızlık mücadelelerinde önderlik sorunu aslında çok uzun bir süredir ortadan kalkmış durumdadır. Gerçi hala bu konu üzerinden bazı tartışmalar yürütülmeye çalışılsa da günümüzde bağımsızlık mücadelelerine burjuvazinin bırakın önderlik etmeyi, katılımı bile sınırlı orandadır. Geçmişte de sosyalistler açısından ulusal bağımsızlık mücadelesinin önderliğinin emekçi sınıflar tarafından yürütülmesi gerektiği net idi. Özellikle Sovyetler Birliği Komünist Partisi tarafından belirlenen revizyonist akımın, "milli burjuvazi" önderliğinde bağımsızlık tezi, devrimciler tarafından hem teorik hem de pratik düzlemde mahkum edilmiştir. Tarihin çok

kısa bir aralığında gerçek anlamda var olmuş "milli burjuvazilerin" bağımsızlık mücadelesini kendi kapitalist cennetlerini yaratmaktan ve aslında emperyalist sistem ile daha uygun koşullar altında işbirliğine girmekten öte herhangi bir anlamda sahiplenmedikleri açık bir olgudur. Bu yüzden de bağımsızlık mücadelesi ne (hangi türden olursa olsun) burjuvazinin önderliğine bırakılabilecek ne de burjuva demokratik devrim aşamasında bitirilecek bir içerikte kavranamaz. Dahası sömürge ülkelerin eşitsiz gelişim koşulları altında sosyalizme ilerletilmeyen kazanımlarının kalıcı olamayacağı, sosyalist içerikten arındırılmış gerçek (tam) bağımsızlığın mümkün olamayacağı da ortaya çıkmış gerçeklerdir. Ama bunu söylüyor olmak bağımsızlık mücadelesinin gereksiz olduğu, tek başına sosyalizm mücadelesinin yeterli olacağı anlamına gelmemektedir. Bağımsızlık sosyalizmin kurulabilmesini sağlayacak ana zemindir ve bağımsızlık yolundan geçmeyen hiçbir devrim sosyalizme varmayı hayal edemez. Bu bağlamda bağımsızlık ve sosyalizm birinden birinin tercih edileceği farklı seçenekler değil, birbirini bütünleyen olgular olarak kavranmalıdır. Ne bağımsızlığı atlayarak sosyalizme varmak ne de sosyalizme ilerlemeden bağımsız kalmak mümkündür. Burjuvazinin belli bir kesiminin enternasyonal dayanışmayı dışlayıcı, anti-emperyalist söylemlerle şekillenmiş ama anti-kapitalist içerikten yoksun bir sözde bağımsızlık söylemine sahip olduğu inkar edilemez. Türkiye'de İşçi Partisi ülkemizde de Demokrat Parti tarafından dillendirilen böylesi retorikler, tam anlamı ile birer gözboyama taktiğidir. Dünyadan yalıtılmış, tek ülkenin sınırlarına indirgenmiş bir "bağımsızlık" anlayışı her yönü ile çarpıktır.

Bağımsızlık başka ülkelerle ilişki içerisinde olmamak demek değil, onurlu ilişkiler içerisinde olmak demektir. Bağımsızlık başka ülkelerle kurulacak her ilişkide bu ilişkinin derecesini, niteliğini, biçimini ve yöntemini eşitlik-özgürlük-dayanışma ve enternasyonalizm çerçevesinde şekillendirebilecek iradeye sahip olabilmek demektir. Bu anti-kapitalist bir içeriğe sahip olmadığı her noktada, kapitalizmin kendi iç dinamiklerinin doğal bir sonucu olarak ya emperyalist hegemonya ilişkilerinin yeniden üretilmesi ya da dünyadan yalıtık bir içe kapalılık anlamına gelecektir. Sosyalistlerin bağımsızlık anlayışı ise özünde bireye bakışları ile paralel şekillenir: "Bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine."■

STK'lar Ve Bağımlılık-Bağımsızlık

Fatma Demirer
Fatma_demirer@hotmail.com

Sivil toplum kuruluşları resmi olmayan kuruluşlar olup daha çok kültürel, politik, siyasal ve hukuksal alanda faaliyetler gösterirler. Bu faaliyetleri yaparken genelde dernek, vakıf vs. adı altında buldukları yerde lobicilik şeklinde faaliyetlerini yürütürler. Yapılan projeler gönüllü veya maaşlı çalışanlar tarafından yürütülür.

Genel olarak bakıldığında sivil toplum kuruluşları devlet tarafından finanse edilmeyen, dolayısıyla ekonomik ve çalışma anlamında devletten bağımsız olan ancak yine de bir şekilde finanse edilen, yasalara uygun örgütlerdir. Belirlenen alanla ilgili olarak farklı isimler altında faaliyet yürütse de, yürüttükleri çalışmaları, daha çok topluma tanıtmak, toplumu bu yönde bilinçlendirmek ve ikna etmek STK'ların meşruluğu gereğince yapmaları gerekenlerdir. STK'lar aynı zamanda üyelik ve bağış alma gibi yöntemlerle toplumda taban ve ufak da olsa bütçe oluşturmaya çalışırlar.

STK'ların kaynakla ilgili sıkıntısı olması devletten herhangi bir katkı veya finansal destek almıyor olmaları bunları farklı bir finansman arayışına iter. Burada devreye uluslararası fon sağlayan örgütler girer. Bu durum mesela AB'nin verdiği proje kapsamlı kaynaklar ya da BM merkezli finansmanlar gibi şekillerde ortaya çıkar. Kıbrıs'ın kuzeyinde böyle bir fonculuk, projecilik çok yaygındır hatta projeye dahil olmak fon almak ayrı

bir memnuniyetle de karşılanır çoğu kez.

Genelde STK'lar proje, fon kapsamlı yapılan çalışmalar yürütmekle birlikte özelde ise ekonomik olarak bağlı buldukları finansmanın talepleri doğrultusunda işler yürütmek zorunda kalırlar. Çünkü iki örgüt arasında bir sözleşme vardır artık ve sivil toplum olmanın sonucunda yapılacak olan aktivitelerin olması, bu işlerin belli bir harcama ve bunun sonucunda da STK'nın artık bir bütçeye gereksinim duyması ne kadar kaçınılmaz ise STK'nın yapacağı aktivitelerde de fonlayanın taleplerine ve şartlarına bağlı kalmak o kadar kaçınılmaz olur. Bu

minvalde parayı veren düdüğü çalar demek pek de yanlış olmaz.

kktc'deki mevcut duruma gelindiğinde, STK'ların çoğunun, yabancı/uluslar arası finansmanlarda n kısa veya uzun vadeli kaynak sağlamakta olduğu bir gerçektir. Bunu yaparken, ciddi miktarlarda para harcanıyor olmasından kaynaklı, projelerin yapılması aşamasında

para verecek olan örgüt ve para alacak ve karşılığında faaliyet yürütecek olan kuruluş karşılıklı bir sözleşme imzalıyor. Bu sözleşmeler genelde 1 veya 2 yıllık gibi kısa süreli, çalışan bakımından maaş ödeme dışında hiçbir güvencesi olmayan, yapılacak aktiviteler önceden belirlenmiş, şartlar koşulmuş şekilde yapılıyor. Taraflar imza sonrası sözlerini tutuyor, şartlar yerine getiriliyor. Bir taraf finanse ediyor diğer taraf sözleşme şartlarını yerine getirmek için kolları sıvıyor. Buraya kadar çok açık belirtmemekle birlikte fonculuk ve projeciliğin esas can alıcı ve sorgulatan kısmı ortaya çıkıyor. STK tarafından yapılan faaliyetler finansmana bildiriliyor, gerekirse STK'ların yaptığı toplantılara katılma söz konusu oluyor, aktiviteler ve gelişmeler finansman tarafından her daim denetleniyor, yapılanlara yön verilebiliyor. Gerektiğinde STK'nın kullanacağı terimlere müdahale ediliyor hatta düzeltilmesi 'öneriliyor', olmazsa (ki bu noktaya gelmeyi sanırım hiçbir STK istemez) kaynak kesilebiliyor.

Bu anlamda, STK'lar aslında yaptığı aktivitelerinde müdahaleye açık hale geliyor, denetleniyor, gerekirse kısıtlanıyor, olmamışsa başa alınıyor yani resmi/hükümetssel olan kuruluşlardan bağımsız olan STK'nın bağımsızlığı bu noktada sorgulanabiliyor hatta sorgulanması elzem oluyor.

kktc'de yaygın olan STK'ların hemen hepsinin proje kapsamlı çalıştığı yada yabancı örgütlerden fonlandığı veya yukarıda anlatılanlar düşünüldüğünde meselenin ciddiyetini yani STK'ların devletten bağımsız çalışma yürütürken aslında gerçek anlamda bağımsız olmadığını anlamak hiç de zor olmayacaktır. ☒

Alanların Bağımsızlığı ve Toplumsal Varoluş

Aziz Güven
azizgven@yahoo.com

Geçtiğimiz aylarda Sendikal Platform tarafından gerçekleştirilen 28 Ocak ve 2 Mart

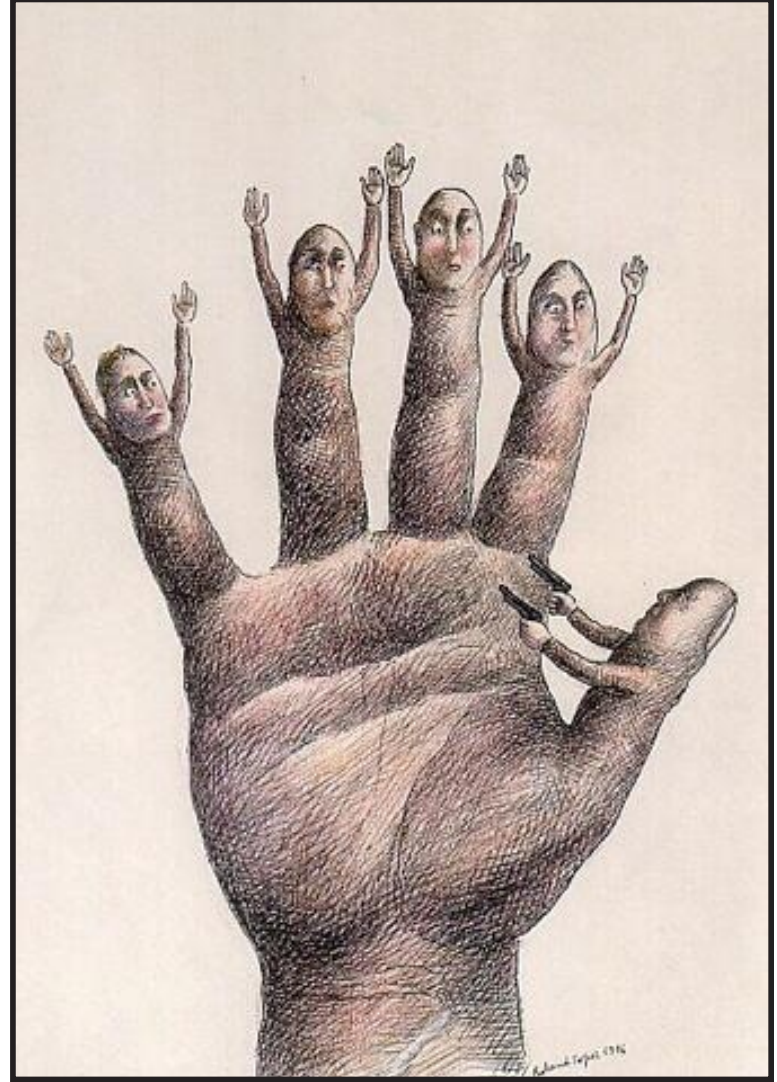
Toplumsal Varoluş Mitingleri ile birlikte ülkedeki tüm politik ve emek alanındaki örgütler sokaklara inmiştir. Kıbrıslı Türk halkı, kendi kendini yönetme ve geleceğine sahip çıkma iradesini ortaya koymuştur. Bu eylemlerde başta emek alanında örgütlü sendikalar olmak üzere çeşitli alanlarda mücadele veren devrimci, ilerici, demokrat örgütler ve siyasi partiler sürece etkin bir şekilde dahil olmuştur.

Gerçekleştirilen kitlesel mitingler, daha önce yaşanan Annan Planı ve referandum süreci sonrasındaki politik durgunluk dönemini geride bırakmıştır. Halkın yeniden meydanlara çıkması ve siyasi-ekonomik taleplerini yükseltmesi, beraberinde yeni örgütsel sorunları da görünür kılmıştır. Bir yandan mitinglerin etkisi ile kitleler karamsarlıktan çıkıp yeniden dayanışma ve mücadele duyguları ile donanırken diğer yandan da siyasi bir liderlikten yoksun olan hareket, kendi geleceği ile ilgili olarak sıkıntılar yaşatmaktadır. Açık bir biçimde görülüyor ki, siyasi partiler meydanlara inen kitleler tarafından artık benimsenmemekte, partilerin sözlerine güvenilmemektedir. Öte yandan sendikalar ise hareketin içerisinde önemli bir misyon üstlenmiştir. Ne var ki sendikaların bu misyonu iyi niyetli olsa dahi verilen mücadele sendikal bir bürokrasi anlayışı ile sürdürülmektedir. Bu durum da kuşkusuz tabandan insanların sürece müdahil olmasından ziyade bürokratik sendika yönetimleri tarafından organize edilen, belirlenen bir hal yaratmıştır. Bu örgütsel eksikliğe rağmen onbinlerce insan meydanları doldurarak Ankara'ya kafa tutmuş, kendi geleceği ile ilgili olarak söz sahibinin kendisi olabileceğini ortaya koymuştur.

Bağımsız Alan Çalışması

İçinde bulunduğumuz sendikal ve siyasi liderlik krizinin sebebi bağımsız alan örgütlenmelerinin ve taban çalışmalarının yeterli düzeyde olmayışı veyahut hiç olmayışıdır. Daha çok emek alanındaki sendikaların domine ettiği hareket ise yukarıdan aşağıya doğru bir belirlemecilikle karakterize olmaktadır. İşte tam da bu noktada bağımsız alan çalışmalarının eksikliği kendisini göstermektedir.

Baraka, ekonomik-demokratik mücadelenin aracı olan alan örgütlenmelerini ve bu alanda verilecek mücadeleyi önemser. Ülkemizde emek alanı (sendikalar) belirleyici bir rol oynasa da bunun yanında gençlik, öğrenci, toplumsal cinsiyet, köylü, ekoloji vs. gibi alanlar da mevcuttur. Bu alanlarda yapılacak örgütlenmeler her alanın kendi öznel talepleri doğrultusunda şekillenmelidir. "Alan örgütleri; örneğin bir sendika veya öğrenci örgütü ideolojik birliğin aracı değildir. Alan örgütleri farklı ideolojik koşullarla hareket etmesi muhtemel olan en geniş kesimlerin birliğini sağlayan örgütlerdir. Bir sendika kendi alanında faaliyet yürüten tüm emekçilerin (sadece üyelerinin değil) çıkarlarını kendi mücadelesinin merkezine koymalıdır. Bu yolla, o alanda tek kitlesel örgüt olurken, aynı zamanda kendi alanındaki herkesin ekonomik-demokratik çıkarlarını savunan ve genişleten bir strateji takip edilmelidir. Örneğin bu mücadele bir sendikada çalışma saatleri, özlük hakları, ekonomik çıkarlar gibi konularla daha yoğun meşgul olurken, bir öğrenci örgütünde akademik özgürlükler, müfredat, kantin, ulaşım, barınma vb. konularda yoğunlaşabilir. Bu nedenle ekonomik-demokratik mücadelenin aracı olan demokratik kitle örgütlerinin her biri o alanın içinden gelen kişilerin örgütsel bağımsızlık ilkesi uyarınca yönetimi altında bulunan örgütler olmalıdır."(Argasdi – Sayı:14, Sayfa:35, Alanlarda Çalışmak). Yukarıdaki alıntıdan da görülebileceği gibi her alanın kendi öznel talepleri etrafında toplanan

insanların arasında ideolojik bir birliğin olması aranmamaktadır. Ancak bu durum, bir alan örgütünün herhangi bir ideolojiye dayanmadığı anlamına da gelmemektedir. Önemli olan nokta alana dair somut taleplerin savunucularının farklı görüşlerine rağmen o alandaki örgütün siyasi ve bağımsız pozisyonudur. Dolayısı ile sözkonusu alan örgütünün bağımsızlığı önem arz etmektedir.

Alan örgütlenmeleri bağımsız olmalıdır. Bağımsız alan örgütleri, bir yandan siyasi partilerin hegemonyasının dışında şekillenirken diğer yandan da kendi öz disiplini ve öz örgütlülüğü içerisinde gelişecektir.

Çözümüne Dair

İçinde yaşamakta olduğumuz siyasi liderlik krizinin çözümü, her biri kendi talepleri doğrultusunda örgütlenmiş bağımsız alan örgütlerinin içinden yaratılacak olan devrimci kadroların oluşturacağı siyasi alternatifle gerçekleşecektir. Bugün sendikal bürokrasinin ve yarattığı sıkıntıların aşılmasının yegane yolu da bu bağımsız alan çalışmalarından ve oluşturulacak olan taban inisiyatiflerinden geçmektedir. Aksi takdirde, sendikaların mevcut yapıları ve diğer alanlardaki örgütlenmelerin bağımsız olmayışından kaynaklanan işlevsizliği bugün yeniden yükselmekte olan halk hareketinin ilerleyip büyüebilmesinin önünde ciddi bir engel olacaktır. Halk bugün bir yandan Ankara'ya kafa tutarken diğer yandan da kendi siyasi alternatifini yaratmalıdır. Önümüzdeki dönem, toplumsal muhalefet içerisinde ciddi kırılmalara ve yeni öznelerin oluşumuna gebe. Bu noktada devrimcilerin birlik olması, alanlarda yükselecek olan bağımsız muhalefetin öznesi olması ve bu mücadeleyi nihayetinde siyasi bir özne (cephe/birlik vs.) haline evriltmesi gerekmektedir. ☒

Eğitim Sistemi Bağımsız Bireyler Olarak Yetiştirmemizde Ne Kadar Etkili?

Şifa Alçıcioğlu
Sifa_alcicioglu@yahoo.com

Eğitim yaşamımız boyunca uymamız gereken kurallar bütünüyle karşılaşırız. Kılık kıyafetimizden, hal ve davranışlarımıza, yapmamız gereken özellikle de yapmamamız gerekenler hakkında sürekli bir dayatmaya maruz kalırız. Çoğu zaman can sıkıcı olan bu durumlara tepki gösterdiğimizde anarşist, isyankar, düzen bozucu olarak nitelendiriliriz. Toplum tarafından yapılan psikolojik baskı bir yana düzene karşı koyduğumuz için göze batan kişi olur ve belki de hayatımızda önemli bir yer tutan eğitim kurumlarından atılmakla tehdit ediliriz. Yasakçı zihniyete karşı özgürleşme ihtiyacı tam da bu zamanlarda kendini belli eder. Peki, otoriter ve dayatmacı eğitim sisteminden kurtulmanın yolu olarak özgürleşme mücadelesi nasıl verilmelidir?

Okulları ne tamamen reddetmek ne de üzerimizde otorite sağlanacak bir kurum olarak görmek gerekir. Her şeyden önce eğitim, öğrencilere özgüven sağlayacak ve onları bağımsız düşünen bireyler haline getirecek nitelikte olmalıdır. Ancak eğitim sisteminin çoğu zaman baskıcı ve sınır koyan bir yapısı vardır. Bu da her öğrencinin geliştirmesi gereken eleştirel düşüncenin önünü büyük oranda tıkamaktadır. Eğitim kurumlarında; sorgulamak yerine ezberlemek, tartışmak yerine sorgusuz sualsiz kabul etmek tercih edilir konuma gelmiş ya da getirilmiştir. Toplumsal kurumlara saygılı, gerektiği kadar konuşan, eleştirmekten korkan bireyler olarak yetişmek herkes için en hayırlısıdır! Böylece başkaldıran, haksızlıklara uğrasa da sesini çıkaran insanlar olmayacak ve hayat hep ezenden yana olmaya devam edecektir. Böylesi bir nesil yetiştirme gayesi, devlet tarafından uygulanan planlı bir politikadır. Çünkü öğrencilerin özgürleşmesi, toplumun özgürleşmesidir.

İlköğrenime başlayan bir öğrencinin başlıca öğreneceği şeylerden birisi "Andımız"dır. İçinde milliyetçi öğeler barındıran "Andımız" daha o yaşlardan öğrencilerin bilinçaltlarına işlemektedir; "Varlığım Türk Varlığına Armağan Olsun, Ne Mutlu Türküm Diyene" dizeleriyle birlikte.

Ders müfredatları ve okutulan ders kitapları da öğrencilerin özgürleşmemesinde büyük rol oynamaktadır. "Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi" dersi ve milli güvenlik derslerinde dayatmacı eğitimin şekillerini görürüz. Her insanın kendine göre bir inancı olması gayet doğaldır. Ancak bu inancını

Özgürleşme bir praksiştir. İnsanların üzerinde yaşadıkları dünyayı dönüştürmek için düşünmesi ve eyleme geçmesidir.

Paulo Freire

yaşarken karşısındakini de kendi gibi olmaya zorlayan bir tavır takınılmamalıdır. Öğrenciler üzerinde kurulmaya çalışılan bu baskıcı tavır henüz düşüncelerini oturtmamış çocuk ya da gençleri çok rahat etkileyebilir. Dayatmacı din eğitiminin o yaşlarda verilmesi gayet stratejik bir düşüncedir. Din dersleri dinler hakkında somut veriler sunabilen bir kültür dersi olmalıdır. Milli güvenlik dersi ise militarizmi ve milliyetçiliği körükleyen bir derstir. Kıbrıs'ın kuzeyinde her iki dersi de orta dereceli okullarda TC'den görevlendirilen din görevlileri ve ordudan görevlendirilen subaylar vermektedir.

Özellikle tarih dersleri devlet tarafından yürütülen resmi politikanın parçası konumundadır. Gerçekleri çarpıtma, ötekileştirme, düşmanlık ve milliyetçilik aşılamanın yanında tarihi devletin amaçları doğrultusunda kullanma yaygın olarak yapılan bir politikadır. Kıbrıs'ın kuzey coğrafyasında Kıbrıs Tarihi dersinde Vehbi Zeki Serter'in "Kıbrıs Tarihi" kitapları on yıllarca okutulmuştur. İyi olan taraf "Türkler", kötü olan taraf "Rumlar"a karşı her zaman kahramanca savaşmıştır. Barbarlık Müzesi'nde banyoda öldürülen çocuklar "Türk", katilleri ise "Rumlar"dır. Barbarlık Müzesi gibi ölüm kokan yerlere okullar tarafından düzenlenen ziyaretler küçük yaşta bir çocuğun psikolojisinde

derin izler bırakabilecek kadar ağır bir deneyimdir. Tıpkı bir bilgisayar oyunu ya da bir savaş filmi gibi "iyiler ve kötüler" arasındaki savaş yıllarca ders kitaplarında işlenmiştir. Tarihte yaşananlar tabii ki ders kitaplarında işlenmeli ancak tarafsız ve nefret içermeyecek şekilde olmalıdır. Kendi kültürünü ve geçmişini nesnel olarak tanımaya başlayan gençlik; olayları anlamaya, sorgulamaya, dönüştürme çabası içine girmeye ve daha iyi bir geleceğin planlarını yapmaya da çalışacaktır.

Ülkemizde var olan eğitim sisteminde hükümetlerin de büyük etkisi vardır. Her gelen hükümet yeni ders kitapları, yeni müfredat sistemiyle karşımıza çıkmaktadır. Böylesi bir karmaşada eğitimin sistemsizliği kendini daha da belli etmekte ve özgürleşme çabasına bir darbe daha vurulmaktadır.

Eğitimin özgürleşmesi adına verilmesi gereken büyük bir kavga vardır. Varolan sistemde yaşanan çarpıklıkların farkına varılması ve bu konuda üç maymunun oynanmaması atılacak ilk adım olmalıdır. Adaletin, düşünmenin ve özgürlüğün olmadığı bir eğitim sistemi ne bağımsız bireyler yetiştirmeye ne de bağımsız bir ülke kurmaya olanak sağlamaz. Bu yüzden başta, eğitimcilerin, sendikaların ve öğrencilerin birlikte bir mücadele örmesi sağlanmalıdır. ☒

BİR BAĞIMLILIK İLİŞKİSİ: ANA-YAVRU/ TC-KKTC

Fatih Bayraktar
psyfatih@yahoo.com

Hiç kuşkusuz son bir kaç ay Kıbrıslı Türkler açısından tarihe bağımsızlık çağrısının yükseldiği zamanlar olarak geçecek. Şubat ayında bir gazeteye şu cümleleri yazmıştım: "Psikoloji'de sıklıkla tekrarladığımız bir sorundur bağımlılık ilişkisi. Özellikle ebeveyn çocuk ilişkilerinin bağımlı olduğu durumda genellikle bir patolojiden de bahsederiz. Bu nedenledir ki sağlıklı bir ilişkide yaş ilerledikçe azalan bir bağımlılık ama gittikçe artan bir bağıllığın olması gerektiğini vurgularız." kktc örneği üzerinden bu cümleyi açarsak ve Türkiye Cumhuriyeti'ni anne figürü olarak kabul edersek zaman içinde giderek artan bir bağımsızlık yerine KKTC açısından bir bağımlı kişiliğin geliştiğini rahatlıkla söyleyebiliriz.

Tabii burada yavrunun patolojisi kadar ve hatta daha fazla annenin patolojisinden de bahsetmek gerekir. Yeni Osmanlılık gibi ayakları yere basmayan bir akım ortaya atan ve fetihçi zihniyeti tekrar hortlatan AKP hükümeti öyle görülüyor ki zaten hastalıklı olan bir ilişki örüntüsünü tümünden çıkmaza sürükleyecek hamleler atmakta sakınca görmüyor. Kıbrıs'ta istenmeyen insan ilan edilen H. İ. Akça'nın TC'nin kktc büyükelçiliğine atanması veya 2 Mart Mitingi gerçekleşirken Bakanlar Kurulu'nda özelleştirme yasalarının görüş(t)ü(r)mesi bunun örnekleridir. Bu hamlelerden dolayıdır ki bugün toplumun her kesiminde esen bir özgürleşme rüzgarı yükselmekte. Peki neden özgürleşme ve nasıl bir özgürleşme?

Bir "ana-yavru" ilişkisi olarak TC-kktc arasındaki bağımlılık ilişkisinin son bir kaç ayda ortaya çıkmadığını tarih kitapları uzun uzadıya anlatıyor. O yüzden burada bu konuları teğet geçerek ilişkinin bağımlılık özelliğine yoğunlaşmaya çalışacağım. Aslında kktc'nin ilanı da bu ilişki açısından bir başlangıç noktası değildir. İlişkinin derinlerine inildiğinde özellikle egemen sınıfların kendi çıkarları üzerinden yükselttikleri bir bağlanma-entegrasyon-asimilasyon eğiliminin Kıbrıslı Türklerin adada var oldukları ilk zamanlardan itibaren seslendirildiği bir gerçek. Ancak bu seslendirmenin doruk noktası kktc'nin ilanı ve sonrasıdır diyebiliriz.

Ben bir gelişim psikoloğu olarak

kktc'yi 'tersine gelişmiş bir ergen' olarak tanımlıyorum. Diğer bir deyişle 28 yaşına gelmiş ve yetişkin özellikleri göstermesi gerekirken hala daha ergen kalmış bir yapıdır kktc. İşin ilginç yetişkin olmaya çok yaklaştığı zamanlar olmasına rağmen annesi tarafından her defasında aynı ilişki örüntüsüne zorla sokulan bir çocuktur o. Bu nedenledir ki fiziki anlamda büyümesine rağmen psikolojik anlamda hep çocuk bırakılmıştır. Bunun en somut örneği Özal'ın 1986'da "Siz üretmeyin biz size bakarız" sözüdür ki bugün en uç noktasına varan neo-liberal yıkım paketlerinin ilki de bu sözle birlikte adanın kuzeyine dikte ettirilmiştir.

Adını "Toplumsal Varoluş Mitingleri" koyduğumuz özgürleşme çabalarını bu açıdan okumakta fayda var. Egemen güçler bu mitinglerdeki kendi ayağı üzerinde durma çağrısını ve artık tüm topluma mal olmuş "Ankara Elini Yakamızdan Çek" sloganını hegemonyacı ve baskıcı anne modeliyle değerlendirdiği takdirde çağrının yükselen öfkeyle birlikte saldırganlığa evrilme ihtimali yüksek görülüyor. Bu istenmeyen ihtimali yaklaşık bir yıldır değişik platformlarda seslendirmeye çalışıyorum ve hep söylediğimi söylüyorum: "Öfke şu anda Türkiye'nin adadaki göçmen nüfusuna halihazırda yönelmiş durumdadır." Kıbrıslı Türk faşizmini reddeden ilerici güçlerin tüm önleyici çabalarına rağmen bu yöneliş ne yazık ki hızlanarak artmaktadır. Bu bağlamda Baraka'nın son mitingteki pankartına vurgu yapmak yerinde olacaktır: "Kıbrıslı-Türkiyeli Kardeş Ankara Galle\$". Öfkenin en zayıflara değil egemenlerin ve yarattıkları sistemin bizzat kendisine yönelmesi gerektiğini vurgulayan bu pankart da umarım ilki gibi topluma mal olacak.

Son olarak Kıbrıs'ın kuzeyinde yaşayan Türk, Kürt, Laz, Arap, Maronit, Ermeni vs. halklar olarak unutmamamız gereken bir noktaya vurgu yapmak istiyorum. Talep ettiğimiz ekonomik ve siyasal bağımsızlığın mutlaka bir bedeli olacaktır. Bu bedel yıllarca sürececek bir yoksunluk-yoksulluk dönemi olabilir. Çünkü sistemin kendisi tarafından yaratılmış yapay refah dönemi öyle ya da böyle sona ermiş görünüyor. Sırtını hep dışardan gelecek paraya dayamış küçük burjuva toplum yapımız dünyanın farklı coğrafyalarında sık sık benzerlerinin yaşandığı gibi yozlaşmıştır. Tekrar ayağa kalkmanın ve olgunlaşmanın önşartı ise kaçınılmaz olarak dibe vurmaktır. Umudum bu dibe vuruşun halkın kendi elleriyle yarattığı bir şiddeti reddeden bir devinimle tam bağımsız bir Kıbrıs yaratmasıdır.☒

Baraka Halkın Hakları Formu'na Katıldı

Baraka, 21-22-23 Ocak tarihlerinde Halkevleri tarafından Ankara'da gerçekleştirilen Halkın Hakları Forumu'na katıldı. Forum'a 3 günde bini aşkın öğrenci, akademisyen, işçi ve eylemci katıldı. Birçok alanı bünyesinde barındıran Forum'da Baraka aktivisti Münür Rahvancıoğlu da Dünya Hak Mücadeleleri konusunda bir konuşma gerçekleştirdi. Sonuç Bildirgesi'nin okunduğu oturumda Kıbrıslı Türklerin bağımsızlık ve insanca yaşam mücadeleleri de selamlandı.

Baraka Mahkeme Grevine Dayanışma Ziyareti Gerçekleştirdi

Baraka Kültür Merkezi olarak, Mahkemelerde grev yapmakta olan kamu emekçilerine desteğimizi belirtmek üzere 14 Şubat günü Lefkoşa Mahkemeleri'ne dayanışma ziyareti gerçekleştirdik. Ziyaretimizde, Baraka müzik topluluğu Sol Anahtarı da kısa bir konser vererek, şarkılarıyla grev coşkusuna katıldı. Bu ziyaretle pek çok kesimin tepkisini alan ancak yine de haklı eylemlerine devam eden onurlu kamu emekçilerini selamladık.

Sendikal Platform'un grevlerini desteklemek ve dayanışmak için desteğini veren Baraka marketler önünde bilet satışları da gerçekleştirdi. 19 Şubat'ta ise Arasta'da Sol Anahtarı'nın konseri eşliğinde bilet satışı organize edildi.

(Sol Anahtarı Arasta dayanışma konseri için bakınız; www.youtube.com-SENDİKAL PLATFORM)

Baraka Tiyatro Ekibi Saygıyla Sunar: "Ermişliğin Ezgisi"

Baraka Tiyatro Ekibi uzun ve zorlu geçen bir çalışma döneminin ardından "Ermişliğin Ezgisi" isimli oyununu seyirciyle buluşturuyor. Kıbrıslı Türk yazar Sami Erdal Alhun tarafından kaleme alınmış iki perdelik oyunda usta şairlerimizden Aydın Adamoğlu'nun şiirlerine de yer veriliyor. Kalabalık bir oyuncu kadrosuyla sahneye çıkmaya hazırlanan BTE oyunda kullanılan müzik ve danslarla da izleyicilere keyifli saatler yaşatmayı hedefliyor.

"Ermişliğin Ezgisi", nisan ayı boyunca salı ve cumartesi akşamları saat:20.00'de Arabahmet Sahnesi'nde sergilenecek. Baraka Tiyatro Ekibi hakkında daha fazla bilgi için 0542 880 03 75 numaralı telefon aranabilir.

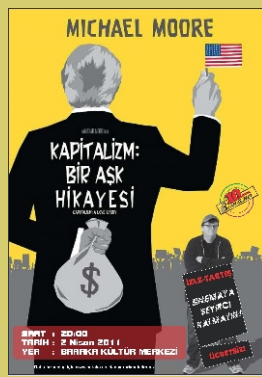

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Kutlandı

Baraka Kültür Merkezi ve POST'un çağrısıyla buluşan kadın örgütleri "8 Mart Organizasyon Komitesi" adıyla 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde, 15.30'da Kuşulu Park'ta toplanarak Arasta'ya bir yürüyüş gerçekleştirdi. Ülkemiz sınırları içerisinde geçen yıl ilk kez Baraka tarafından düzenlenen yürüyüşün devamı niteliğindeki etkinliğe cinsiyet ayrımı gözetmeksizin herkes büyük ilgi gösterdi. Yürüyüşün ardından 8 Mart Organizasyon Komitesi tarafından okunan basın bildirisine yürüyüş sona erdi. 8 Mart'ın ayrıntıları ve fotoğrafları için Feminist-İz sayfasına bakabilirsiniz.

Sinema Geceleri

Baraka'nın 2003 yılından beridir kesintisiz sürdürdüğü izle-tartış "ücretsiz sinema" gösterimlerinde ocak ayında Takva filmi izlendi. Şubatta İspanya iç savaşı sırasında İspanyol kadınlarının Franko faşizmine karşı örgütlendiği savaşı anlatan "Libertarias" filmi gösterildi. Mart ayı içerisinde kadınlık ve erkeklik kategorilerinin dışına taşan feminist aktivist Esmeray'ın hayatı üzerine bir belgesel olan "Ben ve Nuri Bala" izleyiciyle buluştu. Etkinlikten sonra nisan ayında "Kapitalizm Bir Aşk Hikayesi" filminin izlenmesine karar verildi.faydalanabilirsiniz.

TC Elçiliği Önünde Şok Eylem

27 Ocak'ta, 1. Toplumsal Varoluş Mitingi'nden bir gün önce, bir araya gelen Baraka, Yasemin Hareketi ve Barikat gazetesi TC Elçiliği önünde şok bir eylem gerçekleştirdi. Esas mücadelenin "TC işgaline ve garantörlere karşı bağımsızlık mücadelesi" olduğunu savunan örgütler pankartlar ve sloganlar eşliğinde TC Elçiliği önüne gelerek eylemlerini başlattılar. Elçilik önüne gelen ve yapılacak protestodan haberi olmayan polis görevlileri eylemcilerin dağılmasını istedi ancak eylem yapmanın Anayasal bir hak olduğu belirtilerek slogan atmaya devam edildi. "Bu memleket bizimdir. Bizlerin bu memleketin her yerinde eylem yapma özgürlüğü vardır. Bu ülkede misafir olarak bulunanlar haddini bilsin. Bu memleket bizimdir, biz yöneteceğiz" şeklinde yapılan açıklamanın ardından eylem sona erdirildi.

Ankara Elini Yakamızdan Çek!

28 Ocak tarihinde Sendikal Platform çağrısı ile gerçekleştirilen 1. Toplumsal Varoluş Mitingi'ne katılan Baraka, coşkulu ve devrimci duruşuyla birçok kesimden alkış topladı. Yaklaşık 40bin kişinin toplandığı İnönü Meydanı'nda Baraka'ya Kamu-Sen'li "büyüklerin" yönlendirmesi ile Demokrat Parti'li faşistler saldırarak "Ankara Elini Yakamızdan Çek" pankartını aldılar. Mitingi provoke etmeye yönelik bu saldırının ardından Baraka'nın pankartı faşistlerden geri alındı. Mitingde bütün engellemelere rağmen Baraka müzik topluluğu Sol Anahtarı da bir konser verdi. Mitingin ardından Baraka hedef gösterilerek birçok basın yayın organında yanlış bilgiler yer aldı. Bunun üzerine bir basın açıklaması yapılarak; Baraka'nın "Ankara Elini Yakamızdan Çek" pankartıyla alana girdiği altında da imzamızın olduğu tüm kamuoyuyla paylaşıldı.

ÖDP Genel Başkanı Alper Taş Baraka'yı Ziyaret Etti

Türkiye'deki Özgürlük ve Dayanışma Partisi'nin (ÖDP) Genel Başkanı Alper Taş, siyasal, ekonomik, kültürel ve ekolojik boyutlarda var olma savaşı veren Kıbrıslı Türk halkına destek vermek amacıyla 14-15 Şubat tarihlerinde Kıbrıs'a gelerek sendikal platform, sendikalar ve siyasi partilerle temaslarda bulundu. Alper Taş, 14 Şubat'ta Baraka Kültür Merkezi'ne de bir ziyaret gerçekleştirdi. Kıbrıs'taki son süreçle ilgili Baraka aktivistlerinden bilgi alan Alper Taş, Türkiye'de Kıbrıs'taki mücadeleye destek için neler yapılabileceği konusunda da görüş aldı.

Baraka "Hemen Şimdi"

Argasdi kitaplığının ikinci yayını olan "Hemen Şimdi", Baraka Kültür Merkezi'nin 10 yıllık pratiğinde yoğunlukla şekillenen değerlerini, örgütsel modelini, çalışma tarzını ve etkinlik gruplarının detaylarını anlatıyor. Alternatif medya, bağımsızlık, kültür-sanat, ekoloji, dayanışma, barış, toplumsal cinsiyet eşitliği, copyLeft, enternasyonalizm gibi pek çok kavramın tartışıldığı kitapta, Sol Anahtarı Müzik Topluluğu ve Baraka Tiyatro Ekibi gibi bugünün alternatif sanatına damgasını vurmuş ekiplerin geçmişi de incelenmekte. Pek çok fotoğraf ve görsel malzeme ile zenginleştirilen "Hemen Şimdi" adlı kitap, ülkemizin son 10 yılının çeşitli boyutlarıyla ele alındığı ve geleceğe dönük çıkarımların yer aldığı bazı makaleler de içermekte.

Baraka Kültür Merkezi, 10 yıl önce "Başka Bir Kültür Mümkün" sloganıyla yola çıkmış ve hayatın her alanında pek çok eylem, etkinlik ve üretime imza koymuştur. 120 sayfalık, fotoğraflı "Hemen Şimdi" kitabı 10TL okur katkısı karşılığında Baraka Kültür Merkezi'nin Suriçi'ndeki lokalinden veya tüm seçkin kitapçılardan temin edilebilir.

DP'den Baraka'ya Siyah Çelenk

27 Ocak tarihinde TC Elçiliği önünde gerçekleştirilen şok eylemin ardından Demokrat Parti gençlerinden bir grup Baraka'ya gelerek, üzerinde "Kıbrıs Türkünü Hiçbir Güç Türkiye'den Korumamaz" yazılı siyah bir çelenk bıraktı. Çelenği teşekkürlerle alan Baraka aktivistleri DP'lilere çay ikram ederek bir süre konu üzerinde sohbet ettiler.

Genç Mücahitler Derneği'nden Baraka'ya Faşist Ziyaret

Genç Mücahitler Derneği isminde bir derneğin bir kaç üyesi Baraka'yı protesto etmek amacıyla 31 Ocak'ta bir "ziyaret" düzenledi. "Or... Çocukları" gibi "yaratıcı" bir pankart açan bu şahıslar, basın açıklaması yaptı. "Kıbrıs Türktür Türk kalacak!" diye slogan attıktan sonra, tekbir getirerek Baraka'dan ayrıldılar. Basının yoğun ilgi gösterdiği bu "protesto" Baraka'nın "Ankara Elini Yakamızdan Çek" pankartı ve sloganının ne kadar da meşru bir zeminde olduğunu bir kez daha gösterdi. Kıbrıslı Türk halkı telefonlarla, televizyon ve radyo programlarına katılarak Baraka'yı desteklerken, "Ankara Elini Yakamızdan Çek" pankartımız da başta sendikalar olmak üzere neredeyse herkes tarafından sahiplenildi.

Faşizme Geçit Vermeyeceğiz

Baraka Kültür Merkezi'ne ve Baraka'nın nezdinde Kıbrıslı Türk halkının tüm demokrat, aydın, barışçı ve devrimcilerine yapılmış olan faşist hakareti protesto etmek amacıyla 3 Şubat günü Kuşulu Park'ta toplanan Baraka, BKP, KSP, YKP, KTÖS, Barikat, KGP ve duyarlı kişiler Ankara'nın işbirlikçisi, faşistlerin hamisi UBP'nin Sarayönü'ndeki binasının önüne bir yürüyüş gerçekleştirdi. Halkımızın demokratik ve olgun karakterine uygun yürüyüşte; "Ankara Elini Yakamızdan Çek" pankartı da gururla taşındı. UBP binasının önünde bayraklar ve pankartlarla bekleyen UBP'li faşistler "Kıbrıs Türktür Türk Kalacak" sloganı atarak Genç Mücahitler Derneği'ni sahiplendiğini ve bu derneğin tam da düşündüğümüz gibi UBP destekli bir örgüt olduğunu bir kez daha ispatladı. UBP binasını "korumaya" gelen 10 kadar faşist arasında 3 tane de Genç "Mücahit" in olduğu gözden kaçmadı. Okunan bildiri ve dayanışma mesajlarının ardından eylem sonlandırıldı.

Baraka, YKP, KSP Ve Barikat'ın Ortak Basın Açıklaması

24 Şubat'ta KTÖS Lokalinde Yeni Kıbrıs Partisi, Kıbrıs Sosyalist Partisi, Barikat Gazetesi, Baraka Kültür Merkezi 2 Mart'a yönelik tavırlarını açıklamak için bir basın toplantısı gerçekleştirdi. Toplantıda okunan ortak bildiri;

"2 Mart tarihinde gerçekleşecek 2. Toplumsal Varoluş Mitingi'ne bu fikirlerimizi yansıtan, Sendikal Platformun oluşturduğu 13 maddelik deklarasyonla da çelişmeyen ve Ankara'ya hitap eden pankartlarımızla katılacağımızı buradan kamuoyunun bilgisine getiriyoruz. Bizlerin Türkiye'deki Türk, Kürt, Rum, Ermeni, Laz halklarla hiç bir sorunumuz olmadığını bir kez daha vurgularız. Ankara ile her türlü "maddi, siyasi ve askeri ilişkilerin" Kıbrıs'ta kendi kendini yönetme mücadelesi veren emekçilerin istediği şekilde olması ve Kıbrıslı Türk işçilerin, emekçilerin, memurların ve ezilen kesimlerin onurunu zedeleyen uygulamaların son bulması tüm halkımızın ortak talebidir. Bu çerçevede tüm halkımızı 2 Mart'ta ortak kortejimize katılmaya çağırırız." denildi.

2 Mart'ta İnönü Meydanı'ndaydık

2 Mart 2011 tarihinde İnönü Meydanı'nda 2. Toplumsal Varoluş Mitingi'nde yine bir tarih yazıldı. Kıbrıslı Türk halkına "besleme" gibi bir tabir kullanan, bürokratlarına "maaşın ne kadar?" diye soran TC egemenlerine en büyük cevabı yine halk verdi. Halk iradesi kendini sadece İnönü Meydanı'nda değil İstanbul'da, Ankara'da, Antalya'da ve Londra'da yapılan mitinglerle de gösterdi.

"Yılmayacağız, Susmayacağız, Ankara'nın Kulu Olmayacağız" sloganı eşliğinde alana giren Baraka, önceki mitingde olduğu gibi "Ankara Elini Yakamızdan Çek" ve "Kıbrıslı Türkiyeli Kardeş, Ankara Galle\$" pankartı ile yürüdü. Geçtiğimiz mitingde DP'lilerin saldırısına uğrayan ve TC başbakanının tepkisini çeken "Ankara Elini Yakamızdan Çek" pankartının bu mitingde KTÖS ve KTAMS tarafından da sahiplenilip taşındığı gözlemlendi. Oldukça coşkulu ve öfkeli olan halk kürsüdeki sunucular tarafından selamlanan CTP, TDP, DP parti başkanlarını yuhladı.

Mitingde Yasemin Hareketi, KTOEÖS ve Barikat'ın küfür içermeyen pankart, döviz ve bayraklarına polis tarafından müdahale ve şiddet kullanılması sonucunda bir araya gelerek ortak bir açıklama gerçekleştiren Baraka, YKP, KSP ve Barikat yapılan saldırıların söz, düşünce ve ifade özgürlüğüne yapıldığını düşündüklerini belirttiler.

Haberlerin ayrıntılı bilgilerine, bildirimlerine, fotoğraf ve videolarına ulaşmak için www.baraka.cc adresinden faydalanabilirsiniz.

Baraka'dan KISA KISA

Hazırlayan: Şifa Alçıcıoğlu

1 Mayıs İşçi sınıfının Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Gününde kortejimizle, şarkılarımızla, devrimci duruşumuzla yine alanlarda olacağız. 1 Mayıs'ta buluşalım! Baraka kortejinin buluşma yeri ve saatini günlük gazetelerden ve web sitemizden öğrenebilirsiniz.

Baraka'nın 10 yıllık geçmişini, değerlerini, çalışma tarzını, etkinlik gruplarını ele alan "Hemen Şimdi" isimli kitabın tanıtım etkinliği 27 Nisan Çarşamba akşamı gerçekleşiyor. Tüm Baraka dostları ve halkımız davetlidir.

Geçtiğimiz aylarda ilk konserini veren ve müziğe yeni bir soluk kazandıran Soluk Müzik Topluluğu, her pazartesi saat 18:30- 20:30 saatleri arasında çalışmalarını sürdürmeye devam ediyor.

Baraka Okuma-Tartışma Grubu Sean Sayers'in Marksizm ve İnsan Doğası isimli kitabını okumaya devam ediyor. Her perşembe saat 18:00'da Baraka'da buluşarak gerçekleştirdiğimiz okumalara siz de davetlisiniz.

Baraka film atölyesi perşembe akşamları bir araya gelerek çalışmalarına başladı. Baraka belgeseli üzerinde çalışan ekip hummalı bir şekilde çalışmalarını sürdürüyor.

Baraka müzik topluluğu "Sol Anahtar" albüm hazırlıkları çerçevesinde çalışmalarına hız verdi. Sol Anahtar, perşembe günleri saat 19:30'da buluşmaya devam ediyor.

Dost ve aktivistlerin katılarak, Baraka Kültür Merkezi'nin idari, ekonomik ve politik doğrultusuna yön verdikleri Cuma Toplantıları devam ediyor. Toplantılar her cuma saat 19:00- 21:30 saatleri arasında, herkese açık olarak gerçekleşiyor.

Her cumartesi saat 8:00 ile 13:00 saatleri arasında açık olan lokalimizde tatlı sohbetler eşliğinde; günlük gazetelere göz atıp, kahve içeceğimiz, müzik dinleyip, kitap okuyabileceğimiz bir gün sizi bekliyor. Cumartesi günleri Baraka'da buluşalım.

3000'in üzerinde kitap bulunan kütüphanemiz lokalimizin ikinci katında üye olan herkese hizmet vermekte. Kitapların listesine ve kütüphaneden yararlanma kurallarına www.baraka.cc adresinden ulaşabilirsiniz. Kitapseverleri Baraka'nın açık olduğu saatlerde kütüphanemize bekliyoruz.

Baraka VCD/DVD arşivi, film severlerin kullanımında. VCD/DVD arşivinde 1000'in üzerinde belgesel, kurmaca, drama, komedi, aksiyon, kısa-metraj ve dünya çapındaki festivallerde ödül almış filmler bulunuyor. Üyelik sistemi ile tüm halkımız arşivimizden yararlanabilir. ☒

VIETNAM : BİR DİRENİŞ TARİHİ

Başak Önel
Onel_basak@yahoo.com

Vietnam'ın tarihi, emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı verilen bir mücadele tarihidir. Vietnam halkı, yüzyılı aşkın bir süre boyunca kararlı bir direniş örmüş, emperyalizmi tüm "heybeti" ile yere sermiş, ezilen diğer dünya halklarına mücadele yolunda ışık tutmuştur. MS 939-1428 arasında güçlü bir krallık kuran Vietnamlılar, tarih ilerledikçe birçok emperyalist gücün boyunduruğu altında kalmışlardır. Vietnam direnişinin önemli liderlerinden biri olan Vo Nguyen Giap, bu durumu şöyle ifade eder: "Güneydoğu Asya'nın coğrafi konumundan dolayı, neredeyse kuruluşundan beri ülkemiz hemen hemen hiç durmadan dış saldırılara karşı savaşmak zorunda kalmış; ulusun varlığını sürdürmesi için hiç kesilmeyen bu mücadele, tarihimizi önemli kahramanlıklarla dolu bir destan haline getirmiştir. 1. yüzyıldan 18. yüzyıla kadar, sadece ulusal çaptakileri sayarsak, halkımız yirmi seferden fazla ülkeyi kurtarmak ya da egemenliğimizi korumak için savaşmıştır."

20. yüzyılın başında Vietnam, Fransız sömürsü altındaydı ve tarih, 1920'li yılları gösterirken Güneydoğu Asya büyük gelişmelere tanık oluyordu. Bu yıllarda Çin, sosyalist bir toplum yaratma yolunda önemli adımlar atarken Vietnam için oldukça olumlu bir örnek teşkil ediyordu. Vietnam, İkinci Paylaşım Savaşı sırasında Japon faşistlerin işgaline uğramış ve halk, önceleri Fransız sömürsüne karşı verdiği mücadeleyi artık iki cephede yürütmek durumunda kalmıştı. Sürdürülen direnişin başını "Viet Minh" (Vietnam'ın Bağımsızlığı için Birlik Cephesi) çekiyordu ve bu birliğin önderi Ho Chi Minh'di. Ho Chi Minh, devrimin her aşamasında işçi-köylü ittifakı temelinde bütün yurtsever ve ilerici halk tabakalarını biraraya getirdi ve bu birliktelik mücadelenin başarıya ulaşmasının en önemli etkenlerinden biriydi. Çünkü, kabileler halinde yaşayan dağlılar ve ovalılar arasındaki farklılıklar, çelişkiler; emperyalistlerin bilinçli çabalarıyla dönem dönem düşmanlık boyutuna varırdırılmıştı. Devrimciler bu çelişkileri çözmek için ısrarlı bir çaba gösterdiler. Öyle ki, 10-15 yılda sonuç alınabilecek çalışmalar için dağlı kabileler arasına kadrolar gönderildi. Bu kadrolar gittikleri kabile halkının bir parçası oldular, güven kazandılar. Gerekte onlar gibi çürük et yediler, dillerini, geleneklerini öğrendiler. Halk mücadelesinin örgütlenmesi bu şekilde sağlanırken, Viet Minh de

silahlı ve siyasi arenada haklı savunmasını sürdürüyordu. Bu gelişmeler daha çok kuzey Vietnam'da yaşandı. Güneyin yapısı çok daha farklıydı, geleneklerin çok güçlü olmaması, sömürgecilerin etkisinin daha fazla olmasını sağlıyordu. Bu anlamda, özellikle ilk zamanlarda örgütlenmede büyük zorluklar yaşanıyor, hemen hemen hiç başarılı olunamıyordu.

Kuzeyde Vieth Minh'in artan etkinliğine karşı 1944'te katliam boyutlarına varan sömürgeci saldırılar düzenlendi. 9 Mart 1945'te Japonlar, Avrupa'daki müttefiklerinin ilerleyişini de hesaba katarak Fransızları silahlandırıp yönetimi tamamen ele aldılar. Ancak topraklarına atom bombasının atılmasının ardından Japonya tamamen teslim oldu ve kısa bir süre sonra ayaklanma başlatan Viet Minh, "Ağustos Devrimi" ile bağımsızlığı kazandı.

Ancak bu, sömürgeciler için kabul edilebilir bir şey değildi ve Vietnam yeniden Fransız, İngiliz ve Japon birliklerinin işgaline uğradı. Amaç, bu kötü örneği ortadan kaldırıp, Fransız sömürgeciliğini yeniden inşaa etmekte.

Çatışmalar yeniden başladı...

İyi bir hazırlık sürecinin ardından 13 Mart 1954'te saldırıya geçen Viet Minh birlikleri, 17 Mart'ta Vietnam'ın kuzeydoğusunda bulunan Dien Bien Phu'da üslenen Fransız garnizonunu teslim aldılar. 7 Mayıs'ta merkez

karargahın da ele geçirilmesiyle dünyada napalm bombasını ilk defa Vietnam halkına karşı kullanan Fransız sömürgeciler, unutamayacakları bir yenilgiyi tatmış oldular.

7 Mayıs 1954 tarihi Fransızların egemenliğinin tamamen yıkıldığı bir tarih oldu. Ve bunu, çetin, politik bir mücadele süreci izledi. 1954'ün temmuz ayında Cenevre Konferansı'nda alınan kararla ülke, güney ve kuzey olmak üzere ikiye bölündü. Kuzeyi Viet Minh'in yönetiminde olduğu bir hükümet yönetirken güneyi Fransa denetiminde bir kukla hükümet yönetecekti. Büyük bir insan kitleleriyle başarıya ulaşan bu devrim, tüm dünyaya napalm bombalarından, en gelişmiş teknolojilerden daha yaratıcı olanın örgütlü halk olduğunu kanıtlamıştı.

Yıllarca bağımsızlık savaşı vermiş Vietnam halkı bu zaferin üzerinden çok geçmeden bir kez de ABD işgaline uğramış ancak Uzatılmış Halk Savaşı stratejisiyle en sonunda ABD, barış görüşmeleri talep etmek zorunda kalmıştır. Günümüzde Vietnam, bölünmemiş, toprağı bütün bir ülkedir. Klasik sömürgeciliğin üstesinden büyük bir ustalıkla gelmiş olsa da, bugün aynı coğrafyada yaşayan yoğun halk kitleleri kapitalizm için ucuz iş gücü oluşturmakta; ülke, ulus ötesi şirketlerin sömürsü altında bulunmaktadır... ☒

- 15 Mayıs:** Dünya Vicdani Retçiler Günü
17 Mayıs: Homofobiye Karşı Mücadele Günü.
13 Haziran 1381: Wat Tyler öncülüğündeki köylü isyancılar Londra'yı basarak hükümet binalarını ateşe verdi, hapishaneleri boşalttı ve zenginlerle yargıların kafalarını uçurdu.
21 Haziran 1633: Galileo Galilei, Engizisyon Mahkemesi'nde dünyanın döndüğüne ilişkin tezini inkara zorlandı.
19 Nisan 1775: Amerikan Bağımsızlık Savaşı başladı.
24 Haziran 1821: Simon Bolivar Yeni Kolombiya Cumhuriyeti'ni ilan etti.
5 Haziran 1883: Karl Marx öldü.
1 Mayıs 1889: II. Enternasyonal, 1 Mayıs'ın, işçilerin "uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü" olmasını kararlaştırdı.
28 Mayıs 1913: Osmanlı'da ilk feminist örgüt sayılabilecek Teali-i Nisvan kuruldu.
28 Haziran 1914: 1. Paylaşım Savaşı başladı.
10 Nisan 1919: Meksikalı devrimci Emiliano Zapata öldürüldü.
28 Haziran 1919: 1. Paylaşım Savaşı'na sona erdiren Versailles Anlaşması imzalandı.
1 Haziran 1921: TKP kurucusu Şefik Hüsnü'nün Aydınlik gazetesi çıktı.
20 Haziran 1933: Clara Zetkin öldü.
9 Mayıs 1936: Benito Mussolini İtalya Faşist İmparatorluğu'nu ilan etti.
19 Nisan 1943: Nazilere karşı, Varşova Gettosu Ayaklanması başladı.
28 Nisan 1945: Partizanlar Mussolini'yi kurşuna dizdi.
4 Nisan 1949: NATO kuruldu.
8 Haziran 1949: FBI tarafından hazırlanan bir raporla ABD'de komünist avı başlatıldı.
25 Haziran 1950: Kore Savaşı başladı.
7 Mayıs 1954: Fransız sömürge kuvvetleri, General Nguyen Giap'ın Vietnamlı devrimcileri tarafından Dien Bien Phu'da yenilgiye uğratıldı.
16 Haziran 1958: 1956 Macar ayaklanmasının lideri İmre Nagy idam edildi.
16 Nisan 1961: CIA Domuzlar Körfezi'nde Küba'ya saldırdı.
3 Haziran 1963: Nazım Hikmet öldü.
2 Haziran 1964: Filistin Kurtuluş Örgütü kuruldu.
5 Haziran 1964: ABD'den Türkiye'ye Johnson Mektubu gönderildi.
16 Mayıs 1966: Çin'de Kültür Devrimi başladı.
21 Nisan 1967: Yunanistan'da Albaylar Cuntası.
4 Nisan 1968: ABD'li Martin Luther King öldürüldü.
15-16 Haziran 1970: Sendikalar kanununda değişiklik yapılmasını protesto eden işçiler İstanbul'u kilitledi. 5 kişi öldü 200'e yakın kişi yaralandı.
17 Mayıs 1971: THKP-C 1 no'lu bildirisini yayınladı.
31 Mayıs 1971: Sinan Cemgil, Alparslan Özdoğan ve Kadir Manga Nurhak Dağı'nda katledildiler.
1 Haziran 1971: THKP-C'ye düzenlenen operasyonda Hüseyin Cevahir öldürüldü. Mahir Çayan ağır yaralı olarak yakalandı.
6 Mayıs 1972: Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan idam edildi.
25 Nisan 1974: Portekiz'de Karanfil Devrimi
9 Mayıs 1974: Almanya'da, Kızıl Ordu Fraksiyonu liderlerinden Ulrike cezaevindeki hücrelerinde ölü "bulundu".
30 Nisan 1975: Vietnam Savaşı sona erdi.
25 Haziran 1975: Angola'nın bağımsızlığı.
19 Haziran 1979: Nikaragua'da Sandinista devrimi.
10 Haziran 1981: Sol görüşlü Veysel Güney idam edildi.
4 Mayıs 1985: Dev-Yol'cu Fatsa Belediye Başkanı Fikri Sönmez, cezaevinde öldü.
23 Haziran 1987: 12 Eylül'de kapatılan Halkevleri mahkeme kararıyla açıldı.
11 Nisan 2002: Venezuela'da başkan Hugo Chavez'e karşı askeri darbe başarısızlıkla sonuçlandı.
1 Mayıs 2009: Ezilenlerin Tiyatrosu'nun kuramcısı Augusto Boal öldü.

1 NİSAN 1955 EOKA: Kıbrıslı Mücadelecilerin Milli Örgütü (EOKA: Ethniki Organosis Kyprion Agoniston)

Besim Baysal
besimbaysal@lycos.com

EOKA'yı incelemeden önce Yorgos Grivas'dan bahsetmek gerekir. Yorgos Grivas 1897 yılında Trikomo'da (1974 sonrası İskele) doğdu. Yunanistan'da askeri okullarda okudu. 1. Paylaşım Savaşı'nda Anadolu'daki Yunan birliklerinde bulundu. Ancak adını 2. Paylaşım Savaşı yıllarında Yunanistan'da kurulan X örgütü ile duyurmuştur. Grivas, X örgütünün lideridir. Yunanistan'ı Almanya'nın işgaline karşı savunan EAM-ELAS cephesine girmeyi reddetmiştir ve kendini azınlı bir anti komünist olarak tanımlar. Yunanistan'ın işgali sırasında da işgal hükümetlerinin iktidarına itaat eden birisidir. Tam bir işbirlikçidir. X örgütü önemsiz ve küçük bir örgüt olarak varlığını sürdürürken Yunanistan'ı tam olarak kontrol etmek isteyen İngiltere, X örgütünü EAM-ELAS'a karşı kullanmaya karar verince örgüt varlık kazanarak Grivas bilinen bir karakter haline gelir. Plan

uyarınca sağ bir cephe oluşturulmuş Yunanistan, Alman denetiminden çıkıp İngiliz denetimine kanlı bir şekilde de olsa geçirilmiştir. Grivas bu süreçte aktif rol oynar. Daha sonra oluşturulan siyasi ortamda beklediği başarıyı sağlayamayan biridir. Bu sebeple Makarios'un önüne getirdiği Kıbrıs'ın Yunanistan'a ilhak edilmesi (Enosis) mücadelesinde silahlı kanadın kurulması fikrine balıklama atlar.

1950'lerin ilk yıllarında Kıbrıs'a birkaç kez gelip giderek ilk temaslarda ve etüt çalışmalarında bulunur. Makarios'la da buluşarak mücadelenin nasıl verileceğini görüşür. Kurulan örgüt özellikle kilisenin desteklediği gençlik örgütleri olan Tüm Kıbrıs Milli Gençlik Örgütü; PEON ile Ortodoks Hristiyan Gençlik Birliği; OHEN'e ve yine Kilise etkisi altındaki Kıbrıs Çiftçiler Birliği; PEN'e dayanıyordu.

Örgüt ilk olarak EMAK ismiyle kuruldu. EMAK; Kıbrıs Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin kısaltmasıdır. Enosis talebi ile ortaya çıksalar da komünistlerin örgüte kesinlikle alınmayacağını bir bildiri ile duyurmuştur. Özellikle ilgili bildiri AKEL'in mücadeleye karışmamasını telkin etmekteydi. Bu bildirinin İngilizler tarafından açığa çıkarılmasının da etkisiyle örgütün adı EOKA olarak değiştirildi. Ayrıca Yunanistan'dan getirilen ilk silahlara da Ocak 1955'de daha karaya çıkartılmadan

hem karadan hem denizden bir operasyonla İngiliz Sömürge Polisi el koydu. İngiliz Sömürge İdaresi daha ilk başlardan itibaren EOKA'nın içinden birkaç yolla bilgi sızdırıyor ve yapılacak hemen hemen tüm çalışmalarla ilgili önceden bilgi alıyordu.

Örgüt ilk eylem kararını Yunanistan'ın Osmanlı Devleti'nden 1821'deki bağımsızlık tarihini düşünerek 25 Mart'a denk getirmek istemişti. Ancak o gece dolunay olduğundan tarih 1 Nisan 1955'e alındı.

Araştırmacı, yazar ve gazeteci Makarios Druşotis, "Karanlık Yön EOKA" kitabının Galerî Kültür Yayınları'ndan çıkan Türkçe baskısında şöyle yazar: "1 Nisan'da tüm Kıbrıs'ın patlamalarla sarsıldığı şeklindeki egemen söylem tam anlamı ile doğru değildir. Çünkü EOKA'nın ilk operasyonunun sonuçları hayal kırıcıydı. Lefkoşa'da Kıbrıs Radyo Yayın Kurumu'nun Markos Dragos'un grubu tarafından havaya uçurulması hariç diğer hareketler ya orta sonuçlar getirdi veya tamamıyla başarısız oldu."

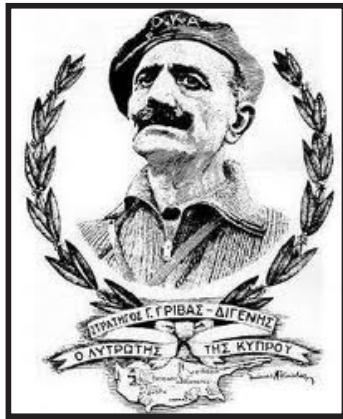
Daha ilk eylem girişiminde birçok

tutuklanma ve kimliklerin tespit edilmesi ile aramalar gerçekleşmiştir. Bununla birlikte EOKA'yı tam anlamı ile çökertmek istemeyen Sömürge İdaresi Kıbrıslı Türklerden oluşan bir Auxiliary Police (Yardımcı Polis) kuvveti oluşturmuş ve EOKA'cılarının ve ailelerinin üzerine Kıbrıslı Türk polislerle giderek ayırışma ve

böl-yönet politikasını dahiyane bir şekilde uygulamıştır. Bu politikalarla ilgili yardımcı polisler TMT'nin kaburgasını da oluşturmuşlardır.

Dünyada halkının sömürgecilerden kurtulması için kurulan tüm örgütler bağımsız ve egemen bir ülke ve devlet yaratılması için mücadele vermiştir. Bu mücadele de halkların kendi kaderini tayin hakkı mücadelesi çizgisinde Marksist-Leninist bir anlayışı yoğun olarak içinde barındırır.

EOKA; Kıbrıs'ın Yunanistan'a ilhakı, TMT de; adanın ikiye bölünmesi anlamına gelen "Taksim" tezi mücadelesini hem de kendi halklarının sol görüşlü insanlarını eze eze ve öldürerek vermişlerdir. Her iki örgüt de aşırı sağ görüşleri savunmuş ve emperyalizmin Ortadoğu'daki çıkarlarına uygun hareketler içinde yer almıştır. Özellikle EOKA-B öncüsü EOKA'daki birçok kadroyu da içinde barındırarak NATO'nun Kıbrıs'ta yerleşmesini sağlayacak ABD'nin Acheson Planı'nı uygulamak için Makarios'a ve Kıbrıs Cumhuriyeti'ne karşı 15 Temmuz 1974 darbesini örgütlemiştir. ☒

4 Haziran 1878: Kıbrıs İngilizlere kiralandı.

14 Nisan 1941: AKEL kuruldu.

17 Mayıs 1948: Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Elen işçilerin CMC'de ortak olarak sürdürdükleri 125 günlük grev sona erdi.

19 Mayıs 1948: Kıbrıs Türk İşçi Birlikleri Kurumu'nun günlük yayını EMEKÇİ yayınlanmaya başladı.

17 Haziran 1954: AKEL Türk Bürosu kuruldu.

1 Nisan 1955: Faşist EOKA (Kıbrıs Savaşçıları Ulusal Örgütü) silahlı mücadeleye başladı.

26 Nisan 1956: TEK üyesi 23 Türk tutuklandı. Aynı gün Lefkoşa'da sokağa çıkma yasağı ilan edildi ve İngiliz Sömürge İdaresi şehri dikenli tellerle ikiye böldü.

1 Mayıs 1958: Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Elen işçilerin son ortak 1 Mayıs'ı gerçekleştirdi.

22 Mayıs 1958: PEO Türk Şubesi Başkanı Ahmet Sadi ve eşine başarısız sülkast girişimi gerçekleştirdi.

24 Mayıs 1958: İnkılapçı Gazetesi Yazı İşleri Müdürü Fazıl Önder faşistler tarafından öldürüldü.

29 Mayıs 1958: TEK yöneticisi Ahmet Yahya faşistler tarafından öldürüldü.

5 Haziran 1958: İnşaat İşçileri Sendikası Yönetim Kurulu üyesi Hasan Ali'ye faşistler tarafından sülkast girişimi.

7 Haziran 1958: Lefkoşa'daki Türk Haberler Merkezi binasına bombalı saldırı gerçekleşti. Denktaş, saldırının siyasi tansiyonu yükseltmek maksadı ile "milliyetçiler" tarafından yapıldığını 1984 yılında itiraf etti.

12 Haziran 1958: Gönyeli'de İngiliz provakasyonu. 9 Kıbrıslı Elen, Türkler tarafından öldürüldü.

16 Haziran 1958: İlk ayrı Türk Belediyesi Lefkoşa'da kuruldu. Yasal düzenleme sonradan İngiliz Sömürge İdaresi tarafından yapıldı.

30 Haziran 1958: Leymosun'lu berber Ahmet İbrahim Elenlerle ilişkisini kesmediği için faşistler tarafından öldürüldü.

22 Nisan 1962: Avukat Ayhan Hikmet ve Muzaffer Gürkan öldürüldü.

11 Nisan 1965: Sendikacı yazar Derviş Ali Kavazoğlu, yoldaşı Kostas Mişaulis ile bir pusuda öldürüldü.

21 Nisan 1971: Geçici Kıbrıs Türk Yönetimi, Kıbrıs Türk Yönetimi oldu.

19 Mayıs 1979: Denktaş ve Kiprianu Doruk Anlaşması imzalandı.

1 Mayıs 1980: Halk-Der'in "Bağımsız Kıbrıs Bütün Halklar Kardeşidir" sloganından rahatsız olan CTP, 1 Mayıs alanına barikat kurdu. İki grup arasında çatışma yaşandı. Sonuçta Halk-Der sloganlarını atarak alana girdi.

Haziran 1981: Bağımsızlık Yolu isimli gazetenin 13. ve son sayısı yayınlandı.

5 Mayıs 1985: KKTC Anayasa oylaması yapıldı. Anayasa %70 oyla kabul edildi.

11 Nisan 1988: Kıbrıs Halk-Der kuruldu.

6 Mayıs 1990: TC Kurumlarının seçimlere müdahaleleri sonucu CTP ve TKP meclisi boykot etti.

3 Nisan 1992: BM Genel Sekreteri Gali, Fikirler Dizisini ortaya attı.

Nisan 1996: DAU'de başarısız bir ders ve kantin boykotu düzenlendi.

Haziran 1996: Bağımsız Gençlik Platformu tarafından çıkarılan ÇATI dergisinin ilk sayısı yayınlandı.

23 Nisan 2003: Sınır kapıları açıldı.

kütüp-ha!-ne?

ben okudum, pek hazettim

İlke Olgun
ilkeolgun@windowslive.com

Onuncu yılına giren Baraka Kültür Merkezi Kıbrıs'ta gerçekleştirdiği çeşitli eylemlilikleri ile gündeme gelmiştir. Bunlardan bazıları "Köpek Yarışlarını Engelleyelim Kampanyası", Kumsal Parkı'nın yıkılmasını engellemek için gerçekleştirdikleri eylemlilik süreci, Çağlayan Çocuk Bahçesi'nin isminin Ankara Çağlayan Parkı olarak değiştirilmesine karşı başlattıkları mücadeledir. Tüm bunlar Baraka hakkında insanların fikir sahibi olmasına neden olmuştur fakat esas olarak 28 Ocak 2011 mitingi ile birlikte hemen hemen tüm Kıbrıs'ta adından söz edilen, Türkiye kanallarında bile bahsedilmeye başlayan bu örgütün kitabını tanıtmaya "Değerleri Yaşamımıza Uygulamaya Değer mi?" bölümünden bir alıntıyla başlamak istiyorum.

"Biz; sunulmuş özgürlüklerle yetinmeyecek kadar özgürüz, özgürlüğümüzü kendimiz inşa edecek kadar insanız, bunu diğer insanların da hak ettiğini ve yapabileceğini bilecek kadar eşitlikçiyiz ve tüm bunları göğüsleyecek kadar cesuruz. Üstelik tüm bunlardan ertelemeyen ve hemen-şimdi yaşayanların bileceği kadar keyif alıyoruz."

Hemen Şimdi Baraka Kültür Merkezi'nin doğum sancılarında bugüne kadar uzanan 10 yıllık mücadelesini, deneyimlerini ve birikimlerini okuyucu ile paylaşmak için yazılmış bir kitap. İlk başta bakıldığı zaman sadece Baraka Kültür Merkezi'nin tanıtımı gibi görünse de içerisinde üzerinde yaşadığımız coğrafyaya ilişkin politik tespitleri, gerek kuzeyde gerekse de güneydeki siyasi parti, örgüt ve hareketlerle yaşanan deneyimleri, kampanyaları da öğrenme fırsatı veriyor.

Bu kitabı isterseniz son on yılda Kıbrıs'ta gerçekleşen muhalif hareketlerin özet bir tarihini görmek için, isterseniz Baraka Kültür Merkezi'nin değerleri dediği çeşitli kavramlardan ne anladığını anlamak

HEMEN ŞİMDİ!

için ya da kültür alanında faaliyet göstermeye çalışan sol bir yapının alternatif örgütlenme modeli hakkında fikir sahibi olmak için okuyun. Sebebiniz hangisi olursa olsun keyifle bir solukta okunacak bir kitap.

Kitabın değerler bölümünden, ekoloji değerinde Barakacılar "Çevrecilik; pragmatik, insan merkezli ve mevcut sömürücü sistemin özünü eleştirmeyen bir anlayışa vurgu yaptığından Baraka "çevreci" değildir. Bunun yerine hayvanlar, bitkiler ve inorganik çevreleri arasındaki karşılıklı ilişkileri anlatan ve sistemi sorgulayan bir mücadele alanına işaret eden ekoloji terimini kullanır ve kendisini ekolojist veya ekolojik sorunlara duyarlı olarak tarif eder" derken gerçekten ekoloji konusunda alternatif bir bakış ortaya koyuyor. Yine benzeri bir başka çarpıcı değer olan Toplumsal Cinsiyet Eşitliği'nde "Baraka; kadın ve erkeklerin fiziksel farklılıklarının eşitsizlik yaratmaması gerektiğini, insanların toplumsal, sosyal ve kültürel yaşam içerisinde eşit fırsatlara sahip olmalarını savunur. Kadınları ev içerisine mahkûm eden ev işlerini ve çocuk bakımını kadınların görevi olarak kabul eden sadece erkeklerin siyasette, sendikada ve kamusal alanda olmalarını normal sayan ve lezbiyen/gey/biseksüel/transgender bireylerin toplumsal yaşam içerisinde yerlerinin olmadığını düşünen egemen anlayışa karşı mücadele edilmelidir" deniyor.

Bunun yanında "Barakacılar nasıl toplanır? Nasıl çalışır? Nasıl karar alır? Ne gibi şeylere değer verir? Fon alır mı? Kıbrıs sorunu ile ilgili ne düşünür?" gibi sorulara cevap bulacağınız gibi Baraka'daki üretimlerin, etkinliklerin eleştirisini yapabilmek için de faydalı bir kitap.

Kıbrıs'ta örgütlenme modeli ile de ilgi çeken Baraka'da başkan veya yönetim kurulu yok. Baraka'nın bütününe ilgilendiren kararlar dost, kadro ve aktivistlerin yanında herkese açık olan Cuma Toplantıları'nda alınıyor ve bu kararlar alınırken alışılmış oylama yöntemi ile değil hemfikir olma yöntemiyle kullanılıyor.

Pek tabi ki müzik tiyatro gibi kültürel etkinliklerle ilgileniyorsanız, ülkemizde yöneten yönetilen ilişkilerinin olmadığı, içinde bulunan herkesin kolektif üretime katkıda bulunduğu

Hemen Şimdi!

alternatif medya, anti-kapitalizm, bağımsızlık, halkın hakları, diyalektik materyalizm, kültür-sanat, ekoloji, alternatif teknoloji, spor, barış, dayanışma, toplumsal cinsiyet eşitliği, enternasyonalizm, özgürlük ve eşitlik, copyLEFT, devrim...

alternatif tiyatro, müzik vb grupların çalışmalarını da inceleyebilirsiniz.

Akıcı ve kolay okunur bir dili olan kitap, görsel malzemelerle de desteklenmiş. Kitabın en önemli özelliklerinden birisi de tek bir yazarının olmaması. Hemen Şimdi yazılırken Baraka Kültür Merkezi'ndeki tüm aktivistlerin katkısıyla tartışmalardan ortaya çıkan değerler ve çalışma tarzı, çalışma ve etkinlik gruplarının bizzat kendilerinin kaleme aldığı tanımları, kitapta yer alıyor. Kitap kolektif bir şekilde üretilen tüm bu fikirleri eleştirmek, değiştirmek, hayatınıza uygulamaya değer bulmak için de bir fırsat yaratıyor.

Kitabın sonunda yer alan "Bir Otobiyografi Denemesi" Baraka'nın kuruluş yılından başlayıp 2010 yılının sonuna kadar geçen çetrefilli süreci, gerek kendi iç örgütlenmelerinde neler yaşadıklarını gerekse de dünya ve Kıbrıs gündemi ile ilgili tüm pratiklerini, yani kitabın başlarında da bahsedilen değerlerini pratik hayata da nasıl uyguladıklarını özetliyor.

"Hemen Şimdi!" ne mi demek? Hemen Şimdi Barakacıların değer dedikleri kavramların toplumsallaştırılması talebinin, ne zaman olmalı sorusuna verdikleri yanıtıdır. Anti-kapitalizm? Hemen Şimdi!, Bağımsızlık? Hemen Şimdi!, Ekoloji, Toplumsal Cinsiyet Eşitliği? Hemen Şimdi!, Peki ya Devrim? Hemen Şimdi!☒

ON YILLIK BİR ŞİİR

Nazen Şansal
nazen_sansal@yahoo.com

On yıl önceydi.
Henüz Denктаş
saltanatı yerini
başka saltanatlara
bırakmamış, Annan

Planı halklara barış niyetine sunulmamış, adanın iki yarısını ayıran "sınır"ın kapıları gındırılmamıştı. Karpaz Milli Parkı'na elektrik götürülmemiş, Çalayan Çocuk Bahçesi'ne, Ankara Parkı adı konmamıştı. Irak'ta ABD işgali, Venezuella'da Chavez devrimleri başlamamıştı... Lefkoşa'nın kavurucu sıcaklığında, yüreği devrimci ateşle yanan bir grup genç bir masa etrafında toplanmıştı. Masaya biriktirdiklerini, yanlarında getirdiklerini koydular; taşıdı masa. Hayallerini, hayal kırıklıklarını koydular; kırılmadı. Ülkelerine, ülkelerinin "solcu"larına dair tespitlerini, Marksizme dair yorumlarını koydular; ağırdı ama taşımaya devam etti masa. Pencereden gelen ışığı, ekmeğin, havanın yumuşaklığını koydular; masa gülümsedi, Edip Cansever'in "Adam Masaya Koydu da Koydu" şiirini anımsadı. İçlerinden biri masaya bir cümle bırakıp uzaklara gitti: "Bizim de bir yerimiz olsun yahu artık! Bir mekancığımız olsun, bir barakacığımız olsun!"

Bir yıl sonra, yine sıcak bir temmuz günü, kendi elleriyle boyayıp temizledikleri barakacılarının açılış davetiyesinde aynı gençler Cemal Süreya'dan esinleniyordu;

Biz yeni bir hayatın acemileriyiz
Bütün bildiklerimiz yeniden biçimleniyor
Şiirimiz, aşkımız yeniden
Son kötü günleri yaşıyoruz belki
İlk güzel günleri de yaşıyoruz belki

Pek çok örgütlülük içinde bulunmuşlar hatta bazılarının öncülüğünü dahi yapmışlardı. Ancak acemilerdi çünkü "başka" türlü bir şeyi istiyor, "başka" türlü ilmeklerle örülmesi gerektiğini hissediyorlardı. "Toplumu değiştirmek, süreçlere yön vermek gibi kaygılardan önce kendimizi değiştirmek ve kendimize yön vermek gibi kaygılarımız var." diyorlardı ilk röportajlarında. "İnsanın kendini değiştirebilmesi ve kendine yön verebilmesi, hedeflediği veya doğru olduğunu, güzel olduğunu söylediği şeyleri kendi yaşamında uygulayabilmesi..." bütün bildiklerini yeniden biçimlendirme gereğini de beraberinde getiriyordu. Kapitalist kültürün, "insanın doğasında var" safatasıyla her bir bireye dayattığı rekabetin yerini dayanışmanın alacağı; bireyciliğin yerini kolektivitze bırakacağı; özgürlüğün aklına eseni yapmak değil zorunlulukların kavranmasıyla ulaşılabilecek toplumsal bir süreç olarak algılanacağı; sporun şiddet ve kumar parantezine alınmadan, kadınların eşitsizliğe uğramadan var olabileceği başka bir kültür yaratma yolunda şiir ve aşk; söz ve pratik yeniden inşa edilmeye başlandı. On yıldır atlatılan onlarca badireye karşın bu mücadele ve inşa süreci hiç bitmedi. Gençler beşken on, onken elli, elliye yüz oldu; her gelen bir çivi çaktı, bir tuğla koydu, harcını kardı. Çuvaldızı kendine, iğneyi başkasına batırdı. Bilgi her zaman paylaşıldı ve bilgi hiyerarşisi yaratılmadı. Tecrübe kadar yeni fikirlere de kıymet verildi, övgü kadar eleştiriden de keyif alındı. Toplumsal mücadelede omuz omuza yürüyen yoldaşlar, bireysel acılarda başlarını birbirlerinin omuzuna dayadı. Söz ve emek dengesi her zaman kollandı; kuru teoriye, boş lafa değil pratikle sınanan fikre saygı duyuldu. Yıllar geçtikçe, kolektif olarak örülen başka kültür, barakacığın dört duvarı arasına sığmaz oldu. Sözümüz, adını bile bilmediğimiz, adımızı dahi duymamış insanların ağzında anlam kazandı, türkülerimiz direniş çadırlarının, grev alanlarının baş köşesine oturtuldu, tiyatromuz ezilenlerin sesi olmaya, devrim provası yapmaya devam etmekte... İlk günden itibaren, ufak ve önemsiz gibi görünen konularda bile devrimci ciddiyet ve disiplin elden bırakılmadı, bunun yanı sıra üretkenliğin heyecanı ve neşesi Barakacıları her daim besledi. Baraka, bugün on yıllık bir maziye imza atarken, 1980'li yıllardan bu yana çeşitli biçimlerde denenmiş ancak başarısızlıkla sonuçlanıp toplumsal muhalefeti yığınlığa

sürükleyen örgütlenme arayışları, Kıbrıslı devrimciler için "son kötü günler" olarak geride kaldı.

Küçük hedeflerle başlayıp, bugün kültürel-sanatsal ve politik bir iddia taşıyan Baraka, on yılda topluma dayatılan olumsuzluklara karşı gücünün yettiğince mücadele etti. Egemenlere karşı her zaman halkın haklarını savundu, ezilenin yanında yer aldı. Bununla birlikte kuruluşundan bu yana bir parçası olmayı amaçladığı alan çalışmalarında, toplumsal muhalefete ivme kazandıracak denli geniş kitlelerle henüz yeterince etkili bağlar kurulamadı. Devrimci fikiryat, sendikalarda, göçmenler ile ilişkilerde, ekoloji hareketinde, feminist çalışmalarda, gençlik örgütlenmelerinde, köylerdeki muhalif pratiklerde yeterince görünür ve belirleyici olmuş değil. Kısacası, bir zamanların ifadesiyle "en dar kesimler üzerinde en genel kitle çalışması", halen ilk güzel günlerin yaşanmasını umut eden Baraka'nın önüne koyduğu bir hedef olarak durmakta.

On yılın akıcı bir bilançosunu çıkaran "Hemen Şimdi" kitabında söylendiği gibi; "Baraka, Kıbrıslı Türk halkının yirminci yüzyıl içerisinde yarattığı özgün devrimci örgütlenme geleneğinin bugünde yaşayan biçimidir. Baraka, geçmişin basit bir tekrarı değil, devrimci özü korurken yeni koşulların gereğini yerine getirebilecek bir donanımla zenginleştirilmiş militan bir kopuştur. Baraka'nın geride kalan on yılına bakıldığında kolektif liderlik anlayışı ile hareket eden, statülere değil doğal önderlik yeteneklerine kıymet veren, pratikten gelmeyen hiç bir sözü ciddiye almayan; disiplinli, kararlı ve neşeli bir yürüyüşün ayak izleri artık daha net bir şekilde görülüyor."

İlk güzel günleri de görürüz belki...✉

ÇOBAN

Özgür Toprak

Başımı kaldırdım. Gözlerimi açtığımda, simsiyah levhanın üzerinde on tane yıldız gördüm. İlkokula iki yıl gitmiş daha sonra okulu bırakmışım. Ona kadar saymayı öğrendiğimden ondan sonrası yoktu benim için. Herşey ona kadar vardı! Bütün dünyam ondan ibaretti. On koyun, on keçi, on bala, on yıldız! İnsan bildiği kadar değil mi zaten?

Güneş beşerli adımlarla dağın göğsünde ilerliyordu. Doğanın teni hafifçe yanıyordu. Dağlardan Mesarya'ya uçan kumrular yanık bir koku salgılıyordu. Doğanın güneşin batışıyla esmerleşen teni beni hep heyecanlandırır. İçimdeki kötü ruhları boşaltmak isterdim. Kötü ruhlar rüyalarımı, hayatımda hiç görmediğim kadınları çıkarırdı.

Bir gün, mutfağın yanından geçerken yere dökülen su sesini duydum. Kapılar sımsıkı kapalı olmasına rağmen merakımdan kapıya doğru yöneldim. Kapı, demir çubukla pekilenmişti. İki kapının demir çubukla pekilediği yerde, boyundan kalçalara doğru inen ince dar aralık vardı. Kötü ruhlar içime girmişti yine. O aralığı gözlerimle beyaz tül aralarmış gibi aralayıp, yanık tenli kızı gördüm. Simsiyah uzun saçları, sırtından kalçalarına kadar akıyor götlerinin ayrıklığını birleştiriyordu. Yüzünü hafifçe sağa doğru döndürdüğünde, bakır maşrabba ile yıkananın, teyzemin kızı olduğunu farkettilim. Biraz utandım. O kadar güzel o kadar tahrik ediciydi ki, içimdeki kötü ruhlarla söz geçirmek zor oluyordu. Kötü ruhlar, farkında olmadan bedenime sahip çıkıyor beni çaresizleştiriyordu. Teyzemin kızı da diğer kızlar gibiydi. Fakat annem, o benim kardeşimmiş diyordu her zaman. Kardeşlere de o gözle bakılmazmış. Utanıyordum. Hemen kaçarak uzaklaştım.

Doğanın tenini esmerleştiren güneş, yanık koku salgılayan kumrular, bana hep teyzemin kızının tahrik edici, çıplak bedenini hatırlattığından içim bir başka oluyor, kötü ruhlar diriliyordu.

Keçilerim otlamayı bitirmiş yalağın yanına doğru yürümeye başlamışlardı. Kuyuya lengeri sarkıtıp, su çekmeye başladım. Yalağı su doldurdukça onlar kana kana içiyordu. Bugün hava olabildiğince hafif, olabildiğince uçurucuydu. Yazları neredeyse eve çok nadir giderdim. Sürüyle ovanın ovaya dolaşır en son kuyunun yanında durur, topraktaki bereket bitinceye kadar orada kalırdım. Onlarla birlikte yatır, onlarla birlikte koşar onlarla birlikte düşlere, siyah levhanın ötesindeki dünyalara dalardım. Yaz geldiği zaman, sürüyle birlikte gece gündüz yolculuklar vardı. O yüzden olacak ki, duvarlar beni ürkütür, korkuturdu. Geceleri sürüyle birlikte uyurken, hiç olmadığım kadar özgür hiç olmadığım kadar rahattım. Yetişmek zorunda olduğum hiçbir şey yoktu. Bu benim için iş de değildi. Yaşam

biçimiydi.

Haftada bir de İpsillat'taki muhtarın sinemaya giderdim. Karanlık iyice çöktüğünde, eşşeğe atlar, toprak yollardan köye inerdim. Bazı geceler, etraf, önümü bile göremeyecek kadar kararardı. Korkmama rağmen, eşşeğimin sezgilerine hep güvenmişimdir. Şimdiye kadar da hiç kaybolmadık. Onun sezgileri bizim haritamız, pusulamız olurdu. İpsillat'ta bir sinema adı da Dünya! Benim için dünya İpsillat'tı. İpsillat'tan başka hiçbir yere gitmemiş, İpsillat'ın dışında başka yerlerin olacağını hiç düşünmemişim. Eşşeğimle yazlık sinemaya gider hasır sandalyeye otururken, onu oradaki selvi ağaçlarının bir tanesine bağladım. Onunla birlikte gözlerimizi bir an olsun kırpmadan duvarda yansıyacak görüntüleri izlerdik. Hiç param yoktu. Hani paraya da ihtiyacım olmazdı. Doğa bana her şeyi veriyor vermediği yerde de değiş tokuş yapıyordum. Param olmadığından, sinema biletinin karşılığında muhtara bir okka süt verirdim. Bafidi, 28lik bisikletle kesme şeker, gannavuri, leblebi ve fistik getirir, satardı. Tahta saplı çakımla yaptığım küçük tahta keçilerden bir tane ona verir karşılığında iki fincan gannavuri alırdım. Neden bu tahta keçileri benden aldığına hiç anlamadım. Bir keresinde bunlarla ne yaptığını sorduğumda, "onları şehirdeki çocuklara götürürüm" demişti. Şehere hiç gitmemiştim ama şehirdeki çocukların aptal olduğunu düşünüyordum. Neden bu tahta keçileri alıyorlardı ki? Onların tahta saplı çakıları ve zeytin ağaçları yok muydu?

Bazı yaz geceleri çok üşürdüm. Kestiğim tekkelerin bir tanesinin derisinden kendime pelerin yapmışım. Bu pelerinle, kendimi kahraman gibi hissediyordum. Keçiler de benim askerlerimdi. Bu pelerin beni ısıtıyordu ısıtmasına ama güneşin erken battığı zamanlar yakınlıkta, havalarda daha çok soğuyordu. O zaman keçilerin arasına girerdim. Üstümdeki pelerinin kokusunu aldıklarından, onlarla birlikte uyumama izin veriyor, aralarına sızıyordum.

Gözlerimi kapattığımda simsiyah levhanın üzerinde yıldız yoktu. Karşımda, sonu olmayan karanlık vardı. Gökteki siyah levhayla gözlerimdeki siyah levha arasındaki fark neydi? Hangisi daha derin hangisi daha dipsizdi? Hangisinin içine düşsem kaybolur var olurdu? ☒

İpsillat/9 Şub. 11

Gerçek Adalet

Burak Kurtcebe
Burak_roque_91@hotmail.com

Hukuka bu düzende pek inanmam ama, nedendir bilinmez ona karşı hep bir ilgilim vardır. Son günlerde bunun nedenini daha iyi anladım sanki : "Düzenin gerçek yüzünü görmek" veya "var olan iktidarın neyi hedef aldığı". Bizim ülkemizde ve Türkiye'de devleti yönetenlerin "hukuk" tanımı ve "demokrasi" anlayışı bana göre "acınası" haldedir. Öyle ki, Kıbrıs'ın kuzeyinde "demokrasi" kavramı meclisteki partiler ve egemen güçler için seçim günü gidip oy kullanmak veya biraz daha ileri seviyede istediğini "düşünebilme" darlığına indirgenmiştir. Düşünebilme dedim çünkü onlara göre "aynı" ideolojide bile olsanız mitinglerde örneğin istediğiniz pankartı açamazsınız. Sendikal Platform yetkilisinin "sorun yok pankartı geri verin" demesine rağmen pankart elinizden alınır. Seçimlere katılma hakkınız vardır ama seçim dönemi demokratik-medya(!) size karartma uygular. O seçimi kazansanız bile "egemenler" parayı keser, iki günde meclis içinden başka partiler türer, hükümet yapılmak istenen (iktidar demiyorum o başka bir şey) partinin sayısı yetmezse transfer yapılır. Tüm bunlar demokratik hak olur, sen itiraz edersen "demokrasi düşmanı" olursun. Ülkemizdeki hukuk savunucuları da bir gariptir. Uluslararası hukuk derler de tuturlar. Halbuki o savundukları hukukun yazışmalarında, Kıbrıs'ın kuzeyinden "işgal altındaki bölge" ve kuzeydeki yönetimden de "TC'nin alt yönetimi" diye bahsedilir. Ama bir örgüt çıkıp "TC burada işgalcidir" dediği zaman seyredin siz cümbüşü. Milliyetçisinden, sosyal demokratına oradan liberallere, yeni sola kadar herkes bu cümbüşe katılır. Demokrasi ve hukuk başlığından mı yoksa bir şey yapamamanın verdiği acizlikten midir bilinmez, 2000'lerin başında iktidara gelen AKP'yi ileri-demokrasi ve hukukun düzenleyicisi olarak gördüler, kurtarıcıları yaptılar. Kıbrıs'a baktı biraz da kurtarıcının Türkiye'sine bakalım. Türkiye'de Kızılere anmasına, TKP-ÖDP-Halkevleri yürüyüşlerine, TEKEL işçileriyle dayanışma mitinglerine, 1 Mayıs'lara katılmak hatta evinizde Deniz Gezmiş resmi bulundurmak yıllarınızı hapiste geçirmenize yol açacak suçlardı yeni yargıya göre. Türkiye yanlı medyasından duymuyorsunuz, TC'de onlarca sol-devrimci örgüt bürölari basılıyor, çalışanlar tutuklanıyor, bir Deniz Gezmiş fotoğrafı bile suç adlediliyor. Hani 12 Eylül Referandumu oldu ya TC 'de. Burada özellikle meclisteki siyasi partiler "evet" i savundular . Çünkü o "evet" in burada halktan referandum hakkının alınmasına katkı yapacağını düşünüyorlardı, başaramadılar. İşte bir örnek bu yeni anayasa ve yeni mahkeme kararlarına: "Mahkemeye hiç çıkmamış, hiç hüküm giymemiş, bilakis sorgulama esnasında öldürülmüş İbrahim Kaypakkaya "terörist" kabul ediliyor, İbo'dan bahsetmek "teröristi övmek" oluyor. İleri-demokratik AKP yargısı Pınar Sağ'a 10 ay hapis cezası veriyor. Bu tür kararların çıktığı "AKP düzeltmeli" yargıdan, Tayyip Erdoğan "Bu pankartlar nasıl açılıyor?, Neden müdahale edilmiyor? Haklarında yasal işlem başlatın" diyor doğal olarak. Türkiye'de solu bitirmek, 12 Eylül'den arta kalan ilerici unsurları yok etmeye çalışan, hukuğu işine geldiği gibi kullanan Tayyip, zihninde Fethullah cemaatinin eski yuvası "Komünizmle Mücadele Derneği" hala canlı ve faaliyette anlaşılan. TC'deki ve buna paralel olarak buradaki solu da bitirmeye çalışan Tayyip buradaki işbirlikçileri de 2 Mart'ta Yasemin Hareketi ve Barikat'ın üstüne saldırttı. Açıkcası bu anlattıklarımın ışığında egemenlerin "demokrasi" ve "hukukun" içini boşalttıkları ve işlerine geldiği gibi, sanki kendilerinin tekelindeymiş gibi yürüttükleri bu kavramları, halkın yardımıyla geri alma zamanı çoktan gelmiştir. "Başka bir demokrasi ve hukuk" ancak ilerici çevrelerin halkla bütünleşerek mücadele verdikleri bağımsız bir Kıbrıs'ta mümkündür. "Mülkün temeli" değil uğruna ne pahasına olursa olsun geri alınıp sahiplenilen bir adalet gereklidir. ☒

Kadının Tarih(sizliği)i

Burcu Okur
Burcuokur87@hotmail.com

Dinsel ideolojilere göre "yaratıcının emriyle", "Adem-Havva" mitosu ile başlatılan tarih algısı; en rasyonalist, bilimci geçinen ideolojilerce yazının bulunmasıyla ve erkek egemen devletçi uygarlığın gelişimiyle başlatılarak aslında egemenlerin tarihinin yazıldığı ataerkil sistemin meşruiyet zeminini oluşturmaktan öteye gidemez. İnsanı diğer türlerden ayırarak belki de "evrenin özeti" haline getiren düşünsel, evrimsel gelişmenin temelinde onun toplumsallığı yatar. Hiç kuşkusuz insanlaşma sürecini sadece "analitik zekanın başarısı" olarak görenler, insanın toplumsuz var olamayacağını ve aklın gelişiminde komünal değerlerin, ortak deneyim ve tecrübelerin oluşturduğu toplumsal bilincin gelişimi ile mümkün olduğunu, olacağı gerçeğini göz ardı etmektedir. Toplumsallığın ana rahmini oluşturan ise kadındır ve sınıflı toplumun ortaya çıkışından önce on binlerce yıl şimdikinden çok daha özgür, eşit, komünal ve doğayla barışık bir yaşam ana-kadın eksenli sürdürülmüştür. Tam da bu nedendir ki adil bir toplumdan yana değişim ve dönüşümde belirleyici olan kadın, hiyerarşinin ortaya çıkışından itibaren tüm tarihsel sistemlerde temel tahakküm konusu olmuştur. Egemenlerin tarihi tıpkı ezilen tüm halkları, sınıfları, hatta toplumun dinamik kesimi olan gençleri bile tarih sahnesinden çıkardığı gibi yazılan "kurnaz ve güçlü" erkeğin tarihinde kadının "karalanma"dan başka yeri olmamıştır.

Ataerkil ideoloji dilin şekillenişinden inanç biçimlerine, iş bölümünden toplumsal kurumlaşmaya kadar yaşamın her alanına nüfuz etmiştir. Hepimiz az-çok İngilizce biliyoruzdur. İngilizce'de "history" tarih demektir. "His" İngilizce'de eril olan "onun" demektir yani "erkeğin" anlamında. "Story" ise öykü, hikaye demektir. Bu şekilde bakınca "tarih" kelimesinin karşılığı olan "history", "erkeğin hikayesi" anlamına geliyor. Elbette anlamı kesinlikle böyledir veya kökü buradan gelmektedir demek istemiyorum. Ama şu da var ki kullanılan kelimeler-kavramlar, ardındaki zihniyet yapılanmalarını da ifade ederler. Mesela Eski Ahit ve Yeni Ahit'te Tanrı'dan dahi bahsedilirken hep "He" diye bahsedilir. Zaten biz de her ne kadar "Tanrı cinsiyetsizdir" desek de hep bulutların arasında aksakallı bir dede canlanır gözümüzün önünde. Yine insanlıktan bahsederken eril olan "insanoğlu" kelimesini kullandığımız gibi. Ancak bir zamanlar Tanrıça olarak saygı duyulan, toplumun etrafında şekillendiği kadının tarih sahnesinden silinişi kolay olmamıştır ve aşama aşama gelişmiştir. M.Ö. 4000'lerden itibaren dönemin düşünce yapısını yansıtan ve toplumsal gerçekliklerin olağanüstü dille anlatıldığı mitolojilerdeki Tanrı ve Tanrıça savaşmaları aslında giderek toplumda rolü ön plana çıkmaya başlayan erkekle kadının mücadelesini anlatmaktadır.

Ninhursay-Morduk, İştar-Enki gibi mitolojilerdeki savaşım adeta kadının tarihteki (resmi tarih) son yakarılarıdır. Mitolojilerle birlikte bir zamanların saygın, üretken, adil ana Tanrıçası her ne kadar toplumunu ve kendini korumanın mücadelesini vermişse de artık mitoloji sayfalarında şehvet düşkün, kindar, ölümcül bir Tanrıça'ya dönüştürülmüştür. Doğurganlığının da etkisiyle yine de toplumda hala belli bir yeri, manevi bir gücü olan kadının bir diğer düşüşü Tek Tanrılı dinlerle birlikte yaşamıştır. Yahudiliğin ortaya çıkışıyla artık kadın Tevrat'ta da geçtiği gibi Hz. İbrahim'e "tohumlarını dilediği gibi ekmesi için gönderilmiş tarla"dır. Üç büyük dinde de olan Adem ve Havva mitosuna göre Adem cennet bahçesinde uyurken Havva onun kaburga kemiğinden yaratılmıştır. Bu iki örnek de kadına kutsallık atfedilen, yaşamın kaynağı

olarak görülmesine neden olan doğurganlığının da ondan alındığını ve yaratıcılığın erkeğe atfedildiğini göstermektedir. Zaten Hristiyanlıktaki "Baba, Oğul ve Kutsal Ruh" üçlemesinde de Hz. İsa'yı doğuran Meryem'in yeri yoktur. Kadının var olma mücadelesinin bu dönemde de devam ettiğini gösteren bir örnek Lilith mitosudur. Mitosa göre Lilith Havva'dan önce yaratılan kadındır. Ancak Adem'e itaat etmeyi, Adem'in ondan üstün olmasını kabul etmediğinden lanetlenerek cennetten kovulmuştur. Şeytanın cennetten kovuluşuna ne kadar benziyor değil mi? Lilith'ten sonra yaratılan Havva imgesiyle oluşturulan yeni kadın boyun eğen, aynı zamanda ilk günahı işleyen, baştan çıkarıcı, yalan söyleyen, boyun eğmeyi kabul etmese de Lilith şahsında şeytan ilan edilen kadındır. Doğum sancıları bundan böyle çekmek zorunda olduğu cezası, bedeni namus konusudur ve Nisa suresinde de geçtiği gibi "kocasını" dinlemezse dayağı hak etmektedir! "Kadının karnından sıpayı, sırtından sopayı eksik etmeyeceksin" sözünün temelleri de atılmış oluyor böylelikle. Maalesef kendilerinden sonraki dönemlere yön verecek kadar etkili düşünürlerin bir çoğu da ataerkil sistemin bakış açısından kurtulamamışlardır. Aristo ve kimi düşünürler kadının anatomisinin "kötü alın yazısının sonucu" olduğunu düşünmüş ve anatomisini

"eksik kalmış insan" diye tanımlamışlardır. Darwin kadına dair "gözlem yapma, taklit edebilme, daha çabuk kavrama" gibi konulara ilişkin gözlemlerini "bunlar ancak geri kalmış bir ırkın özellikleri olabilir" diye nitelemiştir. Sanayileşmeyle birlikte sonsuz sermaye birikimi hırsı ile doymak bilmeyen kapitalizmin ucuz işgücü sağlamak için kadını da üretime dahil etmesiyle emeği de sömürü konusu olmuştur. Böylelikle hem ulus-devlete asker, işçi yetiştirmek için çocuk doğurmak hem de çok ağır fabrika koşullarında erkekten çok daha düşük ücretle çalışmak zorunda kalmıştır. Tabi bununla da kalmayıp "ulus-devletin askerini öldürdüğü" gerekçesiyle kurtaj yaptığı için veya politikanın erkek işi olduğu gerekçesiyle "kadınlık rollerinin dışına çıktığı" iddia edilen kadınların birçoğu ölümlere cezalandırılmıştır.

Günümüzde, kadınların onlarca yıllık mücadelelerinin kazanımı olarak bu koşullarda değişim, yumuşama olduysa da şunu unutmamak gerekir ki zihniyet olarak pek fazla değişen bir şey olmamıştır. Bugün hala kullanılan "devlet adamı, iş adamı, bilim adamı" gibi kavramlar bilim, siyaset ve ekonomi alanlarının erkeğe ait olduğu algısının bir sonucudur. Yine Dolmabahçe önünde eylem yapan gençlerin uğradığı saldırı sonucu bir genç kadının çocuğunu düşürmesi ile ilgili olarak TV programlarında "bir Türk ferdinin ölümüne neden olan o kadın cezalandırılсын" diyenlerin olması aynı zihniyetin ürünüdür. Toplumsal cinsiyet rolleri gereği doktor, hakim, müdür, pilot gibi meslekler erkeği çağrıştıran yardımcı konumunda olan hostes, sekreter, hemşire gibi

kelimeler kadını çağrıştırır ve hep kötü bir ünü vardır bu üç mesleğin de. İki erkek arasındaki bir kavgada bile birbirlerine ettikleri küfürler hep kadına hakarettir. En azından bir motor veya yiyecek reklamında bile arzu nesnesi olarak kullanılan kadın bedenidir. Azalması gerekirken kapitalizmin insanda yarattığı aç gözlülük, doyumsuzlukla giderek artan tecavüz olaylarında bile çoğu ülkede yasalar tecavüze uğrayan kadını korumamakta ve tecavüz edenin suçunu hafifletmek için kadına da kabahat bulmaktadır. Kısacası sosyal, siyasal, ekonomik hatta hukuksal alanlarda da bu cinsiyet eşitsizliğini görmek mümkün. Yani kapitalizmle özgürleştiğini düşünen kadın aslında çok daha ince bir sömürüye maruz kalmaktadır.

Ancak tıpkı her dönemde olduğu gibi bugün de kadının özgürlük ve var olma mücadelesi devam etmekte, her zamankinden daha güçlü, örgütlü bir hal almaktadır. Ortaçağ'da "cadı" diye yakılan bilim kadınlarından, Fransız Devrimi'ne öncülük eden kadınlara, 20. yy'da greve gittiği için Amerika'da bir iplik fabrikasında yakılan kadınlardan Rosa Luxemburg, Clara Zetkinlere kadar çok güçlü bir direniş mirası yolumuza ışık tutmakta ve biz kadınların tarihi, yeniden yazılmayı beklemektedir. Örgütlenen, örgütlenirken bilinçlenen kadın, özgürlüğün ilk adımlarını atacaktır. ☒

FEMİNİST İZ

DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ'NDE, EŞİTLİK VE ÖZGÜRLÜK İÇİN YÜRÜDÜK

1800'lü yılların sonunda grevleriyle 8 Mart'ı tarihe kazıyan işçi kadınlardan miras aldığımız Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü, mücadeleye devam etmek için enerjimizi topladığımız, dayanışarak gücümüze güç kattığımız bir gün olarak kutladık. Toplumsal varoluş mücadelemizin ivme kazandığı, özgürlük talebimizin yankılandığı bugünlerde, erkek egemen sistemin baskılarından da özgürleşmek, görünür ve eşit olabilmek için 8 Mart'ta sokaktaydık.

Geçtiğimiz yıl Baraka'nın çağrısıyla yapılan ve gelenekselleştirmek kararlılığında olduğumuz eylemi, bu yıl daha da kitleselleştirerek pek çok sendika, siyasi parti ve demokratik kitle örgütünün biraraya geldiği Organizasyon Komitesinin paydaşı olarak düzenledik. Toplumsal cinsiyet eşitliğine farklı pencerelerden bakan; kimisi anneliği yücelten, kimisi eşcinsellerden bahsedilmesine toplumun hazır olmadığını iddia eden, bazıları örgütlerinin erkek egemen yaklaşımlarını içselleştirmiş, bazıları ise kadınlara çizilen rolleri kanıksamış örgütlerle birlikte çalışma deneyimini yaşadığımız bu süreçte; sosyalist feminizmin en bütünlüklü ve özgürleştirici zemin olduğunu bir kez daha gördük. Feminist dayanışma çerçevesinde yapılan eylem birlikteliği, coşkulu ve geniş katılımlı bir yürüyüşle taçlandı ancak hala daha toplumsal cinsiyet eşitliği uğruna yürüyeceğimiz, uzun ve çetrefilli bir yol var önümüzde. Bildirimizde de belirttiğimiz gibi;

Pek "çağdaş" ülkemizde aile içi şiddet akıl almaz boyutlarda ancak şiddet mağdurlarının yardım alabileceği kurumlar yok denecek kadar az.

Modern ötesi çağımızda bir kadın hamile kaldığı veya çocuğunu emzirmek istediği için işinden atılabiliyor.

"Aydın" kesimin yazarı ve okuru olduğu gazetelerde, tiraj uğruna kadın bedeni teşhir ediliyor. "Emekten yana" sendikalarımız, hayatı yeniden üreten ev içi emeğini görmezden geliyor. Eşcinseller, hastalıklı bireyler olarak

toplumdan dışlanırken, bol bol üniversite okumuş gençlerimiz arasında homofobik yaklaşımlar oldukça yaygın.

"İnsan haklarından nasibini almış" akademisyenlerimiz gece kulüplerindeki kölelik koşullarını önemsemiyor.

Taciz ve tecavüz olayları her geçen gün artarken devlet, sosyal ve hukuksal düzeyde hiçbir önlem alma gereği duymuyor...

Bu liste böylece uzayıp gidiyor ancak gelen-giden tüm hükümetler toplumsal cinsiyet eşitliği politikaları üretmekten aciz kalıyor. Partiler, kadınları vitrinden ibaret görürken sendikalar üyelerinin en az yarısını oluşturan kadınlara yönelik kreş gibi talepleri ön plana çıkarmıyorlar.

Gerek işyerinde gerekse evde verdiği emekle yaşamın her alanında üretimin ve yeniden üretimin merkezinde olan kadınlar, yönetim ve karar mekanizmalarında hep ikinci planda kalıyorlar. Sistemin baskıladığı ve toplumsal rollerle de pekiştirilen kadının ev içi emeği görünmez kılınırken, kadın bedeni ya "korunacak namus" ya da "teşhir edilecek bir meta" olarak erkeğin denetiminde görülüyor. Erkek egemen kültür, evdeki kadına şefkatli, gece kulübündeki kadına şevhetti, gece kulübündeki kadına ise itaatkarlık rolü biçiliyor. Kapitalizmin devamı için kaçınılmaz olan bu roller sorgulanıp alaşağı edilmedikçe,

"Erkek egemenliği sistematik ve nesnel bir toplumsal ilişkiler ağıdır ve yaygınlığı toplumsal ilişkilerin tamamını kapsayacak boyuttadır. Bu nesnel bütünlüğün düşünsel kuruluşunu mümkün kılacak bir feminizm ancak sözcüğün klasik anlamıyla maddeci bir yaklaşım olabilir... Erkek egemenliğinin ve cinsiyetçiliğin özgül dinamiklerini başka egemenlik biçimleri içinde eritmemenin yolu ancak bu olabilir. Erkeklerin nesnel süreçlerden kaynaklanan ayrıcalıkları ve çıkarlarının ortaya konması ise, feminizmin politik bir hareket olmasının önünü açar. (...) Kadınların karşılıksız ev emeği ve yeniden-üretimdeki konuları sorgulanmaya başladığında ise, artık erkeklerin karşılıksız hizmet görme, çocuklarının ve hasta akrabalarının bakımını karşılıksız sağlama, iş gücü piyasasında ayrıcalıklı konumda olma olanaklarının altı oyulmaya yüz tutmuştur." *Gölnur Acar Savran (Kadının Emeğini Görünür Kılmak)*

kadının ve toplumun özgürleşmesi mümkün görünmüyor.

Son yıllarda ülkemizde de hız kazanan, kapitalizmin yeni yüzü neoliberal politikalar, emeğiyle geçinen kesimlerin haklarını ciddi oranda geriletmekte. CTP'nin, hükümetin büyük ortağı olduğu dönemde yürürlüğe giren Sosyal Güven(siz)lik Yasası ile emeklilik yaşı artırılmış ve çalışanların yatıracağı primler yükseltilirken kadınların yıpranma payı da kaldırılmıştı. UBP Hükümeti'nin, halka biber gazı sıkarak geçirdiği Göç Yasası ile yakın bir gelecekte toplumun refah seviyesi önemli ölçüde azalacak ve ailenin yükünü taşıyan kadınlar daha da çok ezilecektir. Eğitimin, sağlığın, ulaşımın kısaca halkın en temel, en yaşamsal haklarının piyasaya açılması ve özelleştirilmesi tüm toplumu, en çok da kadınları yoksulluğa sürüklemekte. Yaşlıların ve çocukların bakımından sorumlu görülen kadınlar, ilaç alabilmek için hastane kapılarında sürünür, "bağış" yapmadan çocuğunu kaydettirebilmek için okul koridorlarında yalvarır duruma getirilmekte. Tüm bunların müsebbibi düzen partileri ise 8 Martlarda kadınlara karanfil vermeye devam etmekte...

Bıçağın kemiğe dayandığını hisseden, kukla hükümetlerin yarattığı hayal kırıklıklarından usanan ve tepkisini Ankara'ya çeviren Kıbrıslı Türk halkı, toplumsal varoluş adıyla onurlu bir mücadele başlattı. Hakaretleriyle bu mücadeleye "katkı koyan" AKP zihniyeti, her fırsatta kadınları aşağılayan; türbansız kadını perdesiz eve benzetip "o ev ya kiralık ya da satılıktır" diyecek kadar ileri giden, her kadına üç çocuk siparişi veren, ataerkinin doruklarında bir zihniyettir. Varoluş mücadelesinde, grevlerde, mitinglerde hep ön saflarda olan kadınlar, eşitlikçi ve özgürlükçü bir zemine var olabilmemiz için aynı cesaret ve kararlılıkla toplumsal cinsiyet eşitliği mücadelesini de sürdürmelidir, sürdürecektir. ☒

“BİZLER VARDIK, VARIZ, VAROLACAĞIZ DEDİK”

Lefkoşa Mahkemesi çalışanları, % 98'lik bir katılımı son dönemlerin en uzun süreli ve en geniş katılımlı grevlerinden birine imza attı. Tam da nenelerimiz gibi “Kırk bir kere maşallah!” demiştik ki egemenler, bu onurlu direnişe daha fazla tahammül edemedi; dergimiz yayına hazırlandığı sırada grevler yasaklandı. Haftalarca yağmur, çamur demeden mahkeme kapısı önünde eylemlerine devam eden, tüm Sendikal Platform ve aslında bütün halk adına mücadele veren kamu emekçileri, ekonomik yıkım paketini geri çekilmeyi başaramamış olabilirler. Ancak bundan çok daha önemli bir başarıya imza attılar: Kıbrıslı Türklerin onurları için mücadele eden insanlar olduğunu herkese gösterdiler.

Mahkeme personelinin çoğunluğu kadın olduğundan adeta bir kadın grevi görüntüsü veren eylem alanında ön saflarda yer alan, grevi gün gün fotoğraflayıp internet üzerinden paylaşarak kamuoyuna duyurulmasına aracı olan Emine Gürçay ile söyleştik.

Farklı bölümlerde, ayrı odalarda çalıştığınız, muhtemelen hayata farklı bakış açılarına sahip olan tüm çalışanlar, bu grev okulunda aynı sınıfın öğrencileri oldunuz. Bu, sizlere neler kattı?

Bu grev döneminde birbirimizi daha yakından tanıma fırsatı bulduğumuza inanıyorum. Gün oldu soğukta oturmaktan hasta olan arkadaşımızı doktora götürdük, gün oldu arabasız kalan arkadaşımızı evine bıraktık, yakınını kaybeden arkadaşımızın yanında yer aldık. Beraber ağladık, beraber güldük. Kadınız; yemek tariflerimizi paylaştık, yün modellerimizi paylaştık. Bazen evlerimizde

hazırladığımız zeytinli, hellimi, pasta ve kurabiyelerle kahvaltılarımızı yaparken çocuklarımızdan, gelecekleri ile ilgili planlarımızdan bahsettik birbirimize. Sadece “günaydın” dediğimiz iş arkadaşımızla yakınlaştık, dertleştik. Ortak yönlerimizi keşfettik.

Ama en önemlisi memleket meselelerinin nasıl çözülmesi gerektiği konusunda kafa yorduk. Neler yapılması gerektiğini, nelerden vazgeçilebileceğini... Bizleri aşağılayan demeçleri hak etmediğimizi tartıştık. Tek sorunumuz halen hükümet edenler tarafından anlaşılacak oldu. Bu gün grevimizin kırk birinci günündeyiz. Ve hala daha egemenlerin bizlere neden grev yaptığımızı sormasını bekliyoruz. Biz yokmuşuz gibi davranmalarını bir türlü anlamlandıramıyoruz. Kimi gün grevimizin sebebini anlamayanları bilgilendirmekle geçerken, kimi gün ise bizlere destek verenlerin ziyaretleriyle şenlendik.

Kadınların üretken ellerinin grev alanında da boş durmadığını görüyoruz...

Grev süresince elimizde yün kazaklar, atkılar, şapkalar ve goblenler ören biz Kıbrıs kadını, her günümüzü resmedip hatırlanmak adına fotoğraflarla renklendirdik. Tarihe adını yazdıran Mahkeme personeli, bir ilk yaratarak en uzun süreli grevlerden birine imza attı. Grevimizin olumlu ya da olumsuz sonucunda, Mahkemenin kadın personeli olarak grev süresince ürettiklerimizi sergilemek düşüncesindeyiz.

Sendikanızın kadınlara yönelik politikaları, kadın çalışanların yaşamını kolaylaştıracak talepleri var mı?

Bu soruya, sendikalara bizlere gösterdikleri yakınlıktan ve verdikleri cesareten dolayı teşekkür etmekle başlamak istiyorum. Sendikaların, Kıbrıs Türk kadınının yaşamını kolaylaştıracak uygulamaları bildiğim kadarıyla yoktur. Ben eşitlikten yana düşüncesi olan birisiyim, sendikaların kadın yaşamını kolaylaştırıcı uygulamaları bence gereksizdir.

Ücretsiz kreş ve emzirme odaları gibi talepleri olsa sizce faydası olmaz mı?

Ücretsiz kreş olayı düşünülürse, çalışan annelere kolaylık olacağı inancındayım. İşyeri ile evi arasında uzak mesafe bulunan anneler için de emzirme odası iyi fikir olabilir. Emzirme odaları, kreş gibi uygulamaların iş yaşamımızda sağlayacağı kolaylıklar yadsınamaz.

Grevinizin varoluş mücadelemize, varoluş mücadelemizin grevinize etkileri nasıl oldu?

Uygulanmaya çalışılan yeni paketle birlikte bizleri büyük sorunların beklediğinin farkında olarak, sessiz kalmayacağımızı gösterdiğimizizi

sanıyorum. Ne geriletilmek istenen maaşlarımız ne de kesintiye uğratılmak istenen izinlerimiz... Bizler, Kıbrıslı olarak kimliğimizin elimizden alınmasına, üretici kimliğimizin yok edilmesine, özelleştirme adı altında var olan kurumlarımızın kapatılmasına seyirci kalmayacağımızı göstermek için uzun zamandır kalemi bırakıp direnişe geçtik. Varoluş mitinglerimiz bizim tenefüslerimiz olmuştur. Her geçen gün yaptığımız doğruluğunu kanıtlayan, yanlış üstüne yanlış kararlar almaya devam eden egemenler, sonunda halkın karşısında durulamayacağını anlayacaklar diye düşünüyorum. Bu süreçte Kıbrıslı Türk kadını olarak mahkeme personeli, görevini sonuna kadar yapmanın gururuyla gece başını yastığa rahat koyarak, ülkesinin zor koşullarını erkeklerle birlikte omuzlaması gerektiğine inanmış ve ona göre davranmıştır. Bizlere yakışan da budur.

Bizler vardık, varız, varolacağız dedik.

Son olarak eklemek istediğiniz bir şey...
Buradan tüm Kıbrıs halkına şunu söylemek isterim: Bizlere dayatılmak istenen paketler olsun, adadan göçümüze sebep olacak uygulamalar olsun bizleri ne olur yıldırmasın. Unutmayalım ki atalarımız bu topraklar uğruna canlarını dişlerine takmış, savaşmış ama gururlarını asla ayaklar altında ezdirmemişlerdir. Bizler de bu toprakların evlatları olarak, daha da önemlisi gelecek nesillerin anaları olarak bilmeliyiz ki kaybedilen hiçbir hakkımızı geri alamayacağımız gibi savaşmadığımız hiçbir hak da bizlere verilmeyecektir.

Çok teşekkürler, kolay gelsin...☒

Kadın Kolları

Kadın kolları, özellikle siyasi partilerde göze çarpan bir alt (!) kuruluştur. Bugün, birçok parti, ataerkil sistemin tatbik edildiği hegemonik arenalardır. Onlara göre, “elinin hamuruyla siyasete karışmaya çalışan kadınların dizginlenmesi” için önemli olan bu alt (!) yapılanma, dışarıdan “çağdaş” ve “eşitlikçi” görünmenin öncelikli yollarından biridir. Oysa, kadınlara ayrı bir branşlaşma sağlamak, sorunların genel anlamda sahiplenilmesinin de önüne geçecek ve kadınların ötekileştirilmesine yol açacaktır. Günümüzde, ezen-ezilen ilişkisi, kadın-erkek ilişkisi üzerinden tekrar tekrar doğmaktadır. Kadınlar, hayatı hep bir adım geriden takip etmek zorunda bırakılırken, kadın örgütlerinin uğruna mücadele edebilecekleri birçok konu başlığı karşımıza çıkmaktadır. Halbuki, çoğunlukla parti üyelerinin eşlerinden oluşan kadın kollarının gündemini, eşleri için oy toplama veya çay partileri düzenleme meşgul etmektedir. Kendi içlerinde de başkanlık sistemiyle yürütülen parti kadın kolları, hiyerarşik bir düzene sahip olup tahakküm ilişkilerini beslemektedirler. Kadın kolları, parti politikalarına eşitlikçi bir bakış açısı kazandıramaz. Aksine, partide üretilen erkek egemen politikaların kadınlar tarafından da sorgulanmadan savunulmasına yol açar; çünkü bağımsız bir alan örgütlenmesi değil, parti başkanları ve yönetim kurullarına tabidirler. Ataerkinin ellerine iplerle bağlı kadın kolları, bir kukla ya da vitrin olmaktan öteye geçemez. Oysa kadın, bir bedeninin yan tarafından sarkan iki kol değil, bedenini ta kendisidir. Bu sebeple, kadın kolları deyip kadını partinin esas işleyişinden soyutlamak ve dar bir alana sıkıştırmak kabul edilemez.☒

BİZCE

BUNLARI SÖYLE(T)MEYİN!

Evine Dön AYŞE!

Ismail Özüçar
ismail_ozucar05@hotmail.com

14 Ağustos 2010 tarihinde "Mutlu Barış Harekatı"nın yıldönümü vesilesiyle milliyetçiliği, bugünkü yapısıyla militarizmi ve şovenizmi körükleyen "Şafak Nöbeti"ne alternatif bir etkinlik düzenlendi. Yine o tarihlerde Selimiye Meydanı'nda çerisinde bir çok örgütün yer aldığı ve yaklaşık 1000 kişinin katıldığı Antimilitarist Barış Harekatı alternatif eyleminde ilk kez bir slogan yankılanıyordu; "Evine Dön Ayşe!". O gece ilk kez bir Baraka dostu tarafından üretilen bu slogan önce Baraka aktivistleri sonra tüm kitle tarafından sahiplenildi.

Ve o geceden sonraki dönemin gündemini sarsacak, egemenleri rahatsız edecek olan bir slogan ortaya çıkmış oldu. Sloganın melodisi çok iyi bilinen ve ilk kez Mary Hopkin tarafından 1968 yılında seslendirilen "Those Were The Days" parçasının melodisiydi. Slogan bu melodiye çok iyi oturmuştu. Hem esprili hem de rahatsız ediciydi. İşte yine eylem alanından, pratikten çıkan bir slogan vardı ortada. Peki neydi bu "Evine Dön Ayşe"? Kimdi bu Ayşe ve neyi ifade ediyordu?

Ayşe'nin aslında kim olduğu neredeyse tüm Kıbrıslı Türkler tarafından bilinmektedir. Egemenlerin bizlere ta küçükkün dayattığı resmi tarihten; "Mutlu Barış Harekatı" diye bilinen ama aslında TC taşeronluğunda gerçekleştirilen işgalin kılıf adı olan bu hareketin başlamasını sağlayan bir kod adıydı "Ayşe". O dönemin (1974) TC Dışişleri Bakanı Turan Güneş'in kızıdır Ayşe. TC Ordusu'nun, ABD'nin yönlendirmesiyle adayı işgal etmesine onay verdiği kod; "Ayşe tatile çıksın". Yani asker adaya girsin. O dönemden beridir tatilden dönmeyen ve tatil beldesine yerleşen Ayşe nedir peki? Neleri getirmişti yanında? 1974'te TC askerinin Kıbrıs coğrafyasına girmesi sadece bir başlangıçtı. Bunun ardından Turgut Özal dönemiyle gelen neo-liberal politikalar ve üretimsizleştirme devamını getirdi bu sürecin ve Ayşe daha da girdi içimize. Daha sonrasında gece kulüpleriyle, kumarhaneleriyle, kirli atıklarıyla da tatil alanını talan eden Ayşe, hala daha durmak nedir bilmemektedir. Askeriyle birlikte bir ülkeye geliyor ve orayı işgal ediyor, o da yetmiyor o ülkenin halihazırda varolan üretimini de yok edip kendine bağımlı kılarak orada muazzam bir kamu sektörü yaratıyor bu Ayşe. Buradaki insanlara "üretmenize gerek yok, biz size para vereceğiz" diyor. Neden? Çünkü stratejik çıkarlar ve hedefler söz konusu. (Vakti zamanında NATO genel sekreterinin Turgut Özal'a "Türkiye isterse askerini çeksin, adadaki asker NATO'nun askeridir" dediğini de

unutmayalım.) TC'nin çıkarları da NATO'nun temsil ettiği emperyalist güçlerin çıkarlarının bir parçası olarak şekillenmiştir. TC ordusu, NATO gibi bir savaş örgütünün ve ABD'nin çıkarlarını savunan bir taşeron olarak adadadır. Bu nedenle bugün Kıbrıs'tan yükselen slogan "Evine Dön Ayşe!"dir. Bu sloganın anlamı şudur: "Türkiye bırak biz üretelim, kendi yağımızda pişelim!" Bu aynı zamanda Yunanistan ve İngiltere için de geçerlidir. Adanın güneyinde hala İngiliz askeri üsleri vardır ve bu üsler İngiliz toprağıdır. Yani Ayşe' ye git derken amcası John (İngiltere)'u da unutmamak lazım. İşte Ayşe'nin anlamı bu, Ayşe'nin anlamı bir çok provokatörün yansıtmaya çalıştığı gibi buradaki TC göçmenleri değil, halklar değil... Askerini, gece kulübünü unutup, sanki "Ayşe" buradaki Türkiye halklarını simgeliyor gibi davranıyor egemenler ve işbirlikçileri! Irkçılıkla suçlamaya çalışıyorlar bir taraftan da; "Kıbrıs Türktür Türk Kalacak" sloganları atarken. Bu nasıl bir çelişkidir!

Yukarıda da bahsettiğim gibi, ilk kez Antimilitarist Barış Harekatı gecesi atılan bu slogan, şimdilerde herkesin dilinde; KTHY çadırında, 28 Ocak ve 2 Mart tarihli Toplumsal Varoluş Mitingleri'nde, İstanbul'da KGP'li yoldaşlarda ve mücadele olan her yerde. Ama bazıları var ki, korkuyorlar hala, atamıyorlar bu sloganı, bizim derdimiz dayatılan ekonomik paketler, bizim derdimiz Recep Tayip Erdoğan (RTE) diyorlar! Peki sorarım, bu politikalar RTE ile mi başladı? İlk gece kulübü RTE döneminde mi açıldı? "Birleşik Kıbrıs" diyen Kıbrıslı Türk ilerici aydınlar ilk RTE döneminde mi sürgün yedi ya da öldürüldü? Hayır! Ama hala korkan sendikacılar var, hala "Evine Dön Ayşe" diyemeyen siyasi parti liderleri var ve onlar da Toplumsal Varoluş Mitingleri'nde konuşma yapıyorlar! Peki bu halk, TC dayatması olduğu sürece, üretmedikçe, işgal altında kaldıkça nasıl var olacak toplumsal olarak? "Anavatana" şükran yağdırarak mı? Ya da RTE'den sonra TC Başbakan'ı olacak olan kişi her kimse onun burada özelleştirme

politikaları yapmasına ya da Kıbrıslı Türklere "besleme" demesine kim engel olacak? Ya da buradaki UBP, CTP, DP (yazmadığım daha çok örnek var) gibi işbirlikçilerin yurt isyanına sağır kulaklarını kim açacak?

Hal böyleyken eylem alanlarından stüdyoya söz ve müzik taşımayı görev bilen Baraka Kültür Merkezi Müzik Topluluğu, Sol Anahtar'ı da yeni albümünde yeni parçasıyla geliyor. Şu günlerde bu parçanın kaydı için sol yumrukları sıvayan Sol Anahtar'ı işte tam da bu tarihsel süreci anlatan sözler ve melodiler de kattılar bu şarkıya. Bu şarkı, bu slogan önümüzdeki süreçte daha çok atılacağı ve yükseleceği benziyor. Egemenler bundan çok rahatsız ama ünlü bir söz vardır Cervantes'in Don Kişot'unda: "Korkmana gerek yok Sanço, köpekler havlıyorsa bu bizim dört nala gitmemizdendir". Bu slogan; bu politikalar devam ettikçe, Kıbrıslı Türkler yok edilmeye çalışıldıkça, daha da yükselecek gibi görünüyor. Kendine sol diyen siyasi partiler ve mücadele edeceğimiz diyen sendikalar da tarafını seçsin artık. Ya buzlarından silkinip kurtulsunlar ya da halkı kandırmayı bıraksınlar artık! EVİNE DÖN AYŞE VE İŞBİRLİKÇİLERİNİ DE UNUTMA GİDERKEN!☒

Evine Dön Ayşe

Ağustosta tatile gelip de
Tatil işgale dönüşünce
Yıllar geçti, sen bize işkence
Hiç mi sıkılmadın Ayşe?

Evine dön Ayşe
Tatil bitti evine dön Ayşe

Kara paran kumarhanelerde
Et pazarı kurdun kulüplerde
Beni sömürürken şirketinle
Hiç mi utanmadın Ayşe?

Evine dön Ayşe
Tatil bitti evine dön Ayşe

Söz: Sol Anahtar

BİR BAŞKA TARAFTARLIK

Ali Şahin
aiossemeon@hotmail.com

Galatasaray Türk Telekom Arena Stadi'nın açılışında, taraftarların başta Recep Tayip Erdoğan olmak üzere AKP'li yöneticileri protesto etmesi, özellikle Türkiye'de gündeme oturmuştu. Bu yüzden Galatasaray Kulübü başkanı Adnan Polat bile bu taraftarları suçlamış ve Galatasaray camiasına kabul etmediklerini söylemişti. Hatta o kadar ileri gidilmişti ki devlet yetkilileri protestocu taraftarların "terör" örgütü üyesi olabilecekleri şeklinde ifadeler kullanmışlardı. Peki ama bir siyasinin protesto edilmesi neden bu kadar tepkiyle karşılanmıştı?

Futbol yaklaşık iki bin yıl önce ortaya çıkmış bir spor. Modern anlamda ilk kez İngiltere'de oynanmaya başlanmış, dönem dönem yasaklanmış bir oyun. Yasaklanmasında yaşanan şiddet ve siyasi olaylar gerekçe gösterilmişti. Ancak bugün futbol, reklam gelirleriyle, bahis paylarıyla, TV anlaşmalarıyla vb. milyon dolarların döndüğü bir sektör haline geldi. Bu saydığımız biçimleriyle endüstrileşen futbol sonunda bir spor olmaktan çıkıp bir meta haline geldi. Bu metalaşmanın sonucu olarak spor için sarf edilen zihinsel ve fiziksel emek eğlenmekten ve keyif almaktan ziyade, para kazanmanın araçlarına dönüştü; durum böyle olunca sporun iki unsuru olan taraftar ve kulüp arasına bir set çekilmiş oldu. Taraftarlar sadece para akışının bir kaynağı haline geldi. Peki bir kulübe karşılıksızca bağlı olan

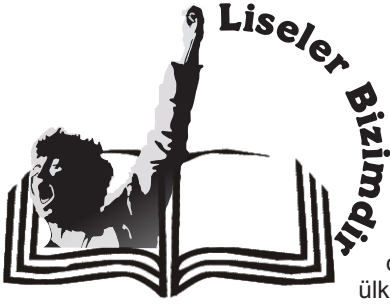

taraftarları sadece bir kaynak olarak gören endüstriyel futbol anlayışı, taraftarlardan neyi alıyor? Her şeyden önce kulüpleri karşılıksız bir şekilde var eden taraftarlar, birkaç sermayedarın kulüpleri ele geçirmesiyle birlikte kulüplere üye olmaları engellenecek birer müşteriye dönüştürüldü. En kötü hava koşullarında dahi stadları dolduran veya yüksek fiyatlar ödeyerek televizyondan tuttuğu takımı desteklemeye çalışan taraftarlar, maçları bile doğru dürüst takip etmeyen, maddi çıkarları için kulüplere yönetici olan sermayedarlar yüzünden destekledikleri kulüplerden soyutlanıyorlar. Türlü bahis oyunlarıyla futbola türlü mafyatik ilişkileri karıştıranlar taraftarlara en büyük haksızlığı yapmaktadırlar. Öte yandan taraftarlara sürü gibi yaklaşan bu anlayış, onları toplumsal yaşamın bir parçası olan stadyumlarda nesneleştirmek için çaba sarf etmekte ve her türlü talep ve protestosunu bastırmak için elinden geleni yapmaktadır. Bu yüzden stadları güvenlik kameraları ve polislerle doldurarak en ufak tepkiyi holiganizm olarak yansıtmaya çalışmaktadırlar. Bir zamanlar futbolu yasaklatan zihniyet ile Recep Tayip Erdoğan'ın protestoculara tepkisi bu algının yansımalarıdır. Taraftarları futbola siyaset karıştırmakla suçlayanlar,

işlerine geldiklerinde tribünleri faşizan ve gerici eğilimlerle zehirlemekten çekinmiyorlar. Taraftarları bir kaynak gibi algılayan endüstriyel futbol aynı algılayışı futbolculara karşı da uygulamaktadır. Tüm haklardan yoksun bırakılan spor emekçileri para getiren ve getirmeyen şeklinde ayrıştırılmakta, sakatlandıkları zaman da değersiz sayılıp bir köşeye atılmaktadırlar. Tabi burada kastedilenin astronomik fiyatlara transfer olan futbolcular olmadığı açıktır. Kapitalizmin futbolu metalaştırıp bir sektör haline getirdiği saldırı politikalarına karşı hem taraftar hem de futbolcular ortak bir şekilde mücadele etmelidirler. Ancak bu şekilde sporun amatör ruhu korunup metalaştırılmasının önüne geçilebilir. Bu mücadele müşterileştirilen ve nesneleştirilen taraftarla, makineleştirilen futbolcunun ortak mücadelesiyle başarıya ulaşabilir. Fiziksel koşulları gereği en rahat oynanabilen spor olması nedeniyle halk oyunu olarak tabir edilen futbol, kulüplerle taraftarlar arasındaki duvarın yıkılmasıyla tekrar halka dönecektir.

Unutulmaması gereken şudur: Futbolu güzelleştiren stadyum inşaatında çalışan işçiler, takımları için o stadyumları dolduran taraftarlar ve o taraftarları oraya getiren futbolculardır. Yani futbol için emek sarf edenlerdir, onu metalaştırarak üstünden para kazanmaya çalışanlar değil. ☒

Sıralardan Sokağa Mücadeleyi Devralmaya

Son zamanlar da ülkemizde, Ankara'nın dayatmalarına karşı halkın tepkisi, belirgin bir şekilde görülmektedir. Sendikal Platform'un başını çektiği mitinglere toplumun her kesiminden katılım oldu. Biz de, Bağımsız Liseli Gençlik olarak son gerçekleştirilen 2 Mart tarihli mitinge galabalık bir grupla katılarak mücadeleye katkı koyduk. 28 Ocak'taki ilk mitinge birbirimizle iletişimimiz olmadığı için toplu bir şekilde değil, ayrı ayrı katılmıştık. İlk mitingten sonra, farklı liselerden arkadaşlarla iletişime geçilerek, 2 Mart için ortak bir lise korteji oluşturmaya karar verilmişti. "Liseli Gençlik" hiçbir parti veya örgüte bağlı değildir, tamamen bağımsız bir örgütlenmedir. Sloganlara karar vermek ve kolayca fikir alışverişi yapabilmek için facebook üzerinden kapalı bir grup açılmış ve herkesin bu etkinliğe katkı koymak isteyen arkadaşlarını bu gruba eklemeleri istenmiştir. İki gün zarfında grup 90 kişiyi bulmuştur. Bunun üzerine, gruba gerekli açıklama yapıldıktan sonra fikir alışverişine başlanmıştır. Bu açıklamada, özellikle göçmen kesimi rencide edecek tavırlara girilmeyeceği, bizim tepkimizin göçmen halklara veya Türkiye'deki

halklara değil, Ankara'ya yani gelmiş geçmiş ve şimdiki TC hükümetlerine karşı olduğu vurgulanmıştır. Bu konuda herkes hem fikir olmuştur. Bunların ardından, herkes pankart ve slogan önerilerini yazmaya başladı. Çok kısa bir sürede, yaratıcı birçok güzel fikir ortaya çıktı. Bu da, liselilerin ne kadar üretken ve yaratıcı olduklarının bir örneğidir. Mitinge bir hafta kala, gelen önerilerden pankart olacak olanları ve alınacak malzemeleri kararlaştırmak için bir toplantı düzenlendi. Bu toplantıya gelen kişilerden, belli bir miktar para toplanarak malzeme almak için bütçe oluşturuldu. Toplantıda, pankartları birkaç başlık altında topladık. Bunlar; Ankara'ya, buradaki işbirlikçilerine, gençliğin gelecek kaygısını belirten başlıklardı. En önde açılacak olan ve kortejin arkasında yürüyecek olduğu "Sıralardan Sokağa Mücadeleyi Devralmaya" pankartının ardından, kortejin içerisinde açılacak olan "Stratejik Olarak İşgalcisin", "Geldikleri Gibi Giderler" ve işbirlikçiler için açılan "Biz Küçük ve Ferdi'ye Benzemeyiz Derdimiz Koltuk Değil Geleceğimiz" pankartları hazırlandı. Ayrıca, asimilasyon ve özelleştirme gibi birçok konuyla ilgili döviz hazırlamak için karar alındı. 1 Mart günü pankartlar ve dövizler için tahta çakmak amacı ile tekrar toplandı. Bunlar da halledildikten sonra, artık her şey hazır. 2 Mart günü önceden de anlaşıldığı

gibi AÖA öğrencilerinin, ODTÜ SDT (Sosyalist Düşünce Topluluğu), HasDer, Gençlik Merkezi vb. örgütlerin oluşturacağı gençlik kortejinde buluşmak için HasDer'de toplandı. Oradan yürüyüşe katıldık. Galabalık bir kitleye sahip olan lise korteji; coşkusuyla, sloganları ve pankartlarıyla da dikkat çekiciydi.

Miting sonrası herkes, gençliğin de bu ülkede söz sahibi olduğunu görmüştür. Liseli Gençlik olarak mücadelemizin burada sınırlı kalmayacağı ve gün geçtikçe büyüyeceği bilinmelidir. Geleceğimizi başkalarının ellerine bırakmayıp sahip çıkıyoruz. Dost da düşman da bilsin ki; Gelecek Biziz, Değiştireceğiz !

Okullarımız bizleri hayata hazırlayan, gelecekte iyi bir mesleğe sahip olmamız için eğitim veren yerlerdir. Günümüzde iyi bir eğitim almak şartıyla başarılı bir noktaya gelinebilir. Bu da demek oluyor ki başarılı bir birey olup olmamız okulların verdiği eğitim kalitesine bağlıdır. Öğrenciler derslerine dört elle sarılmalıdır. Peki, ya içinde bulunduğumuz eğitim sistemi öğrencileri teşvik etmek yerine motivasyonlarını kırıyor? Öğrencileri çekmek yerine itiyorlarsa, suç kimin? Hayattan bezdirilip, okula gitmeyi işkence olarak gören öğrencilerin mi, yoksa okulları bu hale getiren eğitim sisteminin mi? Kim yeni bilgiler öğrenmek istemez? Yeter ki baskı altında öğretilmesin! İşte okullarımızı okul olmaktan çıkaran bazı nedenler:

1. Bazı öğretmenlerin tutarsız ve incitici davranışları!

Derslerde verimli olabilmemiz için öncelikle derslerden zevk almamız gerekir. Rahat hissettiğimiz bir ortamda öğrenmemiz daha kolay gerçekleşir, aşağılandığımız bir ortamda ise öğrenmemiz imkansız hale gelir. Ders yaparken, öğretmenin sürekli olarak sizleri aşağıladığını, küçük gördüğünü düşünün; öncelikle arkadaşlarınız önünde kötü hissedersiniz ve derse katılıp katılmamakta tereddütler yaşarsınız. Bu da öğrenmenizi etkiler. Alaycı bir tavırla yapılan şakanın, alıngan ve kendini ifade etmekte zorlanan, içine kapanık bir öğrencinin üzerinde bırakacağı etkiyi bir düşünün. Ona iyi bir şeyler öğretmek için orada bulunan öğretmen aslında belki de ona en büyük kötülüğü yapıyordur. Bu küçük gören ve aşağılayıcı tutumlar insanın kendine güvenini sarsar ve bu nedenle de öğrenciler okuldan soğur. Öğretmenler; öğrencileri incitmeyin, okuldan soğutmayın!

2. Üniormaya verilen gereğinden fazla önem!
Sevgili öğretmenlerimiz ve müdürlerimizdeki üniforma takıntısı eminim hepimizin dikkatini çekmiştir. Üniformanın varlığına karşı değiliz. Çünkü okulun okul olarak kalabilmesi için bazı

kurallar koyması gerekir ama öğretmenin sınıfa girer girmez kendine ilk iş olarak gördüğü şeyin herkesin üniformasını kontrol etmek olması yanlıştır. Rahatsız edicidir. Okula ders öğrenmeye gidiyoruz kim daha "düzgün" giyinir yarışmasına değil. Tabi öğretmenlerin düzgün kavramından anladığı kadar düzgün giyinmiş oluyoruz o da başka bir konu.

3. Din derslerinin baskısı!

İçinde bulunduğumuz toplumun inandığı dine inanmak zorunda mıyız? Ya da bir dine, Allah'a inanmak zorunda mıyız? Hayır tabiki, ama içinde bulunduğumuz eğitim sistemi bizleri öyle bir şekillendiriyor ki, bize sorulmadan alınan kararlara ve kurallara uymak zorunda bırakılıyor. Bir dine ya da herhangi bir şeye inanmadan önce o şey hakkında yeterince bilgiye sahip olmamız gerekir. Okullarda bize hiç Hristiyanlıktan, Budizimden vs den bahsedilmiş midir? Allah'a inanıp inanmadığımız sorulmuş mudur? Herkesin Müslüman olduğu bir yerde bile Müslümanlığın ne kadar "yüce" bir din olduğunu övmek yanlıştır. Anlamadığımız cümlelerin ezberletilmesi de cabası. Bence ideal din derslerinde bütün dinler hakkında bilgi verilmelidir ve ateistlere de saygı gösterilmelidir.

4. Öğrencilerin özel derslere muhtaç bırakılması!

Siz hiç özel ders almadan, dersaneye gitmeden başarılı olan bir öğrenci gördünüz mü? Mutlaka birkaç tane görmüşsünüzdür ama görüp görebileceğiniz o kadardır. Okullarımızdaki derslerin ve öğretmenlerin yetersizliğinden dolayı okuldan sonra dersanelere gitmek zorunda bırakılıyor. Eğlenmemiz, sosyalleşmemiz ya da rahatlamamız için ayrılmış zamanda biz yine ders yapıyoruz. Tabi bütün öğretmenlerimizin hakkını yememek gerek, arada genelin dışına çıkıp sırayı bozanlar da oluyor. Bu ağır tempoda öğrencilerden başarılı olmalarını beklemenin tek bir yolu var;

öğrencilerin sosyal yaşamlarından vazgeçmeleri! Okul derslerindeki öğrenim kalitesini düşürmeyin öğrencileri öğrenci olmaktan soğutmayın!

5. Eğitim & Sınav sisteminin çarpıklığı!

Seneden 6 hafta sınav haftası var! Bu sınavları, okul dersleri devam ederken yapıp okulları 6 hafta önce kapatsalar nasıl olur acaba? Zamana yaysalar mesela. Yani haftada bir, bir dersten sınav olsa öğrenciler. Her haftasonu bir sınav çalışsalar. Gerçekleşemeyecek bir şey gibi mi duyuluyor? Bence hayır. Eğitim sistemiyle ilgili değiştirilmesi gereken başka bir şey ise bilgilerin sadece kitaplardan okuyarak öğrenilmemesi, yaşayarak öğrenilmesi. Tartışma nitelikli derslerin yapılması, öğrencilerin yaratıcı güçlerini keşfedebilecekleri ders ortamlarının yaratılması.

Yukarıda saydığım, öğrencileri okuldan soğutan bütün problemlerin, eğitim sisteminin kökten değişmesiyle yok olacağına inanıyorum. Bazı şeylerin değişmesi gerekiyor bu bir gerçek ama bu değişimi sadece eğitim alanında yapmamız mümkün değil. İnsanların yaşadığı, katkı koyduğu bütün alanlarda yapılacak olan köklü değişikliklerle ancak eğitim konusunda da kalıcı bir değişim yapılabilir.

lyricus

Hazırlayan:
Ali Şahin

Bir kaç soru

Neden devirelim zeytinleri.
Ellerinde büyütmişler bizi.
Bunca sene katlanmışlar oysa,
Ağız kokumuza.

Neden üretmeyelim kendi,
Lokmalarımızı.
Kollar bağlı cepler açık,
Ekmek mi bekleylim,
Sömürenlerden.

Neden okumayalım,
Sararmış kitaplardan.
Akvaryum yosunlarının,
Sahte olduğunu bile bile,
Hiç mi öğrenmeyelim.
Denize giden patikayı.

Neden para kokalım,
Tepeden tırnağa.
Çiçek kokularıyla,
Sevişmek varken.

Neden ezelim kadını.
Okuma bile bilmezken bazıları,
Renkli tırnaklarla nice şaheserler yazıp,
Önlerine mi atalım kağıtları.

Sırtımızda patlayan kırbaçları,
Kendi darağaçlarına dönüştürmektense.
Neden izin verelim,
Oyunlarını sürdürmelerine.

Neden batıralım ki adamızı,
Başka yaşayacak bir yer yokken.

ÇAĞIL ENER

AYNI YALINLIKLA ÖLMEK İSTERİM

Aynı yalınlıkla ölmek isterim
Kırda bir çiçek gibi, sakın, gösterişsiz.
Mum yerine yıldızlar parlasın üstümde
Yeryüzü uzansın altımda sessiz.

Ben aydınlık ve özgürlük delisiyim
Varsın hainleri gizlesinler soğuk bir taş
altında
Dürüstçe yaşadım ben, karşılığında
Yüzüm doğan güneşe dönük öleceğim.

Jose MARTI

SEN

Sen esirliğim ve hürriyetimsin,
Çıplak bir yaz gecesi gibi yanan
etimsin,
sen memleketimsin

Sen ela gözlerinde yeşil hareler,
Sen büyük, güzel ve muzaffer,
Ve ulaştıkça ulaşılmaz olan
hasretimsin

NAZİM HİKMET

TOPRAK VE SU

Kadını suya
Erkeği toprağa benzetiyorum
Toprak suya doymuyor
Erkek de kadına

Kadın veriyor
Erkek alıyor
Toprak ve su

Toprak nankör
Su temiz berrak
Ne yapsak
Toprağı suya doyursak

Ne toprak susuz
Ne su topraksız olur...

Aliye Karapaşaoğlu

ERMİŞLİĞİN EZGİSİ

(iki Perdelik Müzikli Oyun)

Yazan: SAMİ ERDAL ALHUN

Güncelleyerek Sahneye Koyan:

BARAKA TİYATRO EKİBİ

Tarih: 5-12-19-26 Nisan Salı, 9-16-23-30 Nisan Cumartesi
(Nisan ayı boyunca her Salı ve Cumartesi)
Yer: Arabahmet Kültürevi Sahnesi, Lefkoşa
Saat: 20.00

Biletler 5TL olup Baraka Kültür Merkezi'nden, Khora Kitap Cafe'den ve oyun günleri girişten temin edilebilir.
Rezervasyon 0542 864 88 16

PARMAK İZİ

ÖMER TATLISU
otatlisu@gmail.com

Murphy'nin Altın Kuralı:
Altını olan kuralı koyar.

MİZAH CİDDİ BİR İŞTİR!

Erdoğan Kıbrıs'taki mitinglere yorum yaptı!

Recep Tayyip Erdoğan, İrsen Küçük'ten mitingden önce Türkiye karşıtı pankartlar açılmasını engellemesini istedi!

Muhalefet partileri kendi paketimizi yapalım diyorlar!

